

АЛЛАХ ВСЕМОГЪЩИЯ

Саид Хаууа

Съдържание

Предговор.....	4
Аллах Всемогъщия	8
Пътят, следван от неверниците	8
Творенията са пътят за достигане на Аллах	14
Вселена.....	21
Свещен Коран	21
Чудеса.....	22
Първи довод: Възникването на Вселената.....	24
Един въпрос и неговият анализ	31
Втори довод: Воля	35
Ислямът и Вселената	48
Трети довод: Живот.....	80
Възникване на живота и неговите разнообразни форми.....	94
Човек и поведение.....	104
Четвърти довод: Приемането на молбата	110
Пети довод: Напътствие	115
Шести довод: Неповторимото сътворяване	129
Седми довод: Мъдрост	133
Осми довод: Благоволение (помощ, благосклонност)	146
Девети довод: Единосъщност (Единство - Сплотеност)	157
I. Причинност	164
II. Природа	168
III. Единобожие.....	175
Доводите сочат Аллах и Неговите прекрасни имена	188
Съпоставяне	209

Божествената вяра	210
-------------------------	-----

Предговор

В три книги се постарах да разкажа за Аллах, Неговия Пратеник Мухаммед и Исляма. Това са трите основи, чрез изучаването на които всеки човек може да стане мюсюлманин. В случая аз осъществих една събирателна дейност за разлика от други, които добавят и от себе си. Отблизо разгледах трудовете на много автори, посветени на тези основни теми. Някои от тях са написали материали, свързани с различните трактовки на главната тема. Постарах се според възможностите си да запълня тази празнина. Позволих си, без никакви колебания, да вмъкна прекрасните мисли на всеки, който има отношение към описаната от мен материя. При взаимстването на тези мисли в някои случаи съм посочвал източника, в други – не. И в двата случая това бе наложено от някои обстоятелства, на които не искам да се спирам тук. Читателят не бива да се учудва на множеството източници, на които съм се позовавал в книгата. Главната ми цел беше да внесе яснота при разглеждането на темата, а не да бъде възхваляван или критикуван.

Пратеникът, Аллах да го благослови и с мир да го дари, повелява така:

„Всеки, който каже: приемам Аллах за Господар, Исляма за религия и Мухаммед за пророк, със сигурност ще отиде в Рая.“

„Всеки, който приема Аллах за Господар, Исляма за религия и Мухаммед за пророк, е вкусил сладостта на вярата.“

Тази книга, с позволението на Аллах, описва същността на Бога и е в състояние да премахне всяка неяснота по въпроса. Тя ще преодолее всяко съмнение и клевета. Ще възвиси човека до признаването на Аллах Всеславния за Господар.

Книгата „Ал-Расул" ясно разказва за личността на великия пророк. Както хората ясно виждат Свещеното слънце, така и аз се заех със задачата да посоча убедителни факти и доказателства, чрез които те да повярват в мисията на пророка. Избрах такива научни етюди, които безрезервно да бъдат приети от разума.

Книгата „Ал-Ислям" посочва пътя на вярата, служенето, пътя на живота. Тя представя ислямската религия в нейната цялост и пълнота така, че човек да не може да бъде подведен.

А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме и в отвъдния живот той е от губещите. [3:85]

Сърцето на онзи, който с позволението на Аллах чете изнесеното тук, лесно усеща едно освежаване. Наред с това, че виждат реалността, много хора обаче са се отклонили от истината.

Тази книга ще спаси човека от съмнения, обърканост, недоумения, разногласия, отцепничество, от мрака на анархизма и ще го насочи към началната точка на един съвсем нов живот.

Читателят ще се убеди, че обстойно се спирам върху двете основи – Бог и пророк – и призовавам разума посредством фактите, убеждението, проучването и причинността.

А третата тема – „Ислям" – е представена с лекота, без да са засегнати спорните и съмнителни моменти, и без да се отделя специално внимание на противоположните мисли и разсъждения. Защото за човек, който вярва в съществуването на Аллах и в това, че Мухаммед е негов пророк, не му остава друго, освен да се подчини, да приеме и следва религията и Шериата.

Главното е не да се изложат доказателства за аргументиране на всеки елемент от Исляма. Същността на въпроса се състои в това, да се опише Исляма и да се разясни.

Разумът признава следното: Пред Шериата човек няма друг избор освен смирение пред Аллах. Той е Господът. Рабите са

Неговите творения. Той е, който поучава човека на онова, което не знае.

Една от причините за усърдната ми работа върху темите „Аллах“ и „Пророк“ е да се противопоставя на материалистическото мислене, което се стреми да накара човека чрез всевъзможни средства да забрави Аллах и да омаловажи в сърцето и душата си пророците Му. Тази материалистическа философия се подкрепя и в програмите на други религии и възгледи, които представят грешно Пратеника (Аллах да го благослови и с мир да го дари). За съжаление тези нападки и въздействието им се налагат с всеки изминал ден и дори с всеки миг. Даже мюсюлманите, притежатели на истината, се поддават на тази опасност и колебания. По тази причина възниква необходимостта всяка от двете основи (Аллах и Пророк) да бъде показана такава, каквато е, за да просветли всички мюсюлмани, които са раздвоени и се съмняват.

В тази книга пожелах да се осъществи и една друга моя идея, по-различна от онези, за които споменах преди.

Възпитаните в духа на Исляма, както подчертава Ибн Омар, са останали непросветени в една много важна точка. Той казва: „Живяхме във време, в което имаше хора, на които им бе дадена вяра преди Корана. Те разбираха необходимостта от заучаване и акцентиране на позволеното и забраненото и на повелите и забраните в низпосланата сура. Противно на това видях и хора, на които Коранът им бе даден преди вярата. При положение че прочитаха Корана, тъй като не знаеха какво им повелява или забранява и не знаеха важните точки, на които да се спрат, те го захвърляха така, както се изхвърля гнила фурма.

Най-голямата грешка на мюсюлманите е, че не изучават вярата и пътя, който води към нея.

Кажы: „За вярващите той е напътствие и изцеление, а онези, които не вярват, имат в ушите си глухота и той за тях е непонятен, сякаш са призовавани от далечно място.“ [41: 44]

Книгата „Джундуллахи уа Ахлякун“ („Поведение и култура на подчинените на Аллах“), както и тази книга еднакво дообогатяват темата и се спират върху онова, което е необходимо да се направи.

Тази книга дава силни доказателства срещу отричащите и противопоставящите се на знаменията въпреки че са ги възприели в душите си и привлича всеки отбягнал „дверите“ на Аллах.

Не бих могъл да продължа, без да направя едно последно разяснение. Направих много преписи от книги на отклонили се от Правия път и на хора невярващи, тъй като мъдростта е изгубеното от повярвалия (той я взема, където я намери). Не би трябвало да се прави извод, че възхвалявам всяка книга, от която взимам. Не препоръчвам дори прочитането на всеки автор, който съм цитирал. Към всички гледища, изложени в книгата ми, които не одобрявам, съм направил нужните разяснения. Аллах най-добре знае онова, което се крие зад казаното. Той е моят помощник и в земния, и в отвъдния живот. Колко прекрасен довереник е Той!

Саид Хауа

Аллах Всемогъщия

Основата, на която изцяло се опира Ислямът, е опознаването и изучаването на Аллах. Всички действия, които нямат тази насока в рамките на Исляма или в негово име, са лишени от действителна стойност. Всяко нещо, чиято цел не е опознаването и изучаването на Аллах, не може да бъде усетено чрез душата.

Каква стойност би имало то тогава?

Добре, как тогава да опознаем Аллах? Как се стига до това познание? Отговорът на тези въпроси е: не можем да достигнем до желаната от нас цел, без да знаем пътя.

Пътят, следван от неверниците

Както в миналото, така и днес, поради факта, че не могат да възприемат съществуването на Аллах чрез възприятията си, много хора го отричат. Според тях пътят за достигане на истината е само този – възприемането на нещата чрез възприятията. Те не се задоволяват само с това да обвиняват вярващите в погрешност, отклонение, суеверие, обърканост, невежество и други подобни, но ги и хулят, порицават и отричат, защото без да се уповават на сетивата си, те вярват в Аллах.

Тези, които казват, че ще повярват само в това, което възприемат чрез сетивата си, са опровергани от действителността, в която живеят. Те например вярват в закона за земното притегляне само защото са стигнали до някои изводи относно това явление, а не защото са го виждали. Приемат съществуването на разума само защото могат да установят една част от влиянието му, без да могат да го видят. Вярват в съществуването на магнита, при все че не могат да видят с очите си силите, които осъществяват

привличането, а само привличането на едно желязно парче към друго. Вярват в съществуването на всеки един електрон или неутрон, макар че не ги виждат. Ето тези състояния, въпреки че не могат да бъдат реално възприети, а за тях са направени само изводи и заключения, са доказателства за вярата им в съществуването на нещо. И така достигахме до категоричния извод: хората вярват в съществуването на много истини поради това, че са видели последиците от тях.

Органите за възприятие подават материал на разума, докато той успее да вземе съответното решение. Ако не съществува този материал, не може да се даде становище и решение. Без него не може да има и знание. Впрочем, истината понякога я възприемаме не чрез сетивата, а само посредством разума. Намиращата се във вода пръчка се вижда като пречупена. Линиите, изтеглени успоредно една до друга, ни изглеждат с еднаква успоредност навсякъде. (Но когато застанем върху железопътни релси, в определена точка в далечината те изглеждат съединени.) Белите цифри се открояват по-ярко в сравнение с черните. Ако сме на Северния или Южния полюс, или на Екватора, оставаме с впечатлението, че в сравнение със Земята кълбо главата ни сякаш се намира на по-високо. Тези примери са ясно доказателство, че без съдействието на разума сетивата могат да ни поднесат грешна информация, която няма отношение към истината. Без разум не може да се придобие никакво знание. Има ли това връзка с разбиранията на онези хора, според които познанието е придобито изцяло благодарение на органите за възприятие? Може ли отхвърлянето на вярата в Аллах Всесилния да бъде един логичен подход само защото органите за възприятие не могат да го долавят?!

Както в миналото, така и днес тази погрешна представа за опознаването на Аллах заедно с отдалечаването от правата вяра на значителна част от хората е в основата на собственото им

самозалъгване. Защото разумът ясно постановява, че Аллах не е материя, а неин творец, факт е, че материята не може да сътвори друга материя. И поради това, че органите за възприятие могат да виждат и схващат само веществените неща, Аллах остава извън тяхното възприятие.

Истина е, че едно невярващо общество или един отричащ индивид не могат да осъществят обучението си за опознаване на божие съществуване, без да използват сетивата си. Оттук става ясно, защо днес много хора приемат за достатъчно да отрекат онова, което не могат да видят с очите си. В някои страни това се лансира открито. В бившия Съветски съюз в официално изявление по радиото се съобщава, че изпратеният спътник в извънземното пространство не е открил присъствието на Бог там.

В тази насока нека се задоволим с описанието на случай в едно основно училище. Учителят засипва с дъжд от въпроси учениците в класната стая:

- Деца, виждате ли ме?

Учениците:

- Да, виждаме Ви.
- Естествено, това е така, защото аз съществувам. Виждате ли черната дъска?
- Да, виждаме я.
- Естествено, защото и дъската съществува. Виждате ли масата?
- Да, виждаме я.
- Естествено и масата я има. Добре, виждате ли Бог?
- Не.
- Естествено, защото не съществува.

След всичко това един ученик, обръщайки се към съучениците си, казва:

- Виждате и ума на учителя ни, нали?
- Не, не го виждаме – казали те.
- Е, значи и учителят ни няма ум!

Това съмнение, заразило много неверници, е твърде старо. То се основава на неверието, бидейки следствие на сърдечни и душевни заболявания, нямащи нищо общо с изследването, а не се базира на здрав разум или правилно разсъждение.

Свещеният Коран ни известява, че неверниците открай време са искали да опознаят Аллах Всеславния със своите зрителни и слухови органи. Това условие, породено от погрешно мислене и непонятни желания, определя някои от причините, а именно: невежество, високомерие, отклонение, незачитане.

1. Невежество

И рекоха незнаещите: „Аллах не ще ли ни продума или да ни се яви знамение?" Така и онези преди тях изричаха подобни думи. Сърцата им си приличат. Вече обяснихме знаменията на хора убедени. [2: 118]

Според Свещеното знамение това не са думи на мъдрец или на учен, а принадлежат единствено на невежи хора. Същевременно става ясно, че повдигнатите тук въпроси не са нещо ново и се разяснява, че във всяко столетие логиката на неверниците е една и съща – доказателство за техния скептицизъм, както в миналото, така и днес. Свещеното знамение показва, че единственият път за достигане до Аллах са неговите творения, които доказват съществуването му.

2. Високомерие

И казват онези, които не се надяват да Ни срещнат: „Защо не ни бяха изпратени ангели или не видим нашия Господар?" Възгордяват се и прекаляват в дързостта си. В Деня, когато те ще видят ангелите, не ще има в този Ден радостна вест за

престъпниците и [ангелите] ще кажат: „Възбранена преграда!"
[25:21-22]

В предишното знамение ставаме свидетели на желанието на неверниците да чуят, а в това свещено знамение за желанието им да видят. Но не трябва да се забравя, че тези желания се пораждат от съмненията им. Според тях земният живот е всичко и след него няма абсолютно нищо. Както първото знамение им отговаря непряко, така и това знамение споменава, че неверниците ще видят ангелите в един свят, различен от този, и в рамките на закони, които са извън настоящите такива. Със законите, принадлежащи на този свят, органите за възприятие нямат шансове за постигане на знание относно невидимия свят. След като в рамките на тези прости закони ангелите не могат да бъдат видени, липсата на възможност да се види същината на Бога е нещо нормално. Знамението обявява, че причината, подтикваща тези хора към подобно мислене, не е отношение на трезв човек, стремящ се да достигне Аллах, приемайки истината по верния път, който води до него, а е проява на високомерие.

3. Отклонение

Друго знамение предава думите на един от египетските фараони:

„О, Хаман, построй ми кула, за да достигна пътищата – пътищата на небесата, дано зърна бога на Муса! Но аз мисля, че е лъжец." Така бе разкрасено за фараона лошото му деяние и бе отклонен от пътя. Коварството на фараона винаги бе напразно.
[40:36-37]

Това е погрешен път, противоположен на този, който води във вярната посока, път, от който фараонът в желанието си да види Аллах, както може да се разбере от казаното „... и бе отклонен от пътя".

4. Незачитане

Тези свещени стихове определят като незначителни желанията на евреите, които казват:

И когато изрекохте: „О, Муса, не ще ти повярваме, докато не видим Аллах наяве“, мълнията ви порази, както гледахте. [2: 55]

И рекоха: „Покажи ни Аллах наяве!“ И ги порази мълнията заради техния гнет. [4:153]

След непрекия отговор на първото знамение последвалото открито описва тяхното незначително. Не е справедливо да отправят такова искане. Укриването на истината в думите им е престъпление. Защото това се поражда от непризнаване, въпреки че я знаят. Както днешните думи на неверниците си приличат с тези от миналото, така и сегашните им нападки са същите както преди. Свещеният Коран ни известява за нападите им по следния начин:

Рече [Мухаммед]: „Моят Господар знае всяко слово на небесата и на земята. Той е Всечувашия, Всезнаещия.“ А те рекоха: „Объркани сънища. Той само си го е измислил. Той е само поет. И нека ни донесе знамение, както предишните бяха изпращани!“ [21:4-5]

Неверниците упрекваха в отклонение и лъжа вярващите в Аллах и в това, че са подмамани от своите емоции. Техните днешни съмишленици по същия начин упрекуват мюсюлманите в непросветеност, неискреност, обърканост и заблуда.

Мнозина са подвеждани от тях. Ала истинският мюсюлманин, мюсюлманинът с чисто сърце не тръгва подир поддалите се на заблудата, която Аллах им е забранил.

Или искате да питате вашия Пратеник, както бе питан и Муса преди? А който подменя вярата с неверие, той се е отклонил от правия път. [2: 108]

Творенията са пътят за достигане на Аллах

Гореспоменатият път не може да ни изведе до Божието съществуване. Основното за постигане на целта за нас би трябвало да бъде начертаването на истинския път. Пътят за достигане до Аллах е единствен и това са творенията Му, доказващи Неговата същност. Основните условия за пътника, поел по този път, са разумът, разсъдъкът и науката. Без разум няма да се узнаят творенията. Без мисъл и разсъждение не може да се познае Творецът. Без наука не може да се възприеме нито творението, нито Творецът. Разбира се, тези слова могат да бъдат приети като странни от неверниците. Те винаги си приписват украсата на просветеността, свободата и мисловността. Но всъщност без довод претенциите им са лишени от научна стойност.

Всичко написано по тази тема ще се появи чрез позволенията на Аллах с категорично доказателство за правотата на казаното от нас и съответно ще обори тяхното становище.

А онези, които спорят за Аллах, след като Му е било откликнато, спорът им е напразен пред техния Господар. Върху тях тегне гняв и за тях има сурово мъчение. [42:16]

Обстойно пояснение ще има по-нататък.

Засега може да се каже следното: Дори и най-обикновеният човек разбира точно и без големи затруднения, че главните условия за опознаване на Аллах според Корана, които привличат вниманието, са разумът, разсъдъкът, науката и творенията.

Кажете: „Виждате ли онези, които зове вместо Аллах? Покажете ми какво сътвориха те от земята, или имат съучастие на небесата? Донесете ми книга отпреди тази или остатък от знание, ако говорите истината!" [46:4]

С други думи, има ли дори нищожно научно твърдение, доказващо, че Творецът не е Аллах, а някой друг? Отричането на Бога от хората не се дължи на техните знания, а е резултат от тяхното невежество.

А някои хора спорят за Аллах, без да имат нито знание, нито напътствие, нито разясняващо писание... [22:8]

Както отбелязва Аллах Всевишният в тези бележити знамения, пълното невежество по някой въпрос не означава невежество или посредственост във всичко, нито отличното овладяване на знания в някои области не означава узнаването на всичко. Ето доказателства:

И се отдръпни от онзи, който се отвърща от Нашето напомняне, и пожелава само земния живот! Толкова са достигнали те от знанието. Твоят Господар най-добре знае кой се е отклонил от Неговия път и знае кой е напътеният. [53:29,30]

Много впечатляващо е честото споменаване в Корана на науката, мисълта и разума:

Те добре познават земния живот, ала нехаят за отвъдния. [30:7]

В това има знамение за хора премислящи. [16: 11]

В това има знамения за хора проумяващи. [16: 12]

В това има знамение за хора поучаващи се. [16: 13]

И от Неговите знамения е сътворяването на небесата и на земята, и разнообразието на езиците и цветовете ви. В това има знамения за знаещите. [30:22]

Кажете: „Погледнете какво има на небесата и на земята! Но знаменията и предупредителите не ще избавят хора невярващи. [10: 101]

Човек, който изследва Свещения Коран разбира, че Ислямът, искайки от мюсюлманина да се впусне в разсъждения, го задължава да придобива знания, разбира, че докато науката и разсъжденията при немюсюлманина представляват средство за прикриване на страсти или се използват като средство за препитание, то при мюсюлманина те са две неделими части от неговата самоличност. Ислямът постановява науката като задължителна, а също така само с науката може да се узнае, че Коранът е истината.

И дарените със знанието виждат, че онова, което ти бе низпослано от твоя Господар, е истината и води към пътя на Всемогъщия, Всеславния. [34:6]

Творенията, които с позволенията на Аллах ще представяме в следващите страници, ще разкрият самата истина. Неверниците отклоняват сърцата си, за да не доближат Аллах Всесилния. А вярващите го правят предводител на сърцата си в посочване на правия път, за да го опознаят повече.

Неверникът, невъзприемащ Аллах с разума си, дори и след като е видял творенията Му, е като онзи, който без да знае автора на книгите, които държи, смята, че са се появили от само себе си и ги приписва на неизвестността. Още веднъж казвам и ще потвърдя истината, че съществуването на безверието не е свързано нито с малкия брой на знаменията, нито с тайнствеността им; че в това отношение те са много и съвсем явни, че липсата на вяра у човека идва от самия него, че противопоставянето на знаменията, и неприемането на истината идва от неговото високомерие и се дължи на откъсването му от човешкото естество и поведение. Такъв човек така е заключил сърцето си и е скрил зад завеса своята способност за съзерцание, че дори могъщата ръка да се опита да ги задейства, човекът пак ще упорства.

Споменавайки за този тип хора, свещеният Коран повелява така:

И да разтворехме над тях врата в небето, и да продължаха там да се изкачват, пак щяха да рекат: „Погледите ни бяха заслепени. Ние сме омагьосани хора.” [15:14-15]

Но и да видят знамение, те се отдръпват и казват: „Продължителна магия.” [54:2]

И край колко знамения на небесата и на земята минават, отвърщайки се от тях! [12:105]

Преди да изредим произведенията на тази тема, за да ги обсъдим, искаме да зададем един такъв въпрос:

Дали Аллах Всеславният се нуждае от нас, за да вярваме в Него? Или ние сме в съдбоносна нужда от такава вяра?

А който се бори, единствено за себе си се бори. Аллах не се нуждае от световите. [29:6]

При това положение, за да бъдем способни да „съзерцаваме” Аллах, трябва да пречистим душите си от недостатъците, които ще изброим по-долу:

1. Да се предпазваме от високомерие

Аллах Всеславният не разкрива знаменията си на нито едно високомерно сърце.

От Моите знамения ще отклоня онези, които без право се възгордяват на земята. Каквото и знамение да видят, те не вярват в него. И да видят пътя на разума, не ще го приемат за път. А ако видят пътя на заблудата, ще го приемат за път. Това е, защото взимат за лъжа Нашите знамения и са нехайни към тях. [7:146]

2. Да се предпазваме от незначитане и непризнателност.

Наистина Аллах не напътва никой лъжец, неблагодарник.
[39:3]

3. Да се предпазваме от това да предизвикваме разруха на земята; отмятане от дадената дума и прекъсване на връзките с роднините:

Аллах не се свени да дава пример всякакъв – и колкото комар, и по-голям от него. Които са повярвали, знаят, че това е истината от техния Господар. А които са неверници, изричат: „Какво цели Аллах с този пример?” Заблуждава с него Той мнозина и напътва с него Той мнозина. Ала заблуждава с него само нечестивците, които нарушават обета пред Аллах след неговото потвърждаване и прекъсват онова, което Аллах е повелил да бъде съединено, и сеят по земята развала. Тези са губещите. [2:26-27]

4. Да се предпазваме от безразличие:

Ако искаме безпогрешно да вникнем в творенията на Аллах, не трябва да се отнасяме с пренебрежение към тях. При положение че не съществуват пречки, една част от творенията на Аллах може да бъдат осъзнати чрез просто мислене. А друга чрез разсъждение. Ето примери:

В това има знамения за хора мислещи. [13:3]

В това има знамения за хора проумяващи. [13: 4]

На нито едно сърце не ще се разкрие истинския образ на творенията на Аллах, докато не се съберат в едно мисълта и споменаването на Аллах:

В сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня има знамения за разумните, които споменават Аллах и прави, и седнали, и легнали на хълбок, и размишляват за сътворяването на небесата и на земята... [3: 190-191]

Наближава за хората тяхната равностметка, а те нехайни се отдръпват. Всякога, щом получат ново напомняне от своя Господар, те го слушат, подигравайки се, с нехайни сърца. И скришом си шепнеха угнетителите: „Този [Мухаммед] не е ли само човек като вас? Нима ще последвате магията, когато ясно я виждате?" [21: 1-3]

5. Да се пречистим от провинения.

Ала не! Сърцата им с ръжда покрива онова, което са придобили. [83:14]

Така влагаме това [неверие] в сърцата на престъпниците – не вярват в него [– Корана], въпреки че е известна съдбата на предците. И да разтворехме над тях врата в небето, и да продължаха там да се изкачват, пак щяха да рекат: „Погледите ни бяха заслепени. Ние сме омагьосани хора." И направихме на небето съзвездия, и го разкрасихме за гледащите, и го опазихме от всеки прокуден сатана – всеки, който слуша скришом, го следва ярък пламък. И разпростряхме земята, и положихме върху нея непоклатими планини, и сторихме от нея да поникне от всяко нещо, което се мери. И сторихме там препитание за вас и за онзи, когото вие не храните. И няма нещо, съкровищниците на което да не са при Нас, и го спускаме Ние само в знайно количество. И изпращаме ветровете – оплождащи, и утоляваме жаждата с вода, която исипваме от небето, а вие не можете да я съхраните. Наистина Ние съживяваме и умъртвяваме, и Ние сме наследниците. [15: 12-23]

6. Да се пречистим от всякакви колебания относно приемането на истината, която явно виждаме.

И преобръщаме сърцата им и погледите, както не повярваха в това първия път, и ги оставяме в тяхната престъпност да се лутат. [6:110]

Само тогава всички кътчета на сърцето, което си подготвил за приемане на светлината, ще бъдат осветени от светлината на знаменията. Недостатъкът е в очите, за да не виждаш с тях. Горчивината, която болният усеща в устата си, когато пие вода, не е от това, че водата е сладка.

О, Пратенико, да не те наскърбяват надпреварващите се в неверието сред онези, чиито усти изричаха: „Повярвахме!“, ала не вярваха сърцата им, и онези от юдеите, които все лъжата слушаха, все други недошли при теб хора слушаха. Преиначават словата, размествайки ги. Казват: “Ако ви се даде това, вземете го, а ако не ви се даде, възпрете се!” За онзи, когото Аллах иска да отклони – за него ти не разполагаш с нищо пред Аллах. Те са онези, чиито сърца Аллах не иска да пречисти. За тях в земния живот има позор и в отвъдния за тях има огромно мъчение. [5:41]

Недостатъкът всякога трябва да се търси у самия човек. Що се отнася до знаменията на Аллах, те са съвсем ясни и категорични.

Така разясняваме знаменията, за да проличи пътят на престъпниците. [6:55]

Тези следи на Аллах можем да намерим в три довода:

1. Вселена
2. Коран
3. Чудеса.

Свещеният Коран разяснява, че във всеки един от тези доводи има следи, сочещи Всевишния Аллах.

Вселена

И край колко знамения на небесата и на земята минават отвърщайки се от тях. [12:105]

И нощта е знамение за тях. Ние отделяме от нея деня и ето ги – в мрак! И слънцето е устремено към своето местопребивание. Така е отредил Всемогъщия, Всезнаещия. И на луната отредихме фази, докато заприлича на изсъхнала палмова клонка. [36:37-39]

И от Неговите знамения е, че ви сътвори от пръст, после – ето ви – хора, които се множат! И от Неговите знамения е, че сътвори за вас съпруги от самите вас, за да намерите спокойствие при тях, и стори помежду ви любов и милост. В това има знамения за хора мислещи. И от Неговите знамения е сътворяването на небесата и на земята, и разнообразието на езиците и цветовете ви. В това има знамения за знаещите. И от Неговите знамения е сънят ви нощем и денем и стремежът ви към Неговата благодат. В това има знамения за хора чуващи. [30:20-23]

Свещен Коран

Не им ли бе достатъчно, че ти низпослахме Книгата, която се чете пред тях? В това има милост и поучение за хора вярващи. [29:51]

Да, това са ясни знамения, запечатани в сърцата на дарените със знание. Само угнетителите отричат Нашите знамения. [29:49]

А как не вярвате, когато ви биват четени знаменията на Аллах... [3:101]

Чудеса

... и сред вас е Неговият Пратеник... [3:101]

О, народе мой, това е камила на Аллах – знамение за вас. Оставете я да пасе по земята на Аллах и не я докосвайте със зло, иначе ще ви обхване близко мъчение!" [11:64]

И ще го стори пратеник при синовете на Израил: „Донесох ви знамение от вашия Господар. Ще създам за вас от глина образ на птица, ще духна в нея и ще стане птица с позволения на Аллах. И ще изцереявам слепи и прокажени, и ще съживявам мъртви с позволения на Аллах. И ще ви съобщавам какво ядете и с какво се запасявате по домовете си. Наистина в това има знамение за вас, ако сте вярващи. [3:49]

Знаменията на Свещения Коран сочат, че във Вселената съществуват не една, а множество следи. В самия Коран има не един, а много примери. Също така и чудесата са многобройни.

Всяко едно от стотиците доказателства във Вселената поотделно доказва съществуването на Аллах. Всяко едно от безчетните доказателства в Корана е достатъчно за доказването на Всевишния Аллах. Всяко едно от чудесата, бидейки исторически факт, е достатъчно за потвърждаване съществуването на Всевишния Аллах. Във всяко доказателство съществуват хиляди знаци, сочещи Аллах. Доказателствата, изложени от Аллах Всеславния, са до такава степен съвършени, че не подлежат на оспорване.

...пратеници-благовестители и предупредители, за да нямат хората довод пред Аллах подир пратениците. Аллах е всемогъщ, премъдър. [4:165]

Ще рекат: „Не дойдоха ли при вас вашите пратеници с ясните знаци?" Ще рекат: „Да!" Ще рекат [пазителите]: „Зовете тогава!" Но зовът на неверниците е само напразно. [40:50]

В тази книга давам отговор на всеки неверник и опонент. А хвърляйки в лицата им следите, които намираме във Вселената, ще кажа, че Аллах е Милостив и Наказващ и няма никакви недостатъци.

Втората книга, позовавайки се на поуките, извлечени от чудесата на пророците, косвено съдържа примерите на Аллах в Корана. Коранът е едно доказателство за съществуването на Всевишния Аллах. Също така, в чудесата има много доказателства за съществуването на Аллах. Както в Корана има части, свидетелстващи за пророчеството на Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари), има и чудеса, в които има също такива сведения.

Затова с позволението на Аллах се връщам към темата, прехвърляйки тези две теми в книгата „Ар-Расул“.

Първи довод: Възникването на Вселената

Възникването на Вселената безспорно сочи съществуването на един творец и това е Аллах Всеславният. С развитието на науката се привеждат още множество убедителни, неоспорими и силни доказателства. Много от тях доразвиват нашата тема с категоричност, която е повече от достатъчна. Яснотата и правдивостта на тези основания не оставят никакво място за съмнение. Всеки един от законите, отнасящи се до топлината, движението на електроните и слънчевата енергия, съвсем ясно поставя въпроса за необходимостта от съществуването на Създател на света. Когато се разглеждат тесните връзки между тези взаимнодопълващи се закони, човек просто се освобождава от всякакви съмнения. Разгледаме ли поотделно споменатите закони, непременно ще стигнем до факти, които недвусмислено апелират за необходимостта от Творец.

1. Закон на термодинамиката

Някои смятат, че създателят на Вселената е самата Вселена. Други казват, че вярата във вечността на Вселената не е по-трудна от вярата във вечния Бог. Законът за топлината обаче, приет като втори закон, при който движението има голям дял в образуването на топлината, опровергава това разбиране. Науката доказва невъзможността Вселената да е вечна. Постоянното изтичане на топлина от топлите към студените тела е факт. Обратното не е недопустимо. При постоянно изразходване на енергийния потенциал на Вселената в телата се предизвиква определено затопляне. При това положение, ако един ден спрат химическите и природните движения, от живота във Вселената няма да остане

нищо. Оттук се разбира, че Вселената не е вечна. Ако тя бе от вечността, енергията ѝ отдавна да се е изчерпала и всички действия да са намерили своя покой. На тази основа поуката е достигнала до заключението, че Вселената има свое начало. Така се потвърждава съществуването на Аллах. Не е възможно едно същество с начало да бъде сътворено от само себе си. Необходима е сила, която да го сътвори и да го задвижи в определен момент. И тази сила е Аллах Всеславният.

Биологът франк Алан, изхождайки от този закон, казва, че е невъзможно Вселената да бъде без начало:

„Много се говори, че материалното съществуване не се нуждае от Създател. Ако приемем съществуването на Вселената, то тогава как ще обясним нейното възникване?

Този въпрос води до четири предположения:

- а) това същество се състои от илюзии и въображение;
- б) това същество е създадено от само себе си;
- в) онова, което няма начало, е вечно, без край;
- г) или на всяка цена е сътворено от някаква сила.

Първото предположение не може да ни даде нищо повече от чувство за възприятие и представа. Това схващане опровергава себе си, твърдейки, че светът, който е пред очите ни, няма никаква връзка с действителността и се състои от едно въображение, което всъщност не съществува. Твърдението, че този свят не е материален, а въображаем, е само по себе си въображаемо гледище, което допуска, че ние живеем в един въображаем свят, не подлежи на дискусия.

Не остава по-назад и гледището, което защитава тезата, че материята и енергията във Вселената са възникнали от само себе

си. То е смехотворно и безсилно като първото. Не си заслужава да се спираме на него и да го дискутираме.

Гледището, което защитава тезата, че Вселената е без начало, тоест че тя е вечна, показва, че Вселената притежава елементи на вечността, присъщи и на Твореца. Следователно и в двата случая е налице понятието „начало без край" – и при Вселената, и при Аллах. Необходимо е да се приеме едно от двете – Вселената или Аллах. В първия случай „начало без край" трябва да се припише на света, на който е отсъдена гибел, а във втория на Аллах (по-живия от живите), който създава. Замислим ли се върху разликата между първия и втория случай, по-лесно ще се ориентираме в нашите предпочитания. Ако съдим по закона за термодинамиката, ще видим, че енергията на тялото [Слънце], което поддържа Вселената, бавно намалява и ще дойде време, когато температурата във Вселената ще падне далеч под нулата. Тогава енергията ще се изчерпи и животът ще спре. Светещото слънце, блещукащите звезди и светът със своето разнообразие са тела, възникнали в определено време. Следователно стигаме до заключението, че тази Вселена, която е без начало и край и която е вечна, задължително има свой Създател, Който знае всичко, Който е способен и всемогъщ, без ограничение на сила и възможности...

Според горепосочения закон, щом във Вселената действа и съществува топлинна енергия, не е възможно тя да бъде вечна. Защото изчезне ли веднъж топлинната енергия, тя не може да се появи отново, а още по-малко – от само себе си. Ако Вселената беше без начало и без край, постоянно намаляващата топлинна енергия отдавна да се е изчерпала.

2. Закон за движение на електроните

Друго доказателство за възникването на Вселената са съществуващите атоми. Те се състоят от протони (+) и електрони (-), които осигуряват тяхното наелектризиране. Неутроните и протоните се намират в ядрото, те образуват вътрешното устройство на атома, а електроните, които наподобяват атомни звездички, се движат много бързо около ядрото. При положение че спре това непрестанно движение, ядрото привлича електроните към себе си и образува страшна гледка. Земната повърхност се смалява, колкото едно кокоше яйце. Ако сравним процентно размерите на пространството между атомното ядро и електроните, то ще бъде колкото пространството между Слънцето и планетите. След това кратко изложение за атома стигаме до следното заключение:

а) Електроните, които се намират в атома, са в постоянно движение и то в съответна траектория.

б) Няма данни за това електронът да е имал друга форма. Ако съществуваше подобно изменение, за раздвижване на електроните от частите им е необходимо някакво средство. Така че и Вселената щеше да изгуби първоначалния си малък обем и да се уголемява в посока към безкрайността.

в) Вселената се състои от атоми, чиито особености са ни известни, и от обединените в едно цяло елементи. Движението на електроните се забелязва във всяко тяло, намиращо се в Космоса.

Всяко нещо, което се движи, тръгва в определено време и от определена точка, се свързва с дадено място и стига до настоящия момент. Поради факта, че електроните и масите се движат в определена траектория и това движение има свое начало, стигаме до извода, че Вселената като цяло също има свое начало и свой Създател. Единствено този Творец създава нещо от небитието. Или иначе казано, нищо не възниква от само себе си.

3. Слънчевата енергия

Преди всичко трябва да обясним схващането за вечността без начало и край. Нека да поставим на определена точка от земното кълбо цифрата едно и започнем да прибавяме нули в посока вдясно от нея, докато стигнем до изходната точка. Тази голяма цифра, която означава времето от сбора на годините в сравнение с вечността, представлява един кратък промеждутък от време, близък до нулата. Ако по същия начин посредством този обръч от числа обгърнем целия Космос, небесата и просторите, в сравнение с вечността тази цифра ще изразява период от време близък до нулата. Следователно, вечност без начало и край не се побира в обхвата на понятието време.

Тези, които твърдят, че материята е нещо, възникнало впоследствие, се стараят да вместят вечността в рамките на времето. Съществуващите доказателства обаче твърдят обратното. Доказателството, върху което ще се спрем, само по себе си представлява всички останали доказателства. Откъде идва Слънцето със своята енергия? Как запазва то своята температура? Когато казваме Слънце, имаме предвид всички звезди във Вселената. Всяка звезда във Вселената е едно слънце и тъй като всяка една от тези звезди е на голямо разстояние от нас, се виждат съвсем малки. Пример за това е Слънцето, познато на всички. Истината е, че извън него и извън звездите, които знаем във Вселената, има още безброй слънца, които излъчват енергия.

Споменатите два въпроса наистина са сериозни. Защото Слънцето и незнайните от нас слънца непрекъснато и постоянно ни изпращат светлина, която се превръща в енергия.

Как възниква енергията на самите слънца? Този въпрос има няколко отговора. Но нито един от тях не е убедителен. Въпреки това би трябвало да споменем последния вариант от отговорите, който е най-приемлив.

В невероятно нагорещения център на слънцето, в резултат на разпадането на атоми се образува неизмерима топлинна енергия с голяма сила и количество. При разпадането на атоми, както се знае, известно количество се превръща в енергия, поради което се забелязва смалване на обема им. Така слънцето с всеки изминал ден губи от силата си, т. е. губи известно количество от теглото си. Ако допуснем, че тези слънца са вечни, тогава те щяха ли да бъдат в днешното състояние? Или не можеха ли да угасват бавно и по-късно да изчезнат? За миг да приемем, че са вечни и че една част от енергията им се превръща в материя. Освен това превръщането на едно нещо в друго, сравнено с Космоса, напомня частичност, равняваща се на малките размери на звездите. Но нашата тема не е изчезналата веднъж и повторно възникнала частица на Вселената. Ние интерпретираме Вселената като цяло. Изразходваната в голямо количество енергия в просторния Космос невинаги се превръща в материя. Да вземем един лъч, който не се докосва до материя и част от него не се превръща отново в материя. На това основание в космическото пространство непрекъснато плуват лъчи и изчезват. И затова, ако сметнем, че ще изчезне и енергията, то става невъзможно да се съгласим, че Вселената е вечна. Защото един-единствен лъч, свързан с вечността, е достатъчен, за да изчерпи всичката съществуваща енергия.

Нека да се върнем на дискутираната тема, че Вселената някога е била енергия, по-късно се превръща в материя, после се превръща отново в енергия и пак се преобразува в материя и така все сменя формата си. Тук грешката е явна. Енергията се среща с материята. Тя не съществува, докато не срещне тяло, от което се нуждае. Ако искаме да го кажем с езика на учените от древността: енергията като симптом се нуждае от същина, за да се реализира. Например топлината на слънчевите лъчи, които падат върху земята, проникват и в почвата. По този начин атомите на земното

кълбо поемат топлинна енергия. Как е възможно тогава енергията да се превърне в материален атом без да взаимодейства материя? Досега никой в никаква степен не е оспорвал това обстоятелство. В резултат на това никой не се съмнява, че Вселената не е вечна и че тя има свое начало. Ако тя нямаше свой създател, не може да се помисли изобщо за нейното съществуване. Този Творец я е създал от небитието.

4. Древните учени са установили, че светът възниква впоследствие и че началото, започващо от небитието, е свързано с Всемогъществото на Бога:

Те стигат до заключението, че съществата във Вселената биват два вида. Едните съществуват от само себе си. Другите съществуват благодарение на чужда намеса. Например човешкото тяло наглед е едно самостоятелно същество, а болестта в него не може да се появи без самото тяло. Атомът съществува самостоятелно. Температурата обаче не може да се появи без друго същество, чрез което да се прояви. Това, което съществува самостоятелно, се нарича същност, а това, което съществува благодарение на същността, се нарича признак. Тялото на човека е същност, а здравето е признак, който възниква допълнително.

Учените са казали още: Същността не се отделя от признака. Не видяхме нито една същност, лишена от признак. Всяко създание е възникнало по-късно, мракът също. Малко преди това е било ден. Както атомната топлина има свое начало, така и неговото студено състояние си има начало. Подобни примери можем да изброяваме много. Изводът е, че не съществува нито едно създание, което да няма начало. Така че, както няма и същност без признак, така няма същност без начало. Всяка същност и всеки признак във Вселената не произлизат от вечността, а са сътворени впоследствие.ю

Един въпрос и неговият анализ

При обсъждането на горните факти, някои хора могат да повдигнат въпроса: А кой е сътворил Аллах, Сътворителят на творенията?

В действителност отговор получаваме от самия човек. Това, че Всевишният Аллах е Творецът, а светът – творението, омаловажава въпроса. Ако той бе сътворен от друг, можеше ли да бъде способен да сътворява? Например въпреки редица възможности ние не знаем човекът да е създал нещо от небитието. Как тогава да си представим като сътворен Творецът на Вселената?

Хасан Бенна в отговор на горния въпрос казва следното: „Оставяш книгата си върху чина и излизаш навън. След като се върнеш, я намиращ отвън на стълбите. Моментално новосъздалата се ситуация свързваш с това, че книгата е занесена от някого. Защото тя няма крака, за да може да отиде там.”

Запомни това и нека се спрем на една друга тема. Представи си, че в класа заедно с теб седи някой друг. Ако го намериш да седи на пода, когато се върнеш, няма да помислиш, че той е пренесен там от някой друг. Знаейки особеностите на човека и неговите способности, ще приемеш, че той се е преместил по свое желание, съвсем сам. Не забравяй и този пример и обърни внимание и на другото, което ще ти кажа: Убедени сме, че всички същества, тъй като са възникнали по-късно и имайки предвид техните способности, не могат да се самосътворят. Невъзможно е те да бъдат без свой творец. Техен създател е Всевишният Аллах. Съвършенството на божествената сила е, че Аллах не се нуждае от нищо. След като съществува от само себе си, безспорно не се нуждае от творенията. Ако се върнем на гореспоменатите въпроси и направим съответното сравнение, няма да остане нищо

неизяснено. Но въпреки това човек може да се подведе и по несъществени неща.

На такива безсмислени въпроси учените мъдреци отговарят по следния начин: За миг да останем с онези, които задават въпроса: „Кой сътвори Аллах?“ На техния въпрос да отговорим, че „Друг го е сътворил“. „Другият от кого е сътворен?“ „От един друг...“ „Третият от кого е създаден, четвъртият.“ И така да продължим до безкрайност, че всяко божество е сътворено от друго. В края на краищата ще стигнем до личността, която е без начало и без Сътворител. Това е самоличността на Всевишния Аллах. Колкото искаме, толкова можем да удължаваме горния въпрос. Но в крайна сметка ще има Създател и сътворен. А в действителност истинският Творец не може да има Създател.

Всъщност този въпрос се задава, за да предизвика объркване. Всяко сътворено нещо е творба на действително съществуващ майстор. Появата му е свързана със създаване от някого. На този създател мюсюлманинът дава името Аллах, а неверникът – природа.

Който задава този въпрос, може би има за цел да се подиграе. С такъв не си струва да се спори, а най-правилно е да му се обърне гръб. Или пък той може и да е изпаднал в съмнение. Ако е така, задоволителният отговор може да му помогне да преодолее съмненията си. Според него законите на сътворението засягат и Аллах.

В такъв случай отговорът е: Не се налага законът на изкуството да засяга и майстора, твореца на произведението. Защото творбата и законите на изкуството са творения на създател. Светът, създаден от един творец си има свои специфични закони, които не трябва да се съотнасят към личността на техния майстор. Например човек прави каруца, която се движи и не може да извършва това извън допустимите правила.

Но ние не искаме да оприличаваме човек с каруцата. Такъв спор ще бъде съвсем наивен и глуповат. Благодарение на своята воля човек може да се движи, да желае нещо, да изучава, възприема, мисли, яде, пие, ляга и става и да си пожелава приятни неща. Тези негови особености остават на една страна, изобретенията му на друга... Всяко носи своята особеност. Изводът е: Вселената е едно същество, а нейният творец - друго същество. Вселената има свои определени особености. Личността Божия пък притежава специфични за нея качества.

Автори на горния въпрос в повечето случаи са хора, които не вярват в Аллах. За тях най-сполучливият отговор ще бъде следният. И ние, и вие сме единни в разбирането, че съществува едно същество без начало и без създател. Вие твърдите, че това е самата материя. Ние пък твърдим, че това е Аллах. В действителност различните науки са единодушни, че материята има свое начало. Според това твърдение излиза, че единствено Всевишният Аллах е вечен, без начало и край. Въпреки че отделихме доста място на темата, предлагам още веднъж да се върнем на нея. Джон Дж. в своята книга „В епохата, когато науките господстват“ доказва съществуването на Аллах. Той казва:

„Химията доказва, че някои от материите са на път да изчезнат. При едни този процес се осъществява много бързо, при други – съвсем бавно. Така че материята не е вечна и безкрайна. Тя има свое начало, което е определено. Има много факти, които потвърждават, че материята не е плод на бавен и продължителен процес, а е възникнала изведнъж. Науката е в състояние да ни покаже времето и начина на възникване на материите.“

И. Уйлям на страница 55 на същото произведение казва следното:

Астрономията сочи, че Вселената е с определено минало и тя върви към абсолютен край. Въпреки наличните данни, нямаме

основание да вярваме, че Вселената е вечна и че няма да има и край. Това схващане е без покритие. Вселената е устроена на базата на постоянни изменения.

Това са думи, изказващи неверие. Трябва да напомним, че тези хора не спазват условията, определящи вярата в Аллах. Знанията им за закона на Вселената са ги отвели към всеизвестната и позната действителност. Аллах повелява така:

Нима нищо не ги сътвори, или те са творците? Или те сътвориха небесата и земята? Не, ала не се убеждават. [52:35-36]

Втори довод: Воля

I.

За съществуването на Вселената има три теории, на които трябва да се спрем:

1. Вселената е творение на Аллах.

2. Веществото е производно на атоми, молекули и елементи. С една дума, основата на веществото и елементите сами по себе си достигнали до вида и състоянието, в които днес ги познаваме.

3. Вселената заедно с това, от което се състои, е резултат на случайността.

Съставляващите атома позитив (протон), негатив (електрон) и неутронни частици, от които е създадена Вселената, са възникнали случайно. От 1 до 238 образуващи атома електрони случайно са се срещнали с подходящи за случая протони. И така са възникнали различните атомни ядра. Негативните частици започнали съвсем случайно да се въртят около позитивното ядро. Ако не бе случайното пространство между ядрото и електроните, земното кълбо например щеше да се смали до обема на едно яйце. Случайност е всеки 8 електрона да имат вътрешни малки окръжности, наречени траектории. Случайност е при падане броят на електроните, които съставляват атомните елементи, под 8 да възникват съвсем нови материи. Безбройните елементи пък са причина за възникването на големи маси като слънчевата система. Слънчевата система заедно с планетите и всичките звезди, намиращи се на своите траектории, и случайното им подреждане и движение, атомните електрони в своите траектории създават случайни системи. Регулираната температура на Слънцето и звездите се базира на случайността. Случайно е земното кълбо със своята земна кора, въздух, вода, планини и благоприятното му

устройство за хората и животните. Появата на различните видове живот благодарение на съвкупност от формули и закони също е случайна. Случайна е и появата на човека с неговия ум, мисъл, душа, материално устройство, поведение и подходящи за съществуване способности.

За състоянието, в което се намира Вселената днес, не съществуват други предположения освен трите споменати теории. Първата теория (Вселената е творение на Аллах) се защитава от мюсюлманите. Втората няма никакви привърженици. Третата теория се отстоява от хора, защитници на материята, т. е. от материалистите.

Тогава ние заставаме пред две теории. Вселената с всичко съществуващо в нея или е творение на един ваятел, или е плод на случайността.

Виждаш ли фактите и реалността, коя от двете възможности подкрепят те, коя от тях е безпочвена? Да, случайността понякога е възможна, но понякога противоречи на разума и е невъзможна. Сега нека вземем един пример, с който да обясним доколко тя е възможна и доколко не.

Забоди една игла в дъската, която държиш в ръцете си. Прекарай втора игла през ушите на първата. Някой, който вижда положението на иглите, ще каже: „Един, след като забожда игла в дъската, която държи в ръцете си, прекарва през ушите на тази игла друга игла." През това време друг, за когото се знае, че не е лъжец, му съобщава друго. „Вкопчени са така благодарение на едно бебе, което се роди сляпо." Според теб, на кого от двамата може да се вярва?

Несъмнено, на първия. Но не може да бъде отречена и възможността да се повярва и на втория. Ако види трета игла, вкопчена по същия начин, може ли да остане място за съмнение?

Реално погледнато, предпочитание ще се даде на съзнателната постъпка, но възможността за случайност също няма да изчезне напълно. Да увеличим броя на иглите в първия пример. Ако наблюдаващият види 10 игли, и всяка една от тях е прекарана през ушите на друга, за него няма да остане никакво съмнение. Просто няма да има сили. Ще остане ли съмнение, че това е извършено съзнателно, и то от човек, който вижда? Не, елементът на случайността ще изчезне, надделява мисълта за съзнателно извършеното. Колкото се увеличават тази цифра, толкова намалява шансът за някаква случайност. Например да допуснем, че всяка една от десетте игли има пореден номер. Номерирани до 10, тези игли се поставят разбъркани в една торба и се дават на въпросното бебе. Бебето, без да гледа, изважда иглите от торбата и отново ги прекарва една по една и то поред на номерата през отворите им. Впоследствие се получава гледката, изложена пред очите ни, до десетата игла, и то съвсем случайно.

Много е смешна тази амбиция, нали? Още повече че вместо това сляпо бебе, ако помислим за предизвикалите случайността фактори като въздух, вода или нищото, ще се стигне до още по-голямо учудване. Къде е мястото на човека сред подобни примери? Може ли да се повярва на този, който твърди, че държи на случайността? Или ще вярваме на онзи, който действа с воля, вижда и разсъждава? Като две и две четири безспорно ще бъде прието становището на умния, разсъдливия.

Изводът от това предпочитание: На преден план се появява фактът, че случайността не може да излезе извън рамките на определен закон. Следователно, случайността е обратнопропорционална на увеличението броя на вероятностите. Колкото се намалява броят на предметите, които са в състояние на противоборство помежду си (каквото е случаят с иглите, всяка от които заема мястото на другата), вероятността за случайност се увеличава. И обратното, колкото се увеличава броят на

предметите, толкова повече намалява вероятността за случайност. Ако борбата е между два предмета, тогава процентът на случайността е 2:1. Ако борбата е между 10 тела или предмета, случайността ще е 10:1. Затова шансът за приемане в сравнение с другите е 10:1. Ако цифрата е 100 или 1000, вероятността е съвсем минимална. Още един пример, за да получим още по-голяма представа. Представи си собственик на печатница с половин милион букви специално подредени в каси. В резултат на земетресение касите падат на земята и съответно буквите се смесват. В това състояние случайно се образуват десет различни думи. Възможно е да стане такова нещо.

Ако ти бъде казано: Тези думи една до друга пък по стечение на обстоятелствата случайно са образували изречение с определено значение. Въпреки далечната вероятност да се случи това, не може да оспорваш, че е невъзможно.

Но помисли върху едно такова съобщение: Тези половин милион букви се подреждат до една в смислени изречения, така че се е получила книга от 500 стр., и то поезия със съответните ритми, рими и мяра. Накратко казано, получила се е една прекрасна стихосбирка. Ето това положение ти категорично ще оспориш, ще разбереш, че е абсолютно невъзможно. Да, становището за това отново се поражда от самия закон за случайността.

Подреждането на иглите в торбата, номерирани до десет, и тяхното изваждане от нея поред на номерата, е нещо, което може да се случи веднъж на десет милиарда пъти. Ако въпросните игли са 12, тяхното подреждане по описания начин може да се случи веднъж на един трилион пъти. Ако пък са 21, тогава изобщо не можем и да си представим на колко трилиона ще се случи. Няма смисъл повече да ви занимавам с подобни цифри и да ангажирам съзнанието ви.

Вероятността 500-те хиляди букви да съставят 125 смислени думи е толкова малка, че изобщо не можем да си го представим. Изводът е, че тези цифри и изчисления не могат да се поберат в главите ни.

Следва да обсъдим следната тема, за да ни стане ясно какво означава 500-те хиляди букви с 28 различия да съставят 125 хил. думи.

Протоплазмата на живите клетки се състои от пет елемента: въглерод, водород, натрий, кислород и азот. Една протоплазма съдържа повече от 40 хил. атома. Вече обяснихме строежа на атома. Случайното съставяне на тези частици от стотина елемента изисква дълго време и подходяща среда. Първо атомните частици случайно ще се съберат на едно място и ще образуват атома. После хиляди атоми ще образуват въглерода и кислорода и от тяхното случайно съединение ще се образува протоплазмата. Дотук все още не става дума за жива клетка.

Швейцарският учен математик Чарлс Й. Дж. казва: „Когато правих изчисления за образуване на протоплазмата, се убедих, че това не е случайност. Напротив, за да говорим за случайност при сътворяването дори на единствена протоплазма, вероятността е един път на 10×120 (т. е. един път на онова число, което ще се получи след умножаването на 10×120 пъти). Как тогава е възможно това да стане случайно, след като боравим с милиарди. Ако признаем такъв шанс на тази частица като случайно явление, тогава каква вероятност и шанс трябва да се дадат на цялата Вселена? Въпрос на любопитност."

Английският учен Дж. В. Лийтс смята, че за да се получи случайно една протоплазма, вероятността е едно на милион. Ето защо става съвсем ясно, че това противоречи на логиката.

На онзи, който казва, че нещо, което не може да възникне в резултат на едно случайно земетресение, възниква от милиони

земетресения, ще припомним времето, необходимо за образуването на петте елемента на протоплазмата, а оттам ще повдигнем въпроса изобщо за възникването и живота на цялата Вселена. Как би отговорил на този въпрос човек, който се старее да докаже случайността при възникването на Вселената? Колко време ще е необходимо за това? Въобще, неуместно е да се поставя такъв въпрос.

Когато вероятността за възникването на петте елемента в една частица е 10×48 , тогава каква ще бъде вероятността 500-те хиляди букви, състоящи се от 28 звука, да съставят 125 хиляди думи и да комплектуват една прекрасна книга от стихове?!

II.

След такова разяснение на ислямските теолози да напомним мислите, които по необходимост ще доведат до завършек на теорията за вероятностите. Тези учени както могат да говорят за всичко, така могат да говорят и за Вселената. Те подреждат вероятностите по следния начин:

„Вероятни противоположности... Нашето съществуване и отсъствие... Време, място, посоки и стойности...”

Щом Вселената се определя от вероятности, както е вероятно съществуването на всяко нещо, в същата степен е и невероятно. Колкото то може да бъде в съответната форма, вероятно е неговото съществуване и в други форми. Както съществува в едно време, така може да съществува и в друго. Както може да бъде на определено място, така може да бъде и на друго. Както е възможен строежът му по определен начин, така е вероятно да бъде и по друг.

Всяко същество във Вселената може да се разглежда на базата на тези особености.

Измежду тези възможности едната от тях винаги е най-добрата, най-подходящата, най-приемливата и най-подредената. В противен случай светът ще плува в обърканост и хаос. Необходима е една висша воля, която може да избира съвършената от тези вероятности и възможности.

III.

След толкова слова и преди да обобщим темата, трябва да добавим следното:

Тайната за възникването на Вселената е много преплетена и загадъчна от посочените два примера (за децата, за буквите и печатницата). Защото е налице материалната възможност за иглите и техните уши да бъдат прекарани една през друга. Атомите, съставили иглите, са се допълвали по-рано взаимно в определен ред. Произведени са от определена материя. Детето също притежава своите особености. Налице са буквите и печатницата. Едната буква така, другата иначе. Атомите, съставлящи буквите, са възникнали по-рано. Буквите предварително се намират в определено състояние, наредени една до друга. Заедно с това има и земетресение (върху което не се спряхме въобще), опиращо се на известни закони.

Що се отнася до Вселената, стигаме до заключението, че не е възможно да се приеме възникването ѝ в резултат на някаква случайност, тъй като съществуват безкрайно много тайни, загадки и сложности в образуването ѝ.

IV.

Нека се постареем да обобщим:

Вселената е съставена от повече от сто елемента, изграждащи звездите, планетите, Млечния път и Земята, които образуват едно цяло. А те са възникнали от атомите, които се състоят от протони (+), електрони (-) и неутрони.

Броят на електроните, които формират външната част на атома, са равни на протоните, които съдържа ядрото. Така например при водорода, ако ядрото съдържа един протон и траекторията трябва да съдържа един електрон. Ако ядрото има два протона, срещу тях трябва да има два електрона. И така от най-лекия атом до най-тежкия атом на урана се спазва едно постоянно равновесие между позитивните протони и негативните електрони. Неутроните, които се съдържат в атома, нямат връзка с количеството на електроните.

Изменението на броя на протоните и електроните в атома образува елементите. Разликата между водорода и урана е, че ако в първия се съдържа един протон и един електрон, във втория се съдържат 238 протона и 238 електрона.

Именно от това свързване на едни с други елементи е възникнала Вселената. Всяка маса се състои от елементи. Елементите, от които е съставена земята, съставят и Слънцето. Звездите в Космоса са съставени от същите елементи.

Огромното количество елементи на едно място образуват големи маси, които в рамките на определени закони се свързват с други галактики. Всяка галактика въпреки голямата си скорост, с която се движи по своята траектория, не се сблъсква с други. Вероятността от сблъсък между две звезди е по-малка, отколкото между два кораба, единият от които се намира в Индийския, а другият – в Атлантическия океан.

Слънцето притежава цяла система, подчиняваща се на съответни закони. На тази база то е свързано с много планети. Земята, която се намираме, е една от тях.

V.

ИЗВОДИ:

1. Ако земната кора беше по-дебела, отколкото е всъщност, въглеродният двуокис щеше лесно да изсмуче кислорода. Тогава животът на земята щеше да бъде невъзможен.

2. Ако атмосферният слой бе по-тънък, върху земното кълбо нямаше да остане нищо, тъй като ежедневно образуващите се над земята метеори лесно щяха да достигнат до нея и да я превърнат в пустош.

3. Ако Слънцето ни изпращаше половината от топлината, която ни изпраща сега, отдавна всичко да се е превърнало в ледове, и обратно, ако изпращаше повече топлина, всичко да се е превърнало в пепел.

4. Ако Луната бе на около 20 хил. мили по-далече от Земята, бедствие на отливите и приливите на моретата и океаните, сушата отдавна да е останала под водата.

5. Ако нощите бяха 10 пъти по-дълги, лятното слънце щеше да унищожи посевите, а нощните студове щяха да ги превърнат в ледена маса.

6. Ако кислородът във въздуха бе 50 процента вместо 20, всичко на света можеше да изгори само с едно пламване на светкавица, да се запали и да се превърне в пепел. При това положение е достатъчно да се запали само едно клонче и от него да бъдат унищожени всички гори.

7. Ако нямаше дъжд, Земята би представлявала една безкрайна пустиня. Ако не бяха ветровете, моретата и океаните, нямаше да остане и следа от живот. Ако водата се изпаряваше, без да се отделя от солта, ако парата не бе по-лека от въздуха, нямаше да има живот на земята.

8. Ако бяха сладки, океаните щяха да замиришат и нямаше да има място за живот на земята. Известно е, че солта предотвратява процесите на разлагане. Ако хлорът не се съединяваше с натрия, нямаше да се получи сол и също нямаше да има живот.

9. Ако земната ос бе права, вместо с 23° отклонение и не се движеше, изпаряващите се във вид на дъжд води от морета и океани щяха да падат върху двете части на Земята – северната и южната. Биха се образували ледени маси, а лятото и зимата биха станали безкрайни. В резултат на това на Земята нямаше да останат нито хора, нито други живи същества.

10. Ако земното кълбо бе като Меркурий – само едната му страна щеше да бъде осветявана постоянно от Слънцето и обикаляйки около Слънцето, Земята щеше да прави само една обиколка около своята ос. С други думи, ако в едната страна на Земята царуваше вечна нощ, а в другата – вечен ден, никой нямаше да оцелее, а това предполага изчезване на живота.

11. Къде щяха да бъдат атомите и атомните частици, ако не съществуваше законът за привличане? Как Слънцето щеше да бъде Слънце, а Земята – Земя! В какво състояние щяха да бъдат те, дори и да съществуваха? И ако стояха на едно място, без да се движат, как щеше да съществува животът? Как щеше да се движи самият човек?

12. Заедно със съществуването на закона за привличането, ако земното кълбо бе голямо колкото Луната или четири пъти по-малка от нея, предпазващият го слой – атмосферата и предпазващата роля на моретата щяха да са безпредметни, температурата щеше да достигне унищожителни стойности.

13. Ако електроните бяха съединени с протоните, земното кълбо щеше да е колкото едно яйце. Тогава в какво състояние щяха да бъдат хората и другите живи същества! Ако това бе така, всичко, което е пред очите ни днес, щеше да има съвсем друг вид.

14. Ако от елементите не се образуваха различни съединения, нямаше да съществува днес нито земята, нито дърветата, нито животните, нито растенията.

15. Ако не съществуваше законът на термодинамиката, земята щеше да изстине и нямаше да бъде подходяща за живот!

16. Ако липсваха планините, на земята нямаше да има подходящи условия за живот!

17. Ако липсваха източници за препитание, животът на земята не би могъл да се поддържа дълго!

VII.

Да се върнем отново към мислите на древните учени:

Съществуването на всяко живо същество е възможно както в една единствена форма, така и в най-различни други форми, в определено време или в различни времена, в дадена посока или в различни посоки, възможно е да притежава определено количество или да бъде в друго. За да бъде Вселената усъвършенствана до такава степен, че всичко съществуващо в нея да бъде подредено в най-съвършен порядък, означава, че волята на Всесилния Аллах притежава могъществото и способът да подбира най-сполучливия вариант от всички допустими.

Послеслов

„Всичко, което става на този свят, е плод на случайността." Тези, които защитават това гледище, са склонни да отъждествят случайността със задълбочените знания, волята и абсолютната могъща сила. Според тях случайността знае, желае и решава всичко. Тя действа извън разума на цялото човечество и преследва мъдра и ясно определена цел.

Здравият разум, волята, силата и всяко нещо, в което има живот, се съдържа определена мъдрост, но се излага едно становище, че проявлението на тези качества изисква и определено персонализиране. (Тоест невъзможни са знания, воля и абсолютна сила, обвързани със случайността и небитието.)

Помисли малко за писалката, с която пишеш. Знаеш, че тя е измислена, за да се пише с нея. Мастилницата, в която се съхранява мастилото, се знае, че е сътворена за тази цел. И капачката ѝ не е направена безцелно. Към писалката има приспособление, което служи за прикрепване към джоба на дадена дреха. Цепнатината на перото и паралелно поставените му в края парчета графит също изпълняват определена цел. Ако някой твърди за молива, че е плод на случайността, а не е създаден в резултат на човешките познания, воля и стремеж и не е произведение в резултат на съществуването на човека, е глупост и невежество. Толкова ли е трудно да се сетим за човека, който притежава кръвоносна и нервна система. А дървото с неговите листа и клони... стebло и корени... Нали това дърво диша, изменя се, цъфти и дава плодове. Как тогава не можем да се сетим за него?! Порядъкът в неговия строеж е по-съвършен, отколкото творенията на човешката мисъл. Енергията, движението, съединяването и съставът са все свойства, притежавани от атома и са плод на неговите взаимодействия. В това отношение има хиляди и милиони примери. Всичко това е плод на случайността?!... Нима умът, който оспорва тези неща, е запознат с научните изследвания?!... И то, оспорвайки всякакви научни правила и закони...

Проклет да е човекът! Колко е неблагодарен! [80: 17]

Той сътвори човека от частица сперма и ето го – явен противник! [16:4]

Някои моменти, свързани с темата ни, бяха често повтаряни, но въпреки това да проследим думите на уважавания Мустафа Язга и книгата му „Ислямът и Вселената."

Ислямът и Вселената

Изходната точка на изследването ни е вечното от вечността, вечното във вечността, реалното същество, абсолютната истина, създателят на времето, пространството и всичко... с една дума – Всевишният Аллах.

Кажете [о, Мухаммед]: „Той е Аллах – Единствения, Аллах, Целта [на всички възжелания]! Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Нему.“ [Глава „Ихляс“(112)]

Ако трябва да обобщим в един израз цялостния поглед на Исляма върху Вселената, който надхвърля границите на чувствата, разума и вярата, казваме, че според Исляма Вселената е система, започваща от „Едно“, и определя „Единство“. Ислямът е религията на най-великото „Единство“ на този свят. Това означава „Единство“ във всички части на Вселената, от атома до най-висшите пластове на сложния живот. Като започнем от неодушевените предмети и стигнем до растенията, от движещите се живи същества до разума и разсъдъка. „Единство“ между всички единици, от движението на Млечния път, звездите и галактиките, мислите и душите. „Единство“ в подчинението пред всевишния закон на всяко творение, до въодушевлението и вълненията на душата. Така Вселената и нещата в нея се сдобиват с единствения и абсолютно правилен път на метафизическата диалектика, причина за тяхното съществуване. Това обяснение с неговите части, неотречено от науката, тази Вселена, показваща гледки с различни форми и обеми, се е превърнала в единствена същност и основа. „Единство“ при образуването. „Единство“ при способността за изграждане. В тази основна мисъл изчезват противоречията и стълкновенията.

Небесата и земята щяха да се разрушат, ако имаше на тях други богове освен Аллах. Пречист е Аллах, Господът на Трона, от онова, което Му приписват! [21: 22]

Аллах пожела, чрез Своята абсолютна воля да създаде Масива и всички живи същества (освен Аллах), прояви Нура (светлината) на Пратеника. Извън количественото разпределение на тази светлина на качествен аспект създаде господните Калем (перото), Левха (нещо, на което се пише) и Арш (Трона). След четвъртото проявление на светлината, чрез деление помежду им, сътвори първо ангелите, носещи трона, след това ангелите, носещи престола, след това останалите ангели. Създателят, притежател на абсолютната мощ, разделяйки светлината на второто проявление пак на четири, създаде Небето, Земята, Рая и Ада. След това раздели на четири части последното проявление. От първата част създаде сиянието в очите на вярващите, от втората – сиянието на сърцето, от третата – сиянието на Тевхид (единобожието), и на края, от четвъртата създаде Вселената като цяло. Това проявление не може да бъде схванато чрез методи, създадени от човека. Едва когато от тях се премахнат човешката слабост и прекомерност или, казано другояче, след като тези способности се вгълбят в тази голяма тайна и се сдобият с една възвишена цел – достигането божествената тайна, възлите се разплитат един след друг и тогава човекът, наричан „Тайнството на Вселената“, постига целта си. В посланието на Аллах всяко нещо има своето обяснение и е оповестено според капацитета на възприятието и вътрешния мир.

Знаем Ние какво земята отнема от тях и имаме съхраняваща Книга. [50:4]

...в съхраняван скрижал. [85: 22]

Не се случва беда, преди да сме я породили, нито на земята, нито с вас самите, без да е [записана] в Книга. За Аллах това е лесно. [57:22]

Негова е властта на небесата и на земята. Той съживява и Той умъртвява. Той за всяко нещо има сила. [57:2]

Той е Изначалния и Безкрайния, и Явния, и Скрития. Той всяко нещо знае. [57:3]

Той е, Който сътвори небесата и земята в шест дни, после се въздигна [безподобен] Той на Трона. Той знае какво прониква в земята и какво излиза от нея, и какво пада от небето, и какво се издига на него. Той е с вас, където и да сте. Аллах съзира вашите дела. [57:4]

Същността на гореспоменатото понятие „шест дни“ ще бъде изяснена по-нататък. В случая би следвало да обясним, че въпросните „шест дни“ в никакъв случай не са земни дни.

За съжаление изопачаващи истината противници, които не могат да вникнат в дълбините на ислямската наука и имат повърхностно мислене – формалностите и неграмотните хора, без да схванат този свещен израз на Исляма, задават въпроса: „Защо шест дни?“, с което показват склонността си за отричане могъществото на Всевишния Аллах. Този подход е крайно ненаучен и неоснователен. От това свещено понятие, което обяснява етапа на създаване на Вселената, съвсем ясно се разбира, че това не е „земен ден“.

Един ден е времето, за което Земята прави една обиколка около своята ос. Създаването на небесата и единиците на проявлението не могат да бъдат сравнявани със земни единици, изразяващи въртенето на Земята. Защото за небесата и Вселената стойностите на земното време и пространството са равни на нула. След осветляването на тази важна особеност можем да продължим.

В горните знамения фигурират задълбочени изрази като „Калем“, „Лаух ал-махфуз“ и „Аалем“. Коранът е изпратен за човека от Творец, който знае неговите слабости и неговото безсилие.

Тайнствените понятия са облечени в изрази, близки до въображението и представите на човека. Нека да отбележим, че „Калем“ е средство за писане. Във вечността, когато Аллах чрез абсолютната си воля е пожелал създаването на Масива (всичко, освен Аллах), е разпоредил с този свещен „Калем“ да бъде записана съдбата на Масива. Това е установено в „Запаметяващата Леуха“. И тук умовете, които не са в състояние да се издигнат до нивото на задълбочените изразни средства и схващания на Исляма, за да не се отклонят обикновените веществени имитации, следва да обясним, че ако отворим мозъка на човека, който произнася наизуст запаметените от него букви, думи или изрази, след намесата на хирурзите там, няма да се видят нито букви, нито думи, нито изрази. Така, както наизустяването за запаметяващия представлява духовен способ и е факт, то в резултат на по-глобалното разглеждане на този пример, ще се достигне до понятието „Лаух ал-махфуз“ и неговия божествен обхват и запаметяването. По този начин трябва да се възприемат духовните истини, поднесени тук. В ислямските размишления „Аалем“ (Свят) може да се раздели на две:

1. Невидим свят – неизмерим, безграничен, нематериален, светът на действителността извън физиката.

2. Видим свят – измеримият, светът в обхватите на времето и материята.

„Светът“, според една друга класификация:

1. Малък свят – Човекът...

2. Голям свят – всичко извън Човека...

Образец на съществуващите творения в големия свят е тайнственото творение на Вселената – човекът. Например Тронът (Седмото небе) е една действителност, принадлежаща на големия свят и е проявление на Аллах като в огледало. У човека свойствен на трона образец е сърцето (душата), наричано Аршеллах – трон на Аллах. Тук следва да добавим, че споменатата и погрешно разбрана дума „Сърце“ не означава само парче месо, което по време на операция за присаждането му се пренася в специални съоръжения. Ислямската наука обяснява, че тук е налице една тънка особеност. Въпросното парче месо се нарича сърце – физическото сърце. Проявлението върху този физически факт на божествената светлина е духовното Сърце, за което става въпрос в случая. Това можем да обясним със следния пример: Ако сърцето представлява електрическа лампа, то въпросното сърце е светлината, която свети вътре в лампата. Не може да се узнае същността на проявената в електрическата лампа светлина, извън физическата рамка, както и значението на човека, притежаващ трона на Аллах – Сърцето.

Али (Аллах да е доволен от него) казва:

“Ти приемаш, че си едно малко тяло, но най-големият свят е у теб укрит”

Вдъхновен от тази дълбока мисъл покойният Ахмед Акиф Ерсой пък е написал следните стихове:

„Не ти е известно каква същност си още, „Презряно тяло едно съм“, казваш човече, но знай! Твоята същност от тази на ангелите е по-възвишена...”

В погледа си към Вселената Ислямът изказва най-превъзходните хвалебствия относно човека. Аллах – притежателят на абсолютната сила, в Свещения Коран повелява:

И почетохме Ние синовете на Адам, и ги пренасяме по сушата и морето, и им даваме от благата. И ги предпочетохме да превъзхождат повечето от онези, които сътворихме. [17: 70]

Наистина най-превъзходният образ на земята е образът на човека. Изграденият нрав, разумът, словото, способността за четмо и писмо, изкуството, нежността, чувствителността са превъзходните особености, присъщи на човека. Най-критичната за човека според начините, чрез които добива слава и чест е самото място, което той заема във Вселената. Ангелите притежават разум без страсти, на животните е дадено сладострастие без разум. Обърнете внимание, човекът е същество, което притежава едновременно и разум, и страсти. Ето защо той се намира на кръстопът. Когато разумът надделява над желанията, страстите се успокояват. Тогава Сатаната търпи провал. Ражда се мисълта за ред. На мястото на себелюбието идват мъдри прояви. Сред хората се проявява единство във вяра и действие. Светът се променя, подчинява се на науката и на познанието, техниката, морала и щастието. С чест и достойнство човекът се извисява. Плодовете на задгробния живот, на вечния живот се подготвят още тук, на Земята. И човекът, надделяващ силните си желания, прекарва разумен, уравновесен, волеви, благословен и щастлив живот. Той може да бъде по-възвишен и от ангелите. Честта и достойнството могат да се обяснят по два начина:

1. Чест и достойнство от физическа гледна точка, принадлежащи на всички хора без разлика на раса, цвят, език, религия и вярване. (Това се отнася както за мюсюлманите, така и за немюсюлманите. Дължи се на обстоятелството, че са творения на единствения Творец – Аллах.)

2. Чест и достойнство в духовно отношение. Тя обхваща хората, застават под знамето на спасението и щастието на правата вяра – Исляма. (Това са пророци, пратеници, извисени във вярата хора, които притежават ислямската зрелост.).

След класификацията на хората на „вярващи“ и „невярващи“, която е естествен резултат от подредбата при сътворението на Вселената, и на проявлението на недвусмислената божествена правда, следва да се спрем и на отрицателните страни на въпроса.

Човек, който дава превес на желанията си, става роб на Сатаната, подвежда се по пътя на онова, което не е редно, на самолюбието, безверието и емоциите, върви към порочността и невежеството, и така пада под нивото на животните, както Всевишният Аллах повелява: **„Бал хум адалл“ („И е по-заблуден от тях.“)**

На човека много неща са му непознати. Най-голямата загадка е самият той. От въпросите, които ангажират ума му цял живот, човекът може да се отърси единствено благодарение на мисленето и неувяхващия негов плод – вярата. Не вярвайте на онези, които казват: „Не вярвам! Не мога да повярвам!“ Защото даже и те са приели истинността на вярата, но само заради упорство казват, че не са я достигнали. Това са нихилисти, които търсят решение на неизвестното по тяхно усещане и се противопоставят на методологията на Бога за разкриване на неизвестното – вярата. Де да можеха и те да излязат на пътя на вярата, намерили отговор па неизвестните посредством благите вести на Джебраил (Джибрил – ангел Гавраил – връзката между Бог и пророците.), и чрез посланието на Аллах да контролират верността на тези отговори... Спасение!

Човекът, който задава въпроса: „Какъв съм аз?“, стъпка по стъпка навлиза в рамките на разсъдъка. („Откъде дойдох?“), („Накъде отивам?“); („Има обкръжение, което ме заобикаля, един свят. Какво представлява този свят?“); („Как е сътворен светът?“)

Тук вероятностите са две:

1. Светът е сътворен от само себе си.
2. Светът е сътворен от сила извън него.

След кратко изследване на тези вероятности ще стигнем до следните изводи: Ако заобикалящият ни свят, който е пълен със загадки, е сътворен от само себе си, всичко ще се развива по своеобразен начин, ще си има съответна форма. Тогава ще възникне въпрос: „Как?" Ако първият отговор бъде: „Случайно, от само себе си", въпреки цялото му противоречие с науката и логиката, ние сме длъжни да го приемем насериозно и да мислим върху него. Що е случайност? Сътворено без план, без програма, без закони и без предварително планирана цел. Случайно възникване. Тогава излиза, че същността на Вселената се обуславя от беззаконие. Безредието, отсъствието на каквото и да е планиране на нещата не е типично за живота във Вселената. В такъв случай всички политически, икономически, научни, нравствени и обществени закони, от които се ръководим, противоречат на същността на Вселената. Трябва да бъдат премахнати всички закони и правила в живота, силният да постъпи със слабия така, както той намира за добре, даже да го унищожи.

Приема ли се? Виждаме цялото човечество да се учудва и да възразява, с недоумение и отвращение да казва: „Не може!" Щом не може така, значи трябва да има някакъв закон. Там, където съществува закон, изчезва случайността. По същия начин гледаме и на Вселената. В свят, където господства случайността, денонощията няма да бъдат 24 часа. Тогава слънцето би могло да не залязва три денонощия. Или нощите да продължават цяла седмица.

Ако застанем на морския бряг в най-горещите летни дни, би могло небето да притъмнее и да завали градушка. Възможно би било морето да започне да се вълнува, в две минути слънцето да залезе и изгрее. Дърветата биха се разлиствали и пожълтявали, преди да цъфнат. Изведнъж на 10 метра над нас ще можем да видим метеор или Луната да пада в морето. Ще изчезнат сезоните, ще се разтворят гробовете и ще се съживи от само себе си

поколението от последните петдесет години. Всяка наука – физика, химия, биология, психология, социология, астрономия, история, география ще се обърка, всъщност ще изчезне всичко съществуващ дотогава на този свят заедно с човека и ако не се случва така, то тогава човекът трябва да гледа на Вселената с възхищение, с удивление и любов да се преклони пред всемогъщия Създател на този великолепен ред. Не мога да отмина гледището на бившия председател на Ню-йоркската академия на науките А. Греси Морисън, който дава обяснение чрез езика на математиката, казвайки:

“Сложете в джоба си десет жетона, които са номерирани от едно до десет. Раздвижете джоба си, за да могат жетоните да се разбъркат. След това опитайте да ги извадите по реда на номерата. По логиката на математиката при първо теглене вероятността за улучване на номер първи е едно към десет. Вероятността за изтегляне на 1, после на 2 е едно към сто. Поредното изваждане на 1,2 и 3 е едно към хиляда. И така вероятността за изваждане на жетоните от първия до десетия като се спазва поредното число може да се случи един път на десет милиарда. Животът продължава всеки ден. Ако елементите, осигуряващи живота, приличат на тези числа, правилата, които така точно, сполучливо и методично следват едно след друго във Вселената, не е възможно да представят верижна система от случайности.

За нас, хората, макар че се намираме началото на епохата на науката, още отсега всяка нова информация за Вселената ни поднася нови и нови доказателства, че тя е плод на един творещ промисъл. „По този начин вярата основава на познанието, а учените след всеки достигнат етап се чувстват по-близо до Бога.”

Щом светът не е възникнал от само себе си, тогава трябва да сътворен от някаква всемогъща сила извън него. На каква личност принадлежи обаче тази сила и какви са нейните особености? Ако

тя не притежава разграничителна и определителна способност, това ще бъде една сляпа, безлична сила, която не разполага с разум и не може да постанови толкова изящна прозорливост, план устройство и закони. В такъв случай има „Абсолютен творец „Абсолютна истина“, която не прилича на нито едно нейно творение, която е над всички и властва над всичко, вижда, знае и чува всичко, има специфична самоличност, която не е обвързана с време и място и е далеч над всички представи. Ислямът е името на тази истина, т.е. името на системата на Бога.

Това е успокояващо блажено заключение, реалността и земния и отвъдния живот, до която за съжаление не всеки достига лесно (не казвам всеки нормално мислещ и духовно здрав мюсюлманин).

Вашият Господ е Аллах, Който сътвори небесата и земята в шест дена, после се въздигна [безподобен] Той на Трона. Покрива Той с нощта деня, който я следва безспир. И слънцето, и луната, и звездите са покорни на Неговата повеля... Негови са творението и повелята. Благословен е Аллах, Господът на световите! [7:54]

И край колко знамения на небесата и на земята минават, отвръщайки се от тях! [12:105]

Кажи: „Нима наистина отричат Онзи, Който сътвори земята в два дни и сторват Нему подобия? Той е Господът на световите.“ И стори по нея непоклатими планини, и я благослови, и разпредели там препитанието и точно в четири дни поравно – за търсещите... После се насочи към [сътворяването на] небето, а то бе дим, и рече на него и на земята: „Покорете се доброволно или по принуда!“ Рекоха: Покоряваме се доброволно.“ И ги направи седем небеса в два дни, и отреди Той на всяко небе неговото дело. И украсихме най-ниското небе със светилници, и за опазване. Така е отредил Всемогъщия, Всезнаещия. [41:9-12]

Стигаме до понятието „Ден“, което се съдържа в знаменията. Както отбелязахме и по-рано, „Ден“-ят, за който става дума тук, не същият, който съществува на този свят. В случая има значение на епоха, период, сезон. Стойностите на тези периоди са въпрос, принадлежащ на безпределното знание на Всевишния Аллах.

Въпреки най-усъвършенстваните технологически възможности на нашата епоха цифрите, които ще посочите, не могат да представляват нищо повече от една нищожна теория. За сравнение ще припомним до следното знамение:

О, вярващи, бойте се от Аллах! И всеки да види какво е приготвил за Утре! И бойте се от Аллах! Сведущ е Аллах за вашите дела. [59:18]

Въпросният утрешен ден е денят на второто пришествие. Според Аллах, днешният ден представлява деня от Сътворението на Вселената и началото на живота до техния край, а откъдният живот се приема като утрешния ден. С този пример става ясно, че понятието „Ден“ означава отредени от Аллах епоха, период, етап. Да установим тук и усилията на западните учени за доближаване до тази истина. Ние никога и никъде няма да отидем до приписваната недостигаема прозорливост на Исляма на западната мисъл. Ние мюсюлманите, сме последователи на водещата, най-съвършена, най-правилна, най-хубавата и най-добра система.

Трудностите, които преграждат пътя ни, са резултат на нашата слабост. Порядъкът, цялата жизненост, обновяването и бъдещето с неговата мощ са на хоризонта. Ние изказваме нашата похвала и благодарност на западните учени, които с помощта на науката, мисълта и техниката се доближават до същността на тази система. Според белгийския космолог Аббе Ле Метр Вселената е възникнала от един-единствен и величав първоначален атом. Този атом се е взривил и е започнал да се разширява.

Д-р Гамов от университета „Георг Вашингтон“ казва така:

„В началото ядрото на Вселената е представлявало ад от пара, който днес вече не съществува дори в самите звезди, (вж горепосочената сура 41 „Фуссилет“: 11). Температурата на повърхността на Слънцето, което е звезда от средна величина, е 5500 градуса, а към вътрешността му достига до 40 000 000 градуса. При тази температура не могат да съществуват елементи, молекули и атоми. С разширяването на тази космическа маса започва да спада и температурата. Когато падне приблизително на един милион градуса, се стига до групирането на неутроните с протоните във вид на цели маси. Разпръснатите електрони се съединяват с ядрата и възникват атомите. Ето така са възникнали (вж сура 41 „Фуссилет“: 12 аyet) всички съществуващи във Вселената елементи и чрез постоянното разширение в продължение на 5 милиарда години се оформя тяхната функция.“

Линколн Бернет на страница 86 на произведението си (The Universe and Dr. Einstein) оповестява следното:

„Ако Вселената се разпада и цялата дейност на природата се развива еднопосочно, от това ще се направи категоричното заключение и то е, че всяко нещо има начало. Трябва да е налице онзи елемент, в който са започнали всичките космически действия, когато са запалени звездните огънове и когато е сътворена днешната картина на Вселената. Повечето от фактите, придобити във вътрешните и външните рамки на науката, показват, че е имало един момент на сътворяване.“

Ако се опитаме да определим мястото на човека, укриващ в своята същност световите и представляващ тяхното обобщение, в измеренията „малко“ и „голямо“, ще установим, че той е пропорционален център, от една страна, на крайно малкия (микрокосмоса), от друга, на крайно големия свят (макрокосмоса).

В този център човекът винаги е напрегал ум и сърце да разгадае „Неизвестният Всемир“.

На страница 12 в горепосоченото произведение на Линкълн Бернет се казва:

„...физиците вече са принудени да напуснат света, възприеман чрез сетивата. За да се разбере смисълът и важността на това положение, трябва да се преодолее тънката граница, разделяща физиката от метафизиката.“

Тази мисъл е един от факторите, допринесъл за усъвършенстването на науката. Периодите в историята на човечеството, когато чувствата и мислите са оставали в тесните рамки на физиката, са периоди на „неизвестните“ и именно те най-много са занимавали човешкия ум. А периодите, в които физиката и метафизиката са вървели успоредно, са отворили път за нови стремежи и в областта на мисленето, и в областта на науката и технологията.

Опитите на човека да обясни „Неизвестният Всемир“ датират още от преди хилядолетия. Например гръцкият философ Демокрит (XXIII в. пр. н. е.) казва:

„Първоматерията на Вселената е неделимият Атом. Реалността се определя от материалните атоми. Реално съществуващото са атомите и движението им в Космоса.“

При описанието на причините за явленията във Вселената Аристотел изказва твърдения, надминаващи човешките граници. Но той не успява да отиде по-далеч от едни повърхностни и догматични обяснения. Защото, опитвайки се да обясни явленията във Вселената, се почувствал безпомощен. Да посочим един пример: В епохата, когато човекът виждаше и се гордееше с това, че техниката и технологията достигат особено развитие, познанията му по един обикновен въпрос като този, как би обяснил електричеството като процес, не са повече от познанията

на Талес от Милет, който през 585 г. пр.н.е. се е опитва да формулира няколко теории за наелектризирането на кехлибара.

Нютон обяснява земните явления повече като физик, отколкото като философ, той се впуска да търси не защо са се появили причините, а какви са те. По този начин възниква представата за една механична Вселена. По отношение на основното устройство на Вселената и на проблемите, възникнали при геометричните изчисления на Вселената, Нютон е представител на класицизма. На тази тема специално ще се спрем по-нататък.

Английският философ Джон Лок разкрива схващанията си за Материя и Вселена в следните две особености:

Първа характеристика на материята: твърдост, форма, движение... Това е реалистичната страна на материята.

Втора характеристика на материята: цвят, звук, вкус – показатели, действащи върху сетивните органи.

Лайбниц се противопоставя на това становище. Според него видими качества са не само светлината, звукът и цветът, а движението, формата и самото развитие.

Докато всички школи спорят върху темата за същността на Вселената, Бърки с поглед на философ обяснява следното:

„Всички тела, които съставляват величавата структура на Вселената, без разсъдъка, не притежават качества, за да бъдат същност. Ако не съществуват в моето или в мисленето на друго същество, то тях или ги няма, или пък съществуват в разсъдъка на една вечна душа.”

Впоследствие двете теории, предложени от научната общественост в началото на XX век, в периода 1900-1927 година, разклатиха „Механичната Вселена” на Нютон. Едната теория бе Движение на атома в микрокосмоса и Квантовата теория, а

втората – движение в пространството, в макрокосмоса и Теорията за относителността. Веднага следва да допълним, че и тези две теории не дават отговор на въпроса КАК са се появили явленията и предметите.

По време на тези проучвания човекът достига до нови и нови изводи. Да вземем за пример един от най-важните резултати, който унищожи човешката надменност, и да го анализираме. Докато западните философи дискутираха върху устройството и същността на Вселената с помощта на сетивните органи, ума, волята и усещанията, то науката обявяваше голямата ограниченост на човешките сетива; примерът за светлината: както е известно, Слънцето е източник на светлина за планетите, сред които се намира и нашата планета – Земята, а също така е източник и на редица елементи на живота.

Ако анализираме слънчевата светлина посредством призма, ще получим седемцветен спектър от червен до виолетов цвят.

Тези седем цвята представляват ограниченото поле на видимата светлина, която ние, хората, сме способни да възприемем! Виолетовите лъчи са с малка дължина на вълните и притежават следната особеност: с приближаването им към червените лъчи се увеличава дължината на вълните им. Например, ако дължината на виолетовите лъчи е 0,00004 см, то дължината на вълните на червените лъчи ще достига 0,00007 см. Над и под тези граници има лъчеви стъпала, чиято дължина на вълните ту се удължава, ту се скъсява. След виолетовите лъчи се нареждат рентгенови, гама и космически лъчи. Краят на космическите лъчи се губи в ефира. Също така долните, червените лъчи, са последвани от температурни вълни, след това от долни снопове искри, от радарни, телевизионни (къси, средни и дълги) и радиовълни, които пак се разпръскват в ефира.

Нека да обобщим мислите си. Вселената с видимата ѝ страна – планините, моретата, горите, преливащите от красота неповторими природни картини, които ни потапят във вълненията на божествената любов, съществува благодарение на прелестите на споменатите седем цвята. Каква разкошна красота, обаятелност и неудържима прелест пък притежава силата, сътворила тези седем цвята? Тя не се измерва количествено! Колко безсилно и ограничено същество е човекът!

Вторият пример е свързан със звука. И тук, както при възприемането на светлината, делът ни е ограничен. Във Вселената както светлинните, така и звуковите вълни имат различни стойности. Звуците в „уловимия спектър“, които притежават ниска честота, са ниски звуци. Звуците с висока честота се характеризират като високи. А трептенията, които не могат да се възприемат от ухото, се наричат „ултразвуци“ и инфразвуци, които се разглеждат във физиката. От всичко, казано дотук за светлината и звука, стигаме до извода, че нашите сетива (зрение, слух, вкус, обоняние и осезание) са ограничени. По този начин човешкото познание се простира, както се изразява Линкълн Барнет, отвъд физиката, т. е. към метафизиката. Интересната страна на това дело е, че застъпващият се за чисто материалистично историческо развитие Аугуст Компт с „Потвърдени Знания“ пред най-новите схващания започва да бледнее и да пада от пиедестала на идеализираните, да се връща в положението на необходим, естествен служител на една лаборатория. Това е една надежда за човечеството. Скок за откъсване от грубите и тесни форми на материализма. Чистата цел, към която ще се отиде с този ход, се нарича Ислям.

Да продължим изследванията си, като накратко се спрем върху „Действията на атома“, приет като най-малката единица на микро-космоса. Усилените изследвания в тази насока от началото на XX век не закъсняха да предложат научен модел по темата.

Според този предполагаем модел е налице ядро, което се намира в центъра на атома и се нарича атомно ядро. То се състои от две частици:

1. Протон (носител на положителен електрически товар);
2. Нейтрон (частица, която носи неутралния електрически товар и съставя масата на атомното ядро).

Около ядрото има частици, които се движат с голяма скорост и техният брой е равен на броя на протоните, но са носители на отрицателен електрически товар. Тези частици се наричат електрони. Електронът притежава една особеност – при своето въртене около ядрото се стреми да излезе извън траекторията си, но благодарение на силите на привличане от положителните полюси нито пада върху ядрото, нито се отделя от рамките на атома. Подчинява се на безпогрешния порядък. Атомът прилича на слънчевата система – атомното ядро и електроните ни напомнят за Слънцето и планетите. Можем да опишем следния пример, имайки предвид Всемогъщата и безгранична Сътворяваща сила на Аллах, съществуваща в един микрокосмос: ако приемем, че в една монета от 1 лев се съдържат 25 милиарда, умножени по един милиард атома, ще получим представата за микрокосмоса. Още по ясно ще стане, ако оприличим всеки атом с капка вода. Ще се получи водна маса от един милиард по 25 милиарда, която ще е равна на море с площ два пъти колкото Мраморно море и дълбочина 100 метра.

В нашата епоха атомната физика и атомната индустрия претърпяха много сериозно развитие. Човекът изнамери атома, от една страна, за покриване на нуждите си, от друга, за задоволяване на техническите нужди, за варварски и унищожителни цели. С всеки изминал ден теориите за разкриване тайната на микрокосмоса се развиват, а човекът напраща шпионските си възжелания към макрокосмоса. Той е установил

заобикалящите го най-близки фактори като отделни клонове на науката и чрез тяхното специализиране се издига към „Истините на Вселената“, физическата, химическата и биологическата среда, психологическото обкръжение и впоследствие социологическият живот и за днешния и за утрешния ден представляват основните направления на задълбочаващите се фактори в обкръжението.

Наложително е при установяването на тази особеност да отбележим, че човекът, колкото и да е напреднал в областта на науката, не прави нищо друго освен да се стреми към достигане на вече сътвореното и към разкриване на една нова тайна от проявлението. Най-методичното заключение на Исляма в гледището си към Вселената е: Докато се ангажират с истинската цел на сътворението на човека, техниката и науката като цяло заемат недостижимо място.

Нека да започнем обзора си над микрокосмоса с няколко знака от Книгата на Аллах:

И разпростряхме земята, и положихме върху нея непоклатими планини... [15:19]

И изпращаме ветровете – оплождащи... [15:22]

И направихме по земята непоклатими планини, за да не се люлее с хората. [21:31]

И сътворихме седем небеса над вас, и не сме нехайни към творението. [23:17]

И Слънцето е устремено към своето местопребивание... [36:38]

И на Луната отредихме фази, докато заприлича на изсъхнала палмова клонка. [36:39]

Нито слънцето може да настигне луната, нито нощта да изпревари деня. Всички по своя орбита плават. [36:40]

Всеизвестно е, че Луната е спътник на Земята. Тя обикаля около Земята в резултат не на самото движение на Луната, а на едновременното ѝ въртене със Земята около един друг център, който играе решаваща роля в тази връзка. Следователно, когато Земята се върти около своята ос за едно денонощие със скорост 1000 мили в час, в същото време се осъществява и една координираща се обиколка с Луната. В рамките на грандиозното привличане на Слънцето освен между Земята и Луната, съществува координиращо се въртене с още девет планети. В устойчивата слънчева система влизат най-близката до Слънцето планета Меркурий и следващите: Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон, които се движат със скорост 20 мили в секунда. Космическият свят обхваща както Слънчевата система, така и редица устойчиви звездни системи в рамките на Вселената, принадлежащи на една от системите на Млечния път. Скоростта на устойчивите планети (звезди) и системата на Млечния път е 13 мили в секунда. Млечният път е разположен сред далечни непознати системи. Според научните изследвания те се движат със скорост 200 мили в секунда. Тази система е най-далечната галактика и се намира на 500 милиона светлинни години разстояние и се движи със скорост 100 мили в секунда. Въпреки различните посоки на движение всичко в цялата тази галактика се движи според повелята на Аллах и се подчинява на Неговата воля. Макрокосмосът, според гравитационното геометрично поле е пълен с облаци, галактики, извънгалактични системи, метеори и вътре в тях луни, звезди, опашати звезди, милиони небесни тела. Въпреки това при предстоящото изследване на „Предполагаемите мащаб и плътност на Вселената“ средното производно на тези материални тела извънредно много се смалява. Науката е доказала, че на слънчевия лъч, движещ се със скорост 300 хиляди км./сек. при отбелязването на една космическа обиколка и връщането му отново в първоначално изходно положение, са необходими 200 милиарда години. В

случая, науката става наш духовен наставник, който ни отвежда към преклонение пред Създателя на света – Всемогъщия Аллах.

Отбелязахме, че в началото на XX век (1900-1927 г.) теорията за относителността в макрокосмоса разтърси теорията за „Механичната Вселена“ на Нютон. Сега ще анализираме с примери това интересно схващане.

Във връзка с относителността, английският философ Джон Лок казва следното в произведението си „За човешката проницателност“:

„Ако шахматните фигури върху дъската стоят там, където сме ги поставили, казваме, че не са се разместили и остават по местата си. Дъската обаче може да се премести от една в друга стая. Ако шахматната дъска стои на едно място в корабната каюта, казваме, че тя не е преместена, въпреки че в това време корабът може да е в движение. Ако спрямо сушата корабът е на същото разстояние, казваме, че той стои на едно и също място, макар че през това време земята се е движила. И така фигурите спрямо шахматната дъска, каютата, корабът и Земята са се преместили.“

Тази мисъл, достигнала до наши дни, с разсъждения по нея и във вид на теория се оформя чрез творческата дейност на д-р Алберт Айнщайн, професор в Institute for Advanced.

Например ако на една гара на два паралелни коловоза стоят два влака и между двата коловоза няма предмети, хора, дървета и други подобни, след като единият от влаковете бавно потегли, пътниците от двата влака първоначално остават с впечатление, че тръгва другият влак.

За да преодолеят колебанията си, те веднага отправят поглед навън към някоя неподвижна точка. В околността според пътниците от движещия се влак, отсрещният влак тръгва в обратна посока. А пътниците от стоящия на място влак предполагат, че се движи техният влак. Ако вместо в противоположни посоки

движението става в една и съща посока и с една и съща скорост, а влаковете се движат паралелно и няма между тях стълбове, будки, дървета, хора и др., пътниците от двата влака ще мислят, че все още стоят на едно и също място.

Вселената и светът са пълни с подобни примери. Именно тази относителност е подвеждала и лъгала повърхностния наблюдател, който в довчера изостанала Европа е смятал, че „Слънцето се движи около Земята“. Ако виждаме, че планините, равнините, къщите, улиците, дърветата, т.е. всичко около нас, стои на място, това се дължи именно на тази особеност, която обяснихме с паралелно движещи се с еднаква скорост безбройни влакове. Да не забравяме, че Земята се върти около своята ос със скорост 1000 мили в час. Слънчевата система се движи със скорост 20 мили в секунда, устойчивите звездни системи - с 13 мили в секунда, Млечният път - 200 мили в секунда, далечните галактики и системи - 100 мили в сек. Помежду им съществува безпогрешен синхрон, който ни дава представа за Вселената в рамките на описаните стойности.

В примера с влака видяхме относителността на движението. За относителността на времето във Вселената ще дадем следния пример: Да вземем две планети от Слънчевата система – Меркурий и Земята. Знае се, че Земята се върти около своята ос за 24 часа (едно денонощие), а за 365 дни прави една обиколка около Слънцето, което се нарича една година. Меркурий прави една обиколка около Слънцето и една обиколка около своята ос за 88 земни дни. Следователно един ден при него се равнява на 1 година.

Тази междупланетна относителност е още по-явна между далечните звезди. Ако лъчите на червената звезда Арктурус, която се намира на 38 светлинни години разстояние от нас, се отразяват върху телескопа ни днес, това означава, че тези лъчи са поели на път още през 1960 година. Ако попитаме „Съществува ли днес

звездата Арктурус?", би следвало да получим отговора на този въпрос след 38 години, т. е. през 2036 година. Защото лъчите, които ще тръгнат на път от звездата Арктурус, ще бъдат при нас едва през тази година. Следователно думата „сега" е безкрайно относителна. Както движението в пространството, така и времето са относителни.

За да представи схващането, което обяснява едновременно относителността на времето и пространството, Айнщайн използва един много известен парадокс. Ето следния пример:

Да предположим, че един влак се движи по права линия (според Айнщайн във Вселената не съществува права линия) със скоростта на светлината, т. е. с 300 хил. км/сек. Върху един от вагоните на този влак има човек, а долу на земята друг човек. И двамата разполагат със специални огледални съоръжения, за да не се обръщат съответно назад или напред, и с тяхна помощ да виждат светкавиците, които падат пред и зад влака. Ако светкавиците паднат точно тогава, когато човекът върху вагона се изравни с човека, който е на земята, тогава първият ще каже, че е паднала светкавица само пред влака, тъй като тази, която ще падне зад него, в никакъв случай няма да се отрази в огледалото му, понеже скоростта на светлината на светкавицата е равна на скоростта на влака. И така наблюденията и заключенията на двамата наблюдатели вследствие на относителността на времето и пространството ще се различават.

Най-близкият пример пък, свързан с относителността на мястото, намираме в света, в който живеем. Ако за обект на нашите изследвания вземем по един човек от Северния и Южния полюс и по един от всеки континент и по заповед, дадена от определено място, в едно и също време те пуснат отвисоко някакъв предмет, който са държали в ръцете си и ги попитаме: „Какво става с предмета, който държахте в ръцете си?", до един те ще отговорят по един и същи начин, че предметът е паднал „долу".

Това положение обаче е така вследствие на заеманата от тях позиция спрямо земното кълбо. Но всъщност за онези, които са на другия край на света, това „долу“ може да означава „горе“. Така че за човека, който се намира на Северния полюс, изразът „долу“ според относителността на пространството за човека от Южния полюс означава „горе“. Колкото е правилно обяснението на един пилот, че със самолета си е летял над Южния полюс, толкова ще бъде правилно за оня от Северния, който оспорва, че пилотът фактически е летял с главата надолу и е минал под Южния полюс. От тези относителни понятия, които не са нищо, освен геометрическа представа, разбираме, че в Космоса не става дума за горе и долу, фактически на този свят това, на което казваме „долу“, не е нищо друго освен посоката на гравитацията (земното привличане).

Последният от тези примери ще дадем за относителността на „пространство – движение“. В едно спокойно море имаме кораб, движещ се с 12 мили в час, по чиято палуба върви пътник първо по посоката на движение на кораба, а после – в обратната посока. Ако този човек се движи с три мили в час спрямо морето, скоростта на същия човек ще представлява две различни величини:

1. Когато се движи по палубата по посоката на движение на кораба, неговата скорост спрямо морето ще бъде $12 + 3 = 15$ мили.

2. Когато се движи в обратна посока, срещу движението на кораба, неговата скорост спрямо морето ще бъде $12 - 3 = 9$ мили.

Тези и подобни на тях примери потвърждават следната истина: грандиозното божествено творение, което назоваваме „Вселена“, като цяло представлява факти, надминаващи това, което се вижда, пипа, чува, вкухва и усеща...

До появата на теорията за относителността на Айнщайн, който се стреми да спаси човешкия размисъл от тесните земни граници и направи сериозен удар през нашата епоха на въпросите

„Какво представляват основната структура и геометрия на Вселената", „Какви са нейните размери и норми", се отговаряше по следния начин: „Вселената е материален остров, който плува в безкрайното космическо море." На това можем да кажем, че е класическо гледище. Привържениците на това становище са принудени да кажат, че Вселената се намира в безкрайно космическо море.

В противен случай, ако учените бяха приели предел на Космоса, те щяха да бъдат заставени да отговорят на изгарящия човешкото любопитство въпрос: „Щом като е така, какво има отвъд Космоса?"

На въпроса: „Каква е цялостната структура на Вселената – нейната геометрия – размерите и формите?", е трудно да се отговори поради това, че когато човек иска да научи за формата и размерите на Вселената, естествено е да си представи това чрез своите сетивни органи. Но от гледна точка на науката този подход остава без подкрепа. Вселената има край, в нея не съществува права отсечка. Например според геометрията на Евклид Вселената представлява равна повърхност, където две паралелни линии по нея никога не се пресичат. Ако човек подходи към света от позициите на Евклидовата геометрия, ще бъде излъган от собствените си възприятия. Например според географската хипотеза меридианите, които се пресичат на полюсите, пресичат Екватора, образувайки прав ъгъл. В случая Екваторът представлява хипотетични линии, които пресичат меридианите и са паралелни на тях. Ако се приеме, че два меридиана се пресичат на полюсите, това означава, че полюсите на Земята между точките, чиито основи се пресичат на Екватора, образуват триъгълник. Според геометрията на Евклид сборът от вътрешните ъгли на триъгълника е 180 градуса. Да проследим нещата внимателно. Меридианите пресичат Екватора в прави ъгли и сборът от основата на тези ъгли е 180 градуса, а сборът от вътрешните ъгли на този триъгълник,

чийто връх се опира на полюсите, е повече от 180 градуса. Тази грешка се дължи на схващането за безкрайната повърхност. Изводът на горния пример се дължи на кълбовидността на Земята и липсата на прави отсечки във Вселената.

Какъвто и напредък в развитието си да е направил човекът, през която и да е епоха, чрез мислите и езика на който и да било, „умовете“ в крайна сметка са видели, че съществува Коран, призоваващ към по-съвършени простори, далеч по-нататък от откритото. Коранът със съвсем новите чудеса, със свежото великолепие, с вдъхновението и топлотата, които е имал през времето на Пратеника на (Аллах да го благослови Аллах и с мир да го дари), изразявайки величественото откровение, повелява:

Това е само откровение, което [му] се разкрива. Научи го [на него] многостишният [Джебраил] у който има мощ. Той се възправи, когато бе на най-високия хоризонт, после се приближи и се спусна. [53:4-7]

...и бе на разстояние два лъка или по-близо. [53:9]

Каква ли е тайната на „и бе на разстояние два лъка или по-близо“ при тази подлудяваща красота, красноречие и задълбоченост. Тази тайна е истина на истините, която се знае само от Аллах и неговия избран пророк, последен вестител и предупредител. С това наше скромно изследване, уточнявайки различните гледища на Исляма спрямо Вселената, искаме веднага да подчертаем, че той изхожда не само от научно, физическо, астрономическо и материално гледище, а гледа на Вселената и от божествения обхват на словата, отразяващи задълбоченост, същност и духовност, и всичко като цяло е, за да се отиде до тази точка. Можем да кажем, че тук Ислямът достига до истинското устройство на Вселената. Това са хармонията и редът, изпълнени от Нура – светлината, където не става дума за време, място, мяра, граница, материя, облаци, недостатъци и пр.

Модерната астрономия, физическите и математическите науки ни предлагат оскъдни хипотези за Вселената. И с най-съвършените технически средства не можем да вникнем в микрокосмоса на атома и електрона и не можем да си ги представим. Но особеностите, свързани с материалния характер на Вселената, могат да се разкрият чрез научна информация. Каквото е разстоянието между човека и атома, представляващ предполагаемия край на безкрайно малките светове, такова е разстоянието между предполагаемия край и крайно големите светове - „Границите на Вселената“.

За да се установи радиусът на Вселената по математически път, трябва да се знае нейната крива. Степента на кривата на Космоса се определя по съдържанието на материята в него. В тази насока са положени много усилия за намиране отговор на въпроса каква може да бъде максималната плътност на материята, която запълва Вселената. Едвин Хъбл от астрономическата обсерватория „Муит Уилсон“ е изследвал някои небесни райони. След дълги изчисления той доказал средното количество материя, което се съдържа в тях.

Според получения резултат в 1 куб. см в космическото пространство има 0,000000000000000000000000000001 грама вещество. Ако този резултат се приложи към пространственото уравнение на Айнщайн, ще се стигне до една фактическа стойност по отношение на вселенската крива. По този начин се намира мащабът на Вселената, чиято стойност се равнява на 35 милиарда светлинни години. Разстоянието от една светлинна година се получава, като се умножат секундите, които се намират в нея, по 300 хил. км, колкото е скоростта на светлината в секунда. Числото 210 000 000 000 000 000 000 000 изразява в мили 35 милиарда светлинни години. Въпреки голямата вероятност от грешки светът, който се побира в границите на математиката, се изправя пред нас като една величава действителност.

Масивът е творение на Аллах. Всичко друго освен Аллах има край. Началото и краят, границите на проявлението на творенията. Късче от времето, нищожно пред вечността. Тъй като и времето е творение, това му състояние се повтаря в рамките от вечността към вечността. Несъмнено и Вселената има своя край.

Д-р Толман от Калифорнийския технологичен институт в една своя теория казва следното: „Количеството на материята във Вселената непрестанно се мени. Но това става само еднопосочно, в посока на разпадането и разтопяването. Силата на Слънцето бавно отслабва. Звездите изгарят. Навсякъде в Космоса топлината намалява. Материята се стопява във вид на радиация. Енергията се губи в космическото пространство. И така Вселената непрестанно отива към една „термична гибел“ и след като в определено време след милиарди години достигнем тези стойности, цялостната дейност в природата ще спре. Няма да има светлина, няма да има топлина и живот. Ще се възцари непроницаем застой, т. е. няма да съществуваме.“

Искам да спра вниманието на читателите върху това, колко студенина и тъмни краски лъха от теоретичните познания и от човешкия живот въобще, не приемайки Исляма.

Има ли край Вселената? Може ли да има? Възможно ли е?

Нека изложим няколко елементарни примери от основните формули на така наречените научни факултети в наше време:

1. От света на физиката:

а) Изчезването за миг на гравитацията или електромагнитната сила на атома, най-малката единица на материята, е достатъчно за „разпадането на Вселената“. Частичката е вестител на цялото. Обърнете внимание на мъдростта, заложена в нея.

б) Усилването на гравитацията или на електромагнитната сила в протона изважда от равновесие съотношението „електрон – протон“. Спирането на дейността във Вселената при това положение става за един миг.

в) И най-малкото спиране на въртенето на Земята около своята ос със скорост 1000 мили в час е достатъчно за унищожаването на света.

г) Изместването на Земята малко по-навътре или навън от траекторията ѝ при въртенето около Слънцето ще приключи с нейното стопяване или замръзване.

д) Един звук извън способността на възприятие ще бъде достатъчен за унищожаването на цялото човечество.

е) Ако лъчите извън границите на ползрението разширят малко обсега си, ще се окажат достатъчни, за да разрушат равновесието на вълновата механика във Вселената. Например пробивната или изгаряща мощ на топлинните вълни и светлинните искри могат да бъдат средство за срыв на Вселената.

ж) Мигновеното забавяне или противоположното движение на устойчивите звезди, Млечния път, далечните и външни галактики могат да сложат край на съществуването на света.

2. От света на химията:

Разпадането между елементите, представляващи вътрешното устройство на материята, както могат да обърнат с главата надолу целия химически свят, така възможните в случая химически съединения в резултат на химични реакции могат много лесно да унищожат Земята и човечеството.

3. От света на биологията:

Каквото и да било намаление, увеличение или обрат в топлината, светлината и кръвното налягане в механизма на

„Живота" – бжественото благоволение, даващо възможност за съществуване на всяко живо същество, ще бъде краят на биологичния свят.

4. От психологическия свят:

Анулирането за миг на очната ретина, обонянието, ушната ципа, вкусовите центрове, сетивността на кожата, мозъчните центрове, хармонията между духа и тялото предизвиква пълна лудост – скъсване на трайната връзка между тялото и духа, което е достатъчно за унищожаването на човечеството.

5. От социологическия свят:

В момент, когато човешките права, конституции, закони и наредби не оказват въздействие върху масите или когато се приемат за част от нормалното поведение, „Човекът за човека може да стане вълк". Масовите кризи, като ядрени войни, глад, болести и насилие, могат да изтрият човечеството от лицето на Земята. Всяко поведение, противоречащо на сътворението на човека, неговото разпространение като обществена болест, може да причини ликвидирането на човечеството.

Без да се впускаме в излишни подробности и изморителни умувания, пораждащи се от повърхностно мислене, ще стигнем до мисълта за естествения край на Вселената. След като масивът е творение, то във всяка негова частица четем вечния закон на твореца, ваятеля, неговото абсолютно могъщество. Най-верният ферман принадлежи на Аллах:

Той въвежда нощта в деня и въвежда деня в нощта, и Той подчини слънцето и луната – всяко да се движи до определен срок. Това е Аллах, вашият Господ. [35:13]

И слънцето е устремено към своето местопребивание. [36:38]

При тълкуването на това знамение може да се даде следното значение: „Слънцето не е неподвижно. То се движи до своето установяване. В предание на Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари) се повелява: *„Неговото място е под Трона.“*

Ала човек упорства в греха си и пита: „Кога е Денят на възкресението ?“ Тогава, когато погледът се заслепи и луната се затъмни, и слънцето, и луната се слоят, човекът ще каже в този Ден: „Накъде да се бяга?“ Ала не! Няма убежище. [75:5-11]

И когато се протръби с Рога първия път, и бъдат вдигнати земята и планините, и бъдат натрошени с един удар, тогава ще се случи Събитието. И ще се разцепи небето, и ще бъде слабо в този Ден. [69:13-16]

В това наше изследване се постаряхме да надникнем в арената на човешката съдба – Вселената – през призмата на Исляма. От една истинска позиция разгледахме хоризонтите на човешкия разум, науката и вярата. Постаряхме се при всяка частица да се насочим към притежателя на безпределната вечна сила чрез вярата, базирана на изследването. Проявихме старание с непосилни слова да опишем събития, произтичащи сред безупречна система и удивителни мъдрости от божие проявление, да надникнем в промисъла. Въпреки неоснователните спорове, емоционални и невежи упреци, виждаме мисловната всеобхватност на Исляма, неговия поглед отправен към истината. Дареният от него безпримерен толеранс на желаещите да достигнат тази цел са толкова безкрайни, че не могат да бъдат сравнявани с други системи извън него. Всички просветени в Исляма могат гордо да заявят, че по пътя за осигуряване на вечното щастие чрез вечния и истински прогресивен характер Ислямът е съборил всички бариери, сковаващи човешкия разум, и е заменил неверието с вярата, мрака със светлината, хаотичният живот със системен и дисциплиниран. В неговия поглед и цялостно гледище за

Вселената се усеща прекрасният зов на едно свещено послание, на една божия диалектика, избавяща цялото човечество. Хармония в живота, блика от посланието. А това обръщение е към всеки истински човек, който казва „Аз съм мюсюлманин – отдаден на Бога." Мюсюлманин е онзи, който знае свещената си задача в този свят и се отзовава на нейните изисквания.

Цялостното гледище на Исляма по отношение на Вселената е начело на една мисловна мрежа, която се взривява като атомно ядро или като слънце в човешкия мозък, и с енергичен замах обхваща живота изцяло. С това цялостно гледище синхронът във Вселената се обвързва с Един-единствен и неповторим абсолютен авторитет. С това основно становище на Исляма понятието „господство" намира своето действително значение. „Правото" се оформя под светлината на тази позиция. „Държавното устройство" е лъч, озаряващ света от светлината на тази позиция. Човек достига до „Правдата", посвещавайки му изцяло своята социологична дейност. Достига „Свободата". Достига „Достойнството". „Икономиката" започва да функционира в своята естествена среда, в светлината на това цялостно гледище. Световният мир, истинското братство, щастие и благоденствие са възможни единствено с разбирането и прилагането на този мироглед. Благодарение на него се обуздават страстите, премахват се безумията и в материалната, и в духовната сфера, човек се сдобива с йерархична организация и чак тогава може би той ще се яви при своя Господ в Съдния ден по-малко виновен или заслужаващ опрощение, изпълнил мисията си на Земята.

Преди да приключа с темата, искам да отбележа едно гледище на Айнщайн, чието име споменавах често по различни поводи. Обвиняван и критикуван заради материализма на нашата епоха, ученият изказва едно интересно становище: „Най-хубавият и най-дълбокият възторг, който можем да изпитаме, е улавянето на мистичните неща. Това е името на действителната наука. Онзи,

който е чужд на този възторг, никога не може да почувства удоволствие. Неможещият в смирение да чувства съвестта си – означава, че е духовно мъртъв. Узнаването и чувстването е онова, което не се усеща и вижда, но което действително съществува. Прекрасното, което се улавя от ограничените сетива, е само грубото от проявлението на най-прекрасното, и представлява основата на действителната набожност.

Познанието, което религията притежава по отношение на Космоса е най-благодатният, най-силният фактор, който помага на научните изследвания. Моята религия се определя от съкрушаващото удивление, което изпитвам пред промисъла с безгранична степен, който се проявява и при най-малките подробности, които улавяме със слабите си и немощни умове. Моето схващане за Бога представлява въодушевената вяра в съществуването на висша сила на разсъдливост, проявяваща се в неузнаваемата Вселена."

Нека известим човека от Запад, който колкото повече се доближава до Исляма, толкова повече се доближава до истината, но я заобикаля с натъкмени слова и понятия, че мюсюлманинът знае името на Създателя и притежателя на тази безгранична и Всевисша сила, Господаря на световите, който със силна вяра назовава АЛЛАХ, и пред когото с благодарност се прекланя във вечни поклони доземи в суджуд.

Поясненията на г-н Мустафа Язган свършват тук.

Трети довод: Живот

I.

С този довод искам да достигна до вярата в Аллах Всеславния. Това е възможно чрез разглеждане на тема, която умът може да осмисли. Която и тема да анализираме, преди всичко трябва да се спрем върху онези моменти, които сочат Аллах Всеславния. Несъмнено във всеки довод се съдържат безброй точки, доказващи Неговото съществуване.

Сметнах този начин като уместен за встъпление, защото някои хора имат претенции, че научните принципи като разсъжденията за Вселената и достигането до заключения чрез предположения и хипотези, дискретното наблюдаване на истината, избягването на съмненията, противопоставянето на суеверията, позоваването на законите, установени чрез опита, не се съгласуват с религиозната мисъл. Ще изложа пълната погрешност на подобни схващания.

Такива случаи е възможно да се видят при някои несериозни религии и секти. В истинската религия обаче подобно нещо не може да съществува, защото истината не влиза в конфликт с правдивото. При изконната религия всяка основа или принцип са неразривно свързани с конкретни доказателства. Противоречието между един религиозен принцип и категоричната действителност е достатъчен, за да разклати из основи доверието към религията.

II.

Един от доводите, който предизвиква многозначни спорове, е доводът „живот“. Ето защо искам да изложа някои от основните принципи на Исляма по тази тема. С претенцията за връзката

между живота и Аллах и като доказателство, че в „Принципите, изложени от Исляма" не съществуват грешки, казваме:

1. Ислямът задължава хората да размишляват и проучват. Кое то личи от следните знамения:

Нима не погледнаха към владението на небесата и на земята, и към нещата, които Аллах е сътворил? [7:185]

Кажи: „Погледнете какво има на небесата и на земята!" [10:101]

Нима не размишляват за себе си? Аллах сътвори небесата и земята, и всичко между тях с мъдрост и за определен срок. А повечето хора не вярват в срещата със своя Господ. [30:8]

2. Ислямът е отредил науката като пряко задължение на човека.

Налице са много изказвания на Пророка в областта на научните изследвания.

И свещените знамения проповядват, че тези, които притежават най-много познания за Вселената, са хора, които най-добре познават Аллах.

И от Неговите знамения е сътворяването на небесата и на земята, и разнообразието на езиците и цветовете ви. В това има знамения за знаещите. [30:22]

Нима не виждаш, че Аллах изсипва вода от небето! Чрез нея вадим плодове с различни цветове и [прокарваме] сред планините пътища: бели и червени, с различни цветове, и гарвановочерни. И [сътворяваме] също хората, животните и добитъка с различни цветове. Боят се от Аллах само знаещите сред Неговите раби... [35:27, 28]

Нима [такъв е като] онзи, който се моли в часовете на нощта изправен и свеждащ чело до земята в суджуд, и се опасява за отвъдния живот, и се надява на милост от своя Господ? [39:9]

3. След установяване на тази реалност мюсюлманинът е длъжен да приеме доказаното от науката, без да се противопоставя. Някои невежи мюсюлмани, а дори и компетентни учени, могат да се обявят против някои научни истини. Тази тяхна постъпка не означава нищо повече от лично виждане, което в никакъв случай не може и не трябва да се приписва на Исляма. В тези неправилни схващания виждаме укор спрямо ислямските учени и мюсюлманите.

В произведението си „Техафут ал-фелясифе" Имам Газали казва следното за религиозните учени, които отричат научните истини, свързани със слънчевото и лунното затъмнение:

„Този, който отрича научните истини, считайки че това отричане произхожда от религията, върши престъпление спрямо религията и означава, че той не изпълнява нейните разпореждания и ги намира за невалидни. По отношение на установените закони, свързани с геометрията и математиката, няма място за съмнение. Ако кажат на този, който с очите си вижда фактите и ги наблюдава, че той върви против Шериата, отсрещният ще се усъмни не в този, който го казва, а в самия Шериат. Вредата от този, който с думи оспорва Шериата, е по-голяма от този, който директно вини Шериата. Това прилича на следните слова: „Умен противник е по-добър от невеж приятел."

След като Всевишният Създател ни разпореда да анализираме и изучаваме науката, да изследваме и да установяваме знанията и след това, ако ни забрани, да се съгласяваме с крайните резултати и изводи на тази наука, на тези изследвания и познания, то това не може да се сметне за придобивка на нашия разум. Той, Всеславният, в крайна сметка ни

заповяда да приемем крайните истини, произтичащи от тази наша дейност..."

4. Ислямът е религия на науката, а мюсюлманинът е притежател на научното мислене и научната наситеност за достигане до чистата научна истина. При това не е възможно той да възприеме като научна истина всяко съмнение, теория и хипотеза, изложени пред него. Необходимо е в света на науката мюсюлманинът винаги да бъде на правилни позиции. Аллах Всеславният ни забранява да приемаме всяко нещо, което е извън истината. Забранява ни също така да отъждествяваме хипотезата и теорията с Исляма:

И не следвай онова, което не знаеш! И слухът, и зрението, и сърцето – за всички тях ще бъде питано. [17:36]

Кажи: „Дайте своя довод, ако говорите истината!" [27:64]

...Те са само имена, които назовахте вие и предците ви. Аллах не им низпосла довод. [Неверниците] следват само догадката и онова, което душите обичат, въпреки че при тях дойде напътствието от техния Господ. [53:23]

...Те следват само догадката. Ала догадката с нищо не заменя истината. [53:28]

...Донесете ми книга отпреди тази или остатък от знание, ако говорите истината!". [46:4]

Ето в това е разликата между рационалното мислене на Исляма и посредственото мислене. Ислямската мисъл е дейна и доказана. Не приема нищо без доказателство. Не включва в листата на истините нищо без категорични доводи. Съждението извън Исляма често прехвърля границите на допустимото и представя ненаучното за научно. Въпреки спорните положения то възприема неща, базирани на слаби доказателства. В каквато степен разумът на мюсюлманина отхвърля онова, което не е

научно, в такава степен отхвърля и другото, което се базира на съмнение и теория.

III.

Откакто се е появил, Ислямът винаги се е стремил да отвори вратите на разума на мюсюлманина към живота, към науката и изследването, към разгадаване тайните на Вселената, чрез разума. Принуждавал е Вселената да се подчини за експерименти. Сред цивилизациите, изоставащи в сферата на науката и проучването, в сянката на установените от тях закони Ислямът се изправи като най-прозрачната цивилизация. Неоспорима историческа истина е, че изследователската мисъл на Запад е поразена от ислямската. Днешната западна наука и цивилизация е плод на ислямската цивилизация. Ако са налице противоречия между истините, които представя западният свят и религията там, греховете са на променената религия, която не удържа на истината.

Това, което се случва там, не е било при нас нито в миналото, нито в настоящето. На истината нищо не може да се противопостави и никога не се стига до противоречие. Правата религия е религията на Аллах. Вселената пък е творение на Аллах. Не е възможно да се стигне до противоречие между творението на Аллах и изложеното от Него.

Най-голямото доказателство, признато от цялото човечество, е широката обхватност на Корана, чието съдържание отделя място за всичко онова, което науката представя като факт. Свещеният Коран е готов и за всички бъдещи открития. Конспективният му вид не е въпрос на разглеждане. Когато обсъждаме темата за великолепието на Корана, ще се появят много знамения, доказващи категорично как истината не може да застане срещу самата себе си. Казвайки всичко това, не трябва да се разбира, че

ще припишем човешки слова на Корана или ще го променяме според обстоятелствата. Свещеният Коран не подлежи на подчинение. Понеже Аллах Всесилният го низпосла не за да се подчинява, а за да му се подчиняват. Ето защо значението на съответното знамение от Свещения Коран се разбира тогава, когато бъде представена цялата научна истина. Колкото и оскъдни да са познанията на хората по тази тема в продължение на векове, става ясно, че за първи път истината е представена от Свещения Коран.

IV.

Горното въведение беше необходимо, тъй като онзи, който изследва доказателството за Живота, ще иска истината за теорията на развитието на живите същества и възникването на човека. Нека сега се върнем на същинската тема:

Няма никакво съмнение в погрешността на твърдението, че днешният човек, произхождащ от едни първородители, е възникнал от маймуната. Нека изложим това с езика на Корана и науката, които не си противоречат:

Примерът с Иса пред Аллах е като примера с Адем. Сътвори го Той от пръст, после му рече: „Бъди!“ И той стана. [3:59]

Който сътвори със съвършенство всяко нещо и начена сътворяването на човека от глина. [32:7]

Пратеникът пък (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва така:

„Аллах сътвори човека от шепа земя, вземайки от всяка точка. Синове на Адем се появиха на земята в подходяща форма. Една част от тях са с жълт цвят, друга с черен и една част помежду тях; една смирени, друга твърди, една част добри, друга лоши.“ Тирмизи казал, че е достоверен.

Пак Пратеникът на Аллах повелил:

„Когато Аллах сътворил Адам и му вдъхнал дух и той, кихайки, с позволението на Аллах извикал възхвала „Елхамдулиллях – Слава на Аллах“. Тогава неговият Господ му рекъл: „О, Адем! Аллах те е помилвал. Иди при тези ангели и им кажи „Есселяму алейкум – Мир вам“. Когато отишъл и поздравил, те отговорили: „ Уе алейкум селям – Мир и вам.“ Когато се върнал Господ му казал: „ Това е твоят поздрав и поздрава от твоите деца на техните деца.“

Нека сега отговорим с езика на науката:

1. Историята като цяло, всяко пътешествие или битка, всяка надписана плоча, всяко предание, разказвано от предците, свидетелства, че Адем е първородителят на човечеството.

2. Разликата между човека и маймуната или всяко друго живо същество показва, че между човека и животните по рождение не съществува и най-малка връзка. Тези различия, започващи от тялото, вместиращи свойства като знание и воля, отиват чак до нравите...

Ето тази истина е накарала ученици на Дарвин, като Валдез, да кажат:

„Човекът не подлежи на природно развитие. Няма никакво съмнение, че той е сътворен изначално в човешки вид.“

Ферхо казва следното:

„Явната разлика между човека и маймуната безапелационно доказва, че човекът не се е появил от рода на маймуните или някои други животни. Не подобава да се спираме върху тази тема.“

3. Хромозомите, осигуряващи наследствените черти между поколенията и даващи цвят на кожата, са довели учените до

разграничаване от твърдението, че човекът е произлязъл от маймуната. Тези малки частици, причина за образуването на цвета и родовете, имат свойствени форми за всяко същество. Групово те нямат никаква прилика.

След като Коранът и науката казват това, което може да се види дотук, кой друг би имал правото да вземе думата? За разумния човек, дори когато науката изпада в съмнение, мястото не може да се заема от друг освен от Корана. Защото създателят на човека, Аллах Всеславният, най-добре знае тайните и особеностите в него.

Не ги сторих Аз свидетели при сътворяването на небесата и на земята, нито при сътворяването на тях самите. [18:51]

По-нататък ще стане ясно, че броят на учените, които правят изследвания от друг ъгъл и застават зад Дарвин, не е по-голям от броя на тези, които се обявяват против него. Тези продължителни дискусии водят до образуването на различни групи, но изложеното от тях без изключения не отива по-далеч от една теория.

Да вземем няколко примера от учени специалисти в тази област. Големият авторитет на теорията за наследствеността Волтер Д. Л. казва: „Представяните от науката факти за гените не са изложили нищо, подкрепящо двете хипотези, които изграждат теорията на Дарвин за възникването на видовете. В тези хипотези се претендира за следното:

1. Малките (живи) частици, все пак отбелязват някакви изменения, свързани с техните предци, в много насоки.

2. При следващите поколения някои от измененията се забелязват с просто око, но след време те се допълват и се стига до образуването на съвсем нов вид същества."

Най-големите изменения, които се получават за кратко време при растенията в резултат на присаждање, а при животните – в резултат на оплождане (включително и при човека), не се явяват в защита на теорията на Дарвин. Не се забелязват изменения в такъв мащаб, какъвто предполага той, а остават на незначително ниво. На основание на тези малки промени някои учени незнайно откъде правят изводи, че те ще предизвикат посъществени изменения. Особеностите, които се явяват в резултат на наследствеността, никога не изчезват изцяло, за да се получи нов вид. Най-много може да се отбележи някакво незначително усъвършенстване. Едно такова изменение се забелязва например при плодовите мушички, но е установено, че то ги прави още по-неустойчиви на условията на живот и те умират по-бързо. Предполагаемият един процент изменения изисква векове и смяна на безброй поколения, докато се стигне нужната среда и условията за тяхното осъществяване.

Бато, автор на книгата „Математическата развръзка на еволюционната теория“, казва: „Коренното изменение на една особеност от една и съща група (изменението на един орган) по пътя на еволюцията е възможно, след като този вид или порода най-малко един милион пъти смени поколенията си. Така че не е възможно изнамирането на толкова време, за да преминат толкова поколения. Според теорията на геолозите за измененията на коня през вековете, едно време се е смятало, че той е бил животно с пет копита и е принадлежал към определена порода, но от каменната епоха до наши дни при него не се забелязват никакви изменения. Това ни кара поне малко да размислим. Едно живо същество, което подлежи на изменения до каменната епоха, би трябвало и след това да продължи тази еволюция.

„Мюсюлманите, които се обрязват от 1400 г. насам, не са стигнали до поколение, което да е обрязано по рождение. В отделни случаи при някои деца кожата на члена е като че ли

обрязана. Свидетелите на това смятат, че тези деца са наследствено обрязани. В действителност това не е нищо друго, освен че кожата е извън нормалното."

Дарвин вярвал, че жирафите с дълги шии, които могат да пасат и по високите хълмове, са оцелели, като са се приспособили към районите, където живеят, а ниските жирафи, които не са в състояние да достигнат високите дървета, са на изчезване. Тогава не е ли за учудване, че при тази естествена селекция ниските жирафи не са родени по закона на вероятностите в райони, където да преобладават дървета според техния ръст и по този начин да оцелеят няколко екземпляра.

Likont N. казва така:

„Понятието еволюционен етап заема важно място в живата история. Не може да се докаже, че във Вселената една форма появява друга форма.

Колко правилно ще бъде да твърдим за съществуващото живо същество сега, че след време то ще бъде прародител на някое друго. Човекът не е произлязъл от маймуната. Едно живо същество, принадлежащо към определена порода, в аномалните условия може да бъде аномално, недъгаво. То може да бъде прародител на въпросното живо същество, а също така и негов наследник.

Някои твърдят, че най-важните етапи от развитието на коня са шест. Те са започнали отпреди 50 милиона години, докато се стигне до сегашния му вид. Други се опитват да обяснят измененията като станали за един миг. Ние не притежаваме познания за еволюционните етапи, през които е минал конят. Даже и да се сдобием със съответната информация в това отношение, няма нито един факт или доказателство, които да подкрепят тезата на Дарвин. Конят категорично си е останал такъв,

какъвто е бил. Убедителен за нас ще бъде фактът, ако конят се превърне например в камила. Възможно ли е това?"

Likont N. продължава по-нататък така:

„Тема на дискусия от началото до днес са били връзките и различията между животните и растенията. Храната при живите същества се поема от организма чрез кръвта, която съдържа веществото хемоглобин в червените кръвни клетки. Той не е еднакъв при животните и останалите живи същества. Теглото, измерено чрез атома на химичното му съединение, е 69 000 единици, а теглото на хлорофила, изпълняващ същата задача при растенията и водораслите и им придава зеления цвят, е 904 единици. В атома на хемоглобина има магнезий. Атомното тегло на веществото, което образува меката част в ставите на човека и червения цвят у дребните насекоми, е 40 000 ед. и 2 700 000 ед., мястото на желязото и на магнезия се заема от медта. При това положение как е възможно цветовете, имащи известни химически съединения, да се превърнат от един вид в друг?"

Открито може да се каже, че това е невъзможно.

„В противовес на зелените водорасли, основани на хлорофила, съединението на сините водорасли е различно. Никой не може да докаже, че зелените водорасли са произлезли от сините. Защото разликата между едните и другите е много голяма. Въпреки че се появяват на едно и също място, липсват доказателства за някакво изменение при тях."

„Да изоставим лъжливите слова, че някои същества в продължение на сто милиона години са стигнали до днешното състояние. Безумие е да се говори, че онова, което не претърпява никакви изменения в продължение на една година, може за един милион или за сто милиона години да се измени. Защото, ако това е така, все пак трябва да има признаци, показващи началната точка, нали!"

„От сътворението на света до сега и при най-низшите живи същества – морските животни – не са забелязани никакви изменения. Видовете запазват своите особености. Досега не са забелязани никакви изменения, еволюиране, развитие или някакво усъвършенстване. Не са забелязани изменения както при най-низшите морски живи същества, така и при най-висшите и геоложките разкопки са показали, че те са запазили вида си. Ако това, което се твърди от Дарвин, отговаряше на истината, т. е. че видовете се изменят в продължение на много години, то първовъзникналите скелетни животни днес трябваше да бъдат едни от най-развитите, най-усъвършенстваните групи. Обратно на това изследванията показват, че най-старите видове живи същества са били на по- високо ниво."

„... Не може да се твърди, че въпросните примери в природата са случайни, напротив, може да се говори за случайно проваляне на естественото развитие. Според някои предположения, възникнали преди 20 милиона години, човешкият род не трябваше ли да породи редица човешки видове? Защо не се е появил някакъв друг тип човек, свръхсъщество или човешко същество с крила, рогат човек или нещо друго? Дали пък не е сложен край на наследствените изменения и на еволюционното развитие, откакто се е появил човекът? Дарвин цял живот се е старал да търси някаква родствена връзка между човека и маймуната, но естественият подбор, признаващ правото на съществуване на човека и маймуната, не признава това право на междинно същество, осъществило прехода. Развитието на човека не ни представи никакъв случаен тип, който да напомня за равнозначност с човека. (Извадка от книгата на Недим Джисри „Завръщане към вярата в светлината на Науката, философията и Корана", стр. 330-331.)

Не знаей как подхождат тези, които при решаването на проблема смятат, че човекът е плод на усъвършенстването на

маймуната: Какъв е бил първият човек, породил се след наследствените изменения, мъж или жена? Ето един обикновен пример, който не може да се съпостави дори с годините на орела в продължение на 30 години на тази обширна земя. Ако не могат да кажат, че са се появили един до друг мъж и жена вследствие на еволюцията, тогава за възпроизвеждане на човешкия род, т. е. неговото размножаване, едната страна непременно трябва да е била маймуна. Тъй като при половото сношение между маймуна и човек не може да се осъществи оплождане, как тогава се е появил човекът като плод на усъвършенстването на маймуната?" (Извадка от книгата на Мухаррем Чакар „Аллах – причината на съществуването", стр. 138-139.)

Посочих тези примери, за да покажа, че еволюционната теория не се базира на никакви убедителни факти. В резултат на целенасочената борба на учените тази теория отдавна да е пропаднала, ако световната Ционистка организация и Световният Комунизъм не я закрияха. Привърженици на голям брой ционистки организации признават, че са помогнали в лансирането ѝ.

Въпреки погрешността на възцаряването на материята, комунизмът здраво подкрепя тази теория. „Когато християнинът Дарвин, свързващ живите видове и човека с едноклетъчните живи, се появи на сцената на европейската мисъл, радостта на юдеите бе стигнала връхната си точка. Защото прозорливостта на евреина, пренебрегнат от християнска Европа, бе зърнала, че между тази страшна теория и авторитета на църквата ще започне борба на живот и смърт.

В „Протоколите на еврейските учени" четем:

„Дарвин не бе от еврейско потекло. Но ние успяхме да разклатим авторитета на християнството чрез най-широкото разпространение на неговата теория!

Юдеинът направи всичко възможно за по-широкото разпространение на теорията на Дарвин за усъвършенстването, защото когато и да е, щеше да започне една трудно преодолима борба. Главната негова цел бе разклащане господството на религията.

По този начин той искаше да изрази своята неприязън към хората по света от нееврейско потекло и по-специално към европейското християнство и да отмъсти със злоба, спотаявана векове наред.

В действителност световното еврейско учение много хитро и лукаво пусна в ход теорията на Дарвин като разрушително оръжие срещу християнството. Евреинът осъществи тази идея, благодарение на трима свои най-известни учени. Въпросните еврейски величия поставиха върху релсите на тази еволюционна теория именно научните изследвания в икономическия, социалния и психологическия живот на Европа...

Капанът бе устроен от тримата най-известни евреи: Карл Маркс, Зигмунд Фройд, Емил Дюркхайм!..." (Из книгата на Мухамед Кутуб „Съвършенство или поквара", том 1, стр. 1-18.)

Нека припомним това, което казахме преди:

Приемаме за наука всичко онова, за което има доказателство. По този начин ние не излизаме извън темата, която проповядва Свещеният Коран.

Всевишният Аллах ни повелява да изследваме:

Кажете: „Вървете по земята и вижте как Той начева творението! Така Аллах ще го пресъздаде в отвъдния живот. Аллах за всяко нещо има сила. [29:20]

Не виждат ли как Аллах начева творението, после го повтаря? [29:19]

Всевишният Аллах ни е повелил да проследим как Той е проводил живота и как е сътворил живите:

И нима не виждат как бяха сътворени камилите. [88:17]

Същността на знанието е при Аллах:

Каза: „А какво е положението на предишните поколения?"

Каза: „Знанието за тях е в Книга при моя Господ. Нито пропуска моят Господ, нито забравя." [20:51, 52]

Няма друга правда, друга истина освен тези, които Той ни е известил. Науката не може да докаже противното. Повеленото на тази тема споменахме по-напред. Сега, за да прозрем Всевишния Аллах – целта на нашето дело, да преминем към изследване доводите на живота.

Доводите на живота от четири страни сочат Аллах:

1. Възникването.
2. Разнообразните му форми.
3. Човек.
4. Морал.

Всеки от тези раздели по съвършен начин сочи Всевишния Аллах. С това, което излагам, ще отпаднат всички претенции, че намиращото се в обхвата на тези раздели може да съществува без Аллах. Истината всякога ще остане явна и светла. Истинският и единствен Създател несъмнено е Аллах – Господът на световите.

Възникване на живота и неговите разнообразни форми

Неверниците казват: Животът е възникнал от една проста клетка или от група от клетки. Докато стигне до днешното си

състояние, животът се е размножавал и преобразявал. Добре, но имат ли доказателства за това? Всички елементи, които съставляват живите същества, се знаят из основи, знаят се всички органи и всичките им подробности като цяло са изложени пред нас – въпреки тези улеснения, претендиращите непременно трябва да сътворят живота. Това за тях ще бъде най-голямото им доказателство. Налице за осъществяването на това са нужните условия и лаборатории. Възможно е да се издирят първообрази на живота и подобни на него. Въпреки изброените дотук от нас подкрепящи дадености, те не са в състояние да създадат живот. Даже да допуснем, че това е възможно и осъществимо. Тогава този, който го е сътворил, може ли да има претенцията, че го е сътворил от нищо? Или може ли да каже, че животът е създаден, благодарение на човешките познания, човешката воля и човешкото могъщество?

Всевишният Аллах предизвиква онези, които вярват в друг бог, освен Него. Този бог обаче – природа, човек или идол – не променя нищо. Приемането от хората на друг бог, освен Аллах излиза наяве и чрез възприемането на други качества извън тези, които притежава Аллах. Химикоизследователският институт на бившия Съветски съюз възлага на неговия председател Опарин да докаже чрез химически съединения дали е възможно възпроизвеждането на живот. След 20 годишни усилия през 1962 година химикът обявява резултата от своята дейност. Чрез всички световни телеграфни агенции възвестява пред света, че химията е безсилна да сътвори живот. Отново се потвърждава факта, че науката може да се занимава единствено с материално съществуващи неща, възприемани от петте сетивни органа.

Руският химик, вместо да признае, че сътворителят на живота е Всевишният, успява майсторски да се изплъзне от неудобното положение след отправения към него въпрос:

- Според твърденията на Ернст Хаек (немски биолог), че изначалният живот е възникнал по определен начин преди милиони години, не е ли възможно днес чрез химически опити по същия начин да бъде възпроизведен живота?

Хитрият руснак отговорил по следния начин:

- Това е възможно, но на друга планета, извън нашата Земя!

Това е един тактически отговор. След като всичко е налице, защо не сме в състояние да сътворим живота?

Неверниците избягват да признаят съществуването на Аллах и чрез следната хипотеза не приемат истината:

Животът е дошъл като съвършен продукт от други планети под формата на клетка (или микроб). След известно пребиваване в Космоса е дошъл при нас. Животът, възникнал от тази основа, се размножил или се е появил, благодарение на докосването на звезда до земята.

Тази мисъл е в противоречие не само със закона на генетиката, но и не отговаря на логиката. Ако е така, тогава се поставя въпросът как клетката при температура под нулата е успяла да оцелее в Космоса? И още нещо. Дори и да е оцеляла, как е успяла да се предпази от безкрайно силните лъчи, които унищожават всичко? Да допуснем, че и това е възможно. Как тогава е намерила подходящи условия за съществуване? Преди да даде начало на живота как е успяла да поддържа в себе си необходимата среда? Колко години е продължил пътът ѝ, докато слезе на Земята? Как е преодоляла силата на сблъсъка в атмосферата между земните и небесните слоеве, когато светлинният лъч я е донесъл на нашата планета?

И за да дадем шанс на предположенията дотук, един въпрос ще остане без отговор: Как е възникнал животът на извънземната планета?

Още с пристигането на Земята тази единствена клетка е изправена пред всички проблеми на живота. Трябва да се храни, да диша, да приема нужната топлина, да се размножава, да се дели, да се движи, да въздейства, да обикаля в средата, където е попаднала. За разлика от другите живи същества не трябва да намалява и броя си... Бушер, най-пристрастеният защитник на тази догматична теория и най-твърдият материалист, който обвинява Дарвин, че служи на представителите на религията, прави следното признание:

„Категорично не е възможно да се твърди, че при начеването на живота атомното ядро е възникнало от само себе си. Защото това изначално възникване и „изначалният живот“ е нещо непознато. Най-упорстващата страна на всичко това е следната:

Първото атомно ядро е образувано от съединението на такива здрави елементи, че това положение отхвърля самостоятелното възникване на живота. Твърдението, че „животът“ в материята е възникнал от самата негова основа, е безсмислено. Ако ние забелязваме наличието на „живот“ или „жизненост“ в безжизнената материя, нямаме друг изход, освен да го признаем пред науката за чудо. Но трябва да изложим, че неоспоримият момент в случая е да приемем, че „живот“ в безжизнената материя е даден от един възвишен и висш дух и да не забравяме, че това е самата действителност.“ (Из „Завръщане към вярата в светлината на науката, философията и Корана“ на Н. Джисри.)

Редица учени, опиянени от лъч надежда, че са сътворили живот, накрая разбират, че това не е нищо друго освен едно видение. Най-важното в тази насока е изнамирането на киселината ДНК, за която казаха: „Тайната на живота вече е в ръцете ни.“ Но след големия шум окончателното заключение бе: „Животът е едно от творенията на Бога.“

Материята и приложените върху нея закони са лишени от чувства. Атомите са принудени да се подчиняват на химическите правила, на закона за привличането и притежаваната от атомите топлина. А животът е нещо тайнствено, за което не знаем нищо друго, освен за въздействието и следите му.

И те питат за духа. Кажи: „Духът е от делото на моя Господ и ви е дадено само малко от знанието.“ [17:85]

Литез казва: Всяка клетка, изградена от протоплазма, възниква от нишки, покрити със стотици кръгове. Основната съставка на тези кръгове е амонячната сол, за която се знае засега, че изпълнява около двадесет функции. Въпреки различните варианти и спорове около тях, ние все пак ги виждаме върху нишките в определен ред и порядък. Разгледаме ли ги повнимателно, разбираме, че тук не съществува случаен порядък сред числата, които познаваме. Противно на разума е да се приеме, че този порядък ще възникне от само себе си при вероятности, които надхвърлят милиардите.

Като подобие на тази въображаема представа можем да споменем азбуките, които употребява човечеството. Чрез тези букви, които не надхвърлят числото тридесет, е възможно да се съставят милиарди срички, думи и изречения. Протоплазмените клетки с тайнственото си съществуване, въпреки че на брой надхвърлят тези цифри, всички те се намират в неизменен и постоянен порядък. Тази подредба можем да разберем от съществуващите синхрон и съчетание между клетките. За да изясним още повече тази представа, казваме, че светлинният лъч от едната до другата страна на Млечния път стига за триста хиляди години. Придобиването на известния порядък на клетката можем да оприличим със следното: Изстрелян от Земята снаряд стига до Млечния път и там улучва светещо тяло с големината на околото на животно. При всяко повтаряне снарядът улучва същата цел. Тъй като подобно нещо е напълно невъзможно, така и от милионите

вероятности не е възможно кръгчетата в клетките всякога да следват случайно същия ред.

Протоплазмата не е всичко, тя е само частица от клетката, която пък е част от един орган. Той от своя страна с неговите части представлява част от тялото. В тялото като цяло, от протоплазмата до клетката, от частите до органа, е налице изключителна съгласуваност и безпогрешна дейност на всяка частица в него.

Живото тяло, в което всеки миг се повтарят тези чудеса, притежава още много удивителни особености, които можем да си представим, но все още не познаваме. Например въпросните атоми се събират, отделят, съединяват и делят, за да се породят нови или пък да продължат живота си по този начин. Всяко живо същество възниква от същината на живота – зародиша. От него се ражда ядрото, което образува ново живо същество. Клетките се делят в някои случаи на две, в други остават поединично и образуват определен брой. В подходящ момент пристъпват към размножаване. Ако това творение е от рода на птиците, преди да започнат да снасят яйцата си, те приготвят гнездо. Ако е морска риба, тя напуска солените морски води и хвърля хайвера си на сигурни места в устията на реките. Всички животни в зависимост от своя род, преди да се оплодят, доближават партньора си с желание.

Тези странни връзки и великолепни действия и точното място на всяко нещо доказват, че зад всичко това стои едно знание, една воля и сила. Неукият може да посрещне това с учудване, но за знаещия всичко това е убедително научно доказателство.

Разумът не може да допусне, че материята от само себе си се усъвършенства и притежава уши, очи и сърце. За да се преодолее това не е достатъчно само да се наблюдава, че органите на едно тяло от само себе си се усъвършенстват. Допълнителна трудност

представлява задоволяването с много малко познания. Най-странното в случая е приликата между органите и между самите живи същества. Защото един инструмент (органа) не може да се появи без майстор. Обвързването на действията единствено със законите за топлинната енергия и движението не представлява задоволително доказателство. Защото, когато се споменава за тези закони, всъщност се държи далеч от погледа инженерът, който ги е начертал.

Когато хората наблюдават живи същества, непосредствено съществуващият в тях порядък не се вижда. Наблюдавайки взаимодействията помежду им, взаимопомощта при изпълнението на задачите, умножаването им според нуждите, различията в години и пол, те се хвалят с многото си познания за тях. По-късно обаче с помощта на микроскопа и изследванията разбират за подробностите, при които отделните елементи изпълняват своите функции, а така също и че съставляващите ги атоми дори да се съберат на едно място с хиляди, не могат да бъдат видени с повърхностен поглед. В същото време човекът е в състояние с помощта на увеличителни съоръжения да види и да определи конкретната роля на атома в тялото, да наблюдава отблизо как той отива на помощ на другите атоми сякаш е поканен да върши това или при несъстоятелност да изпълнява своите функции как е заместван от други и се прави всичко възможно за неговото възстановяване.

На земята съществуват милиони живи същества. Информация за тях дава специалистът по почвознание Л. Зиммерман:

„Плодородните земи представляват живи съкровища. В тях съществуват толкова много светове от растения и живи организми, че ние не сме в състояние да ги изброим. Живите организми в земята спрямо произведените от нея продукти представляват 20

на сто. Така че в един грам почва съществуват милиарди живи същества."

Тези милиони живи организми се разпределят по родове и видове на хиляди групи. Всеки род и вид притежава специфични особености, качества, форма, начин на хранване и съществуване. Всяко живо същество, от който и род да е, се адаптира към средата и условията на съществуване...

И няма твар по земята, нито птица, летяща с крилата си, без да са в общности, подобно на вас. Не пропуснахме нищо в Книгата. После при техния Господ ще бъдат събрани. [6:38]

Всяко живо същество има както своя източник за съществуване, така също и начини за оцеляване.

И няма по земята твар, препитанието на която да не е от Аллах. Той знае нейното обиталище и хранилище. Всичко е в ясна книга. [11:6]

Аз се уповавам на Аллах, моя Господ и вашия Господ. Няма твар, която Той да не държи под Своя власт. Моят Господ е на Правия път.. [11:56]

Аллах сътвори от вода всяка твар. Някои от тях се движат по корем, някои от тях вървят на два крака, а някои от тях вървят на четири. Аллах сътворява, каквото пожелае. Аллах за всяко нещо има сила. [24:45]

В сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня, и в корабите, плаващи в морето с онова, което носи полза на хората, и във водата, която Аллах изсипва от небето, и съживява с нея земята след нейната смърт, и множи там всякакви твари, и в смяната на ветровете, и в покорните между небето и земята облаци – наистина има знамения за хора проумяващи. [2:164]

Онези, които [неверниците] ги зоват вместо Аллах, нищо не могат да сътворят, а и самите те са сътворени – безжизнени мъртъвци. И не ще усетят кога ще бъдат възкресени. [16:20-21]

И нима Онзи, Който сътворява, е като онзи, който не може да сътворява? Не ще ли се поучите? [16:17]

Не могат да бъдат сравнявани по интелигентност тези, които свързват живота със случайността, и онези, които го свързват с Бога.

След този диалог да помислим малко върху данните, които се изнасят дори за най-простото творение, и да съзрем Бога, стоящ зад него (Дж. Дж.). Ето едно творение например амебата. Да я поставим под микроскоп в капка вода, за да можем да изследваме нейното устройство, да видим обитателите в нея. Там ще срещнем едно от чудесата на Вселената. Амебата в капката вода напредва много бавно към малко тяло, което обгръща и смила с мекото си тяло. Ние сме в състояние да видим остатъка – това, което изхвърля амебата от това тяло, още преди да я отстраним от микроскопа.

Ако изследваме по-дълго това живо същество, ще станем свидетели как тялото се развива, как се дели на две части, от което по-късно се образуват съвсем нови живи творения. Казват, че размножаването на една клетка става чрез триенето на едната у другата. Движението тук осигурява съвкуплението между страните. Всичките функции на живота се изпълняват от клетката. Грандиозната Вселена се нуждае от милиони като нея. Възникването на това крайно малко по обем и намиращо се навсякъде живо същество не може да е свързано със случайността, още повече че то се нуждае от законосъобразно възникване. Сегашното му устройство е неизменно същото, както при образуването на Вселената.

Ако продължим да изследваме това живо същество, ще открием в него и протоплазма, която се състои само от вода. Без съмнение тази маса, от която блика живот, е центърът на движение и живот на целия жив свят. Амебата има много странни движения – нито плува, нито излиза на повърхността на капката вода. Гмуркайки се, трепти. Все едно се отдава изцяло на водата. Амебата се различава от растителната клетка. Външната част на тялото ѝ е лишена от протоплазма. Вместо от твърда покривка е покрита от тънък, блестящ и прозрачен слой. Когато протоплазмата се насочи в определена посока, този слой я следва.

Освен това се изменя и видът ѝ - по тялото ѝ полепват странични остатъци, които улесняват движението ѝ и изпълняват функциите на крака, т. нар. „лъже крака", благодарение на които под микроскоп е възможно да наблюдаваме и протоплазмата. Според мекотата и твърдостта тялото се дели на две части. Първата част винаги е прозрачна, блести и в движение. Другата част е полутвърда, обгражда първата и е мътна.

Как се движи амебата? Как поема храната си? В това отношение множество отговори са незадоволителни. Редица фактори, намиращи се в клетката, които са причината за нейното движение, фактически не са истински. Няма отговор за движенията, които са постоянни и непрекъснати и не знаят застой.

В резюме, като доказателство за живота, върху което се спряхме толкова дълго, казваме: Съществува външен фактор, който осигурява всички движения.

След като живата клетка се раздели на две според правилата на живота живото същество може да остане без едната част, която малко след това умира. Всякакви усилия за нейното спасяване са безрезултатни. Щом в клетката не съществува ядрото, осигуряващо живот, престава да има и живот.

Както в най-сложните живи организми, така и в клетката, образуваща това просто живо същество може да се види могъществото на Всеславния Аллах.

Нима съдружават с Него такива, които нищо не творят, а самите те са сътворени? [7:191]

Вселената не е творец, а творение. Този, който признава сътворяващо могъщество на Вселената или на природата несъзнателно или вследствие на заблуда, е приписал на Аллах съдружник, което е недопустимо и представлява най-голямото престъпление.

Възникването на живота може да се обясни единствено с Аллах. Всякакви видове и породи същества могат да бъдат обяснени единствено с Аллах. Чудесата у живите същества могат да бъдат обяснени единствено с Аллах. Всяко едно от тях е довод, доказващ съществуването на Аллах Всеславния.

Човек и поведение

Човекът е най-великото творение на Всевишния Аллах. Поради това човекът е най-доброто творение за опознаване на Аллах. Колкото повече човек познава себе си, толкова по-добре познава и Аллах Всевишния. Същевременно колкото по-малко познава себе си, престава да познава и Аллах. „Този, който знае себе си, знае и Аллах." Най-точното слово, оставено ни от нашите деди е: „Който познава себе си, познава и Господа си", което е мерило за ума на човека.

Най-важното у човека е човешката му същност, дадена му от Аллах, след което се явява неговият нрав. Несъмнено основните качества на човека са знанието, волята и могъществото (неговата сила).

Материята не е в състояние да опознае себе си. Тя няма възможността да оцени състоянието и на другите. Материята не притежава способа избор. Нейната сила е ограничена в определени параметри и в определени рамки. Човекът обаче има знания, благодарение на които желае и иска. И усилията му отиват именно в тази насока. Склонността на човека към знанието е един от най-важните доводи на съществуването му. Сред живите творения, които наблюдаваме, човекът е творението, притежаващо желанието да опознае всяко нещо.

Човекът се стреми да си изясни причините и следствията за всичко, да стигне до нещата, които не са били познати до този момент, да планира пътя на живота си. Той изгражда или разрушава определена цивилизация.

Доказателството „знание“ се следва от доказателството „изразяване“. Човек в определени случаи говори литературно, в други използва само една дума. Понякога прибегва до философията и логиката. Може да говори тихо и спокойно, твърдо или нежно.

Разясненията, изложени от човека чрез неговите знания, е категорично доказателство за съществуването на Аллах:

Всемилоствия научи на Корана, сътвори човека, научи го да говори. [55:1-4]

Чети [о, Мухаммед] в името на твоя Господ, Който сътвори – сътвори човека от съсирек! Чети! Твоят Господ е Най-щедрият, Онзи, Който научи чрез калема, научи човека на онова, което не е знаел. [96:1-5]

Материята не може да възжелава. Тя се прекланя. Неизменни са принципите на волята. При животните тя не е нищо друго освен обикновен инстинкт, който никога не може да излезе извън определени рамки. Те притежават склонности за ядене, пиене и съвкупяване в границите на борбата им за оцеляване. По-

нататък всичко останало, свързано с волята, е вътре в животното и прикрито до такава степен, че е неосезаемо.

Що се отнася до човека, той е притежател на воля. Може да предпочита едното от двете противоположни. Може да избира между две подобни същества. Словото му е подчинено на волята, а движенията му са зависими от нея. Единственото създание във Вселената, което има способността да избира свободно, е човекът. Може да предпочете лъжата и да лъже. Или пък да предпочете истината и да я защитава. Ако избере разрушителното, може да разрушава. Ако предпочете градивното, може да гради. Всичко това са действия, произтичащи от волята. Това се потвърждава пък от неговата вътрешна сила.

Пропорционално на волята, на човека му е дадена огромна сила. Наличието на тази сила у него се обяснява със способността му да се възползва от всичко, съществуващо около него. Човекът е способен да превърне слабата земя в много плодородна почва. Има възможност да засява житни поля и да обира реколтата. Може да предприема действия срещу вятъра и водата. Може да яде птици и риба. От всяко нещо може да приема полезното и да отхвърля вредното.

Притежаваните от човека познания, воля и сила по категоричен начин го отделят от останалите видове материя. Не е възможно материята от само себе си да осигурява на човека познания, разум и сила. Затова има способност единствено Всемогъщият Аллах:

И научи Той Адем на имената на всички [неща], после ги представи на ангелите и рече: „Съобщете ми имената на тези [неща], ако говорите истината!" [2:31]

Той е, Който сътвори за вас всичко на земята, после се насочи към [сътворяването на] небето и създаде седем небеса. Той всяко нещо знае. [2:29]

И при Самудяните [изпратихме] брат им Салих. Рече: „О, народе мой, служете на Аллах! Нямайте друг бог освен Него. Той ви сътвори от земята и ви засели на нея. Затова Го молете за опрощение и се покоите пред Него! Моят Господ е наблизо и откликва." [11:61]

Кажи [о, Мухаммед]: „Той е, Който ви сътвори и създаде за вас слуха и зрението, и сърцата. Колко малко сте признателни!" [67:23]

Не му ли дадохме Ние две очи и език, и устни, и му посочихме двата пътя? [90:8-10]

Нравът се проявява единствено чрез поведението на самия човек. И обхваща вътрешния му мир. Това е един свойствен съвършен свят, който се крие в човешките дълбини и после се проявява. Той може да се види понякога във външните белези на лицето, в думите или действията.

Нравът обхваща безброй чувства като състрадание или коравосърдечност, милост или отмъщение, низост или възвишеност, правда или несправедливост, доверие или страх, война или мир, насилие или въздържаност, страхливост или смелост, високомерие или скромност, грубост или нежност, правоверност или заблуда, скъперничество или щедрост, кротост или завистливост, градивност или рушене, снизходителност или алчност, положително отношение към доброто и хубавото или привързаност към него и още много други чувства, които превръщат човека в бурно море... Духът е най-загадъчното нещо у човека. Събирането на протоните и електроните на едно място не е достатъчно за изграждане на нравствените чувства.

И те питат за духа. Кажи: „Духът е от делото на моя Господ и ви е дадено само малко от знанието." [17:85]

[Кълна се] и в душата, и в Онзи, Който я е създал, и на нея е посочил [що е] нечестивост и богобоязливост! [91:7-8]

Дълг на човека е да не отрича духа. Без разлика дали е учен или неграмотен, ако човек чистосърдечно тръгне да поучава духа, какво може да открие? В Свещения Коран Всевишният Аллах повелява:

За убедените на земята има знамения и в самите вас. Нима не съзирате? [51:20-21]

Редица факти в духа свидетелстват, че Творецът е Аллах.

Съществуването на духа също е доказателство за съществуването на Аллах. Свързаните с него добри или лоши особености също са доказателство. Освен това редица факти за духа отправят човека към нематериалното, свързват го с неща отвъд материята, които от своя страна потвърждават, че в света съществуват много странни неща. Хипнотизирането, извикването на духове, телепатията са неща, свързани с духа, така че техните притежатели, без да имат обикновените очи, могат да виждат. Всичко това показва, че човекът не се състои само от материя и когато настъпи смъртта, освен движението на тялото си той губи и нещо друго – това е духът, а сътвореното от земята с настъпването на смъртта отново се връща към нея.

В заключение казваме, че възникването на живота сочи Аллах. Размножаването на живота сочи Аллах. Различието във видовете твари сочи Аллах. Мястото, което заема човекът с висшите си качества във Вселената, сочи Аллах. Нравите и нравствените чудеса, намиращи се в душата на човека, сочат Аллах. Само това е достатъчно, за да се узнае Аллах. Ако прибавим още и това, което сме споменали и което ще споменем! Ако прибавим низпосланите откровения и чудесата, които предизвикват! И още, ако към всичко това прибавим и правдивите праведни, набожни, прозорливи и благосклонни пророци!

Срещу всичко неверникът ще има ли някакви доказателства и изходен пункт? Какво може да притежава той освен факти,

доказващи неговото невежество и вътрешните му страсти, които ще го отведат към ада! Проклятието на Аллах не е ли върху неверниците!

Четвърти довод: Приемането на молбата

По отношение на това доказателство всеки от нас притежава собствен опит. Няма човек сред вярващите, а дори и сред неверниците, който да не е преживял злополука, да не е изпадал в беда, затруднение или безпокойство, поради което да не е търсил помощта на Аллах. В резултат на една сърдечна молба за помощ от Аллах човекът се успокоява вътрешно и неговото безпокойство изчезва. След затрудненията Всевишният Аллах дарява облекчение. След немотията идва изобилие. При все това има благодарни хора, споменаващи доброто, и усещащи сърца, изпълващи се с вяра.

Необходимо е да се признае, че не съществува човешко същество, което да не е търсило помощта на Аллах, когато изпадне в затруднение. Свещеният Коран на много места се спира на тази особеност:

Кажи: „Мислите ли, че ако ви се е явило наказанието на Аллах или ви се е явил Часът, ще зовете друг освен Аллах, ако говорите истината?" Да, Него ще зовете и Той ще премахне онова, за което зовете, ако е пожелал, и ще забравите онези, с които Го съдружавате. [6:40,41]

И ако беда засегне човек, той Ни зове на хълбок или седнал, или прав. А щом снемем от него бедата му, отминава, сякаш не Ни е зовял заради бедата, която го е засегнала. Така бе разкрасено за престъпващите онова, което вършат. [10:12]

И когато ви засегне беда в морето, онези, които зовете, изчезват, освен Него. А когато Той ви изведе на сушата, вие се извъръщате. Човекът е неблагодарник. [17:67]

Той е, Който ви придвижва по суша и море. Когато сте на кораби и се носят с хората при попътен вятър, и те му се радват, върхлита ги бурен вятър и вълните ги върхлитат от всички страни, и мислейки, че са обградени, зоват Аллах, предани Нему в религията: „Избавиш ли ни от това, непременно ще сме от признателните!" А щом ги избави, ето ги – сеят развала по земята в безправие! О, хора, вашата развала е срещу самите вас. Наслаждавайте се на земния живот! После при Нас е вашето завръщане и ще ви известим какво сте вършили. [10:22-23]

Кажи: „Кой ще ви спаси от тъмнините на сушата и на морето, щом Го призовете със смирение и дори в уединение: „Ако Той ни спаси от това, непременно ще сме от признателните." Кажи: „Аллах ви спасява от това и от всяка горест, а после пак съдружавате." [6:63-64]

Неопровержима истина е, че Аллах спасява дори неверника от затруднение, когато се помоли за помощ, и му осигурява спокойствие:

[нима съдружавания е по-добър] или Онзи, Който откликва на бедстващия, ако Го позове... [27:62]

Случките с отделни хора, които самите те разказват, са силно свързани с този довод. Не съществува нито един човек, който да не е изпадал в подобна ситуация. Аз, ти, той... ако си представим само няколко от ежедневните хиляди ситуации. Те показват, че човек не е сам и че Аллах е негов спасител, при условие че заслужава да бъде спасен. Това показва, че молбата на молещия не ще бъде оставена без отговор, а тъй страдащото сърце ще бъде прието от Аллах. Нима има по-голяма беда от тази Аллах да изостави човека? С цялото си същество при такива случаи човекът проследява въздействието на Силата на Аллах. Нека изредим няколко случая:

1. Английският вестник Р. Д. с дата 1 октомври 1944 г. излиза със статия под заглавие „Вярвате ли в служенето и молбата?“, в която се казва:

Съвсем ясно се вижда, че в никакъв случай не може да се отрече силата на въздействие на молбата. Не буди учудване фактът, че когато хората изпаднат в затруднение или в беда, на всяка цена търсят помощта на някаква сила. Странно е, че към това се отнасяме с учудване. Моряците и пилотите, които се молят, правят фактически това, което Линкълн е извършвал в най-горещите моменти на гражданската война: „Без помощта на Бог, който е с мен, нямам сила да се спася. Без тази помощ не съм в състояние да постигна успех.“

На Земята не съществува създание, притежаващо необходимата духовна способност, което да не се обръща към една голяма сила.

На път за Австралия майор Алан Л. бил уверен, че са загубени, когато се наложило да кацнат в морските води заедно с още девет души. Описвайки това положение, той отбелязва:

„След като пред нас остана само възможността да се качим в гумена лодка, първо се поколебахме. Нямахме нито парче хляб, нито капка вода. Когато всички бяхме обзети от тревога, артилерийският сержант Алберт се беше унесъл в молитви, устните му мърдаха и той постоянно повтаряше, че Бог го чува и ще ни помогне. Бяхме принудени да чакаме съдбата под изгарящите лъчи на слънцето. Устните ни се напукаха, езиците ни надебеляха. Въпреки това ние се опитахме да подражаваме на молбите му. След три дни, преди да настъпи вечният мрак, като че ли виждахме някакъв малък остров. Когато се сбъдна това, което желаехме в сърцата си, не повярвахме. След малко голи хора с три лодки се приближиха към нас. Тези чернокожи хора с къдрави коси обясняваха в изумление, че са австралийски рибари, били

излезли на стотици мили, завлечени в тези безмълвни места, не по тяхна воля, предвождани от потаен предводител, който ги тласнал в тази посока. Ние, които ги слушахме, вече бяхме спасени."

2. На 10 януари 1965 г. следобед в три без петнадесет радио Дамаск прави преглед на английския „Медицински вестник". Вестникът беше поместил материал с подписа на самия доктор, преживял случката. Болен от неизлечима болест младеж цели тринайсет години се лекувал и накрая лекарите вдигнали ръце, тъй като намесата им нямала положителни резултати. Когато разказващият случката лекар се явил при пациента за последен преглед, открил че не е останал и лъч надежда. Безнадеждно болният казал на лекаря:

- Никаква надежда ли няма, докторе? Лекарят му отговорил:

- Има една-единствена надежда и тя е в небесата. Опитай с молитва. Не знаеш ли да се молиш?

Младежът се молел за първи път. След една седмица, когато лекарят отново дошъл при болния, го намерил в добро състояние и се убедил, че болестта, която лекарите не са успели за толкова години да победят, си била отишла.

3. Да отделим място и на разказа на един египтянин, който през 1951-1954 г. участвал заедно с двама другари в нощна военна акция за Суецкия канал в една равнина. Имало луна, ясно небе и равен терен. Тези обстоятелства давали възможност врагът да ги подложи на обстрел. Единият от тримата се изправил с отворени ръце към небето, казвайки:

„О, Аллах, за теб не е трудно, изпрати ни облак!"

Не минало много време, и наистина, най-неочаквано се появил облак, който закрил Луната така, че всичко наоколо

потънало в мрак. След това те спокойно изпълнили задачата и живи и здрави се върнали обратно.

Всички знаем, че Англия, Франция и Израел нападнаха Египет. Когато Порт Саид гореше в пламъци, хората в своята безпомощност молеха Бога за спасение. Тогава падна обилен дъжд, който угаси всички пожари.

5. Това са истини, които винаги се разказват сред хората. Няма нито един мюсюлманин, който да не е преживял подобни случаи. Когато са затворени всички пътища, търсим закрила единствено при Аллах. Ето така, щом Аллах приеме нечия молба трудностите изчезват. Най-ярък довод е приемането на молбата при суша, когато мюсюлманите отправят специална молитва за дъжд.

Естествено, за това са необходими определени изисквания като покаяние, молитва и молене, които трябва да бъдат приложени. От времето на Пророка (с.а.с.) до днес много хора преразказват случки, свързани с отправени от самите тях молитви, които Аллах чува. Онези, които изследват подобни случки, потвърждават, че повечето от тях са достоверни.

Доводът за приемане на молбата ще се актуализира постоянно в зависимост от обстоятелствата. Всички тези случки свидетелстват за съществуването на велико същество, което вижда и чува онези, които отправят зов към него. Това същество изпълнява молбата на всеки, който го помоли, без разлика дали е мюсюлманин или неверник. Молбата на всеки мюсюлманин, който спазва правилата за молене, винаги се приема.

И когато Моите раби те питат за Мен – Аз съм наблизо, откликвам на зова на зовящия, когато Ме позове. Нека и те Ми откликнат, и нека вярват в Мен, за да се напътят! [2:186]

И рече вашият Господ: „Зовеете Ме, и Аз ще ви откликна! [40:60]

Пети довод: Напътствие

Когато изследваме Вселената от най-малките атоми до най-големите тела, от най-простите до най-сложните доводи, виждаме в нея едно съвършено напътствие. Как можем да тълкуваме това напътствие? Как възниква? Как продължава да съществува? По какъв начин поддържа съществуването си? Тук е налице само един-единствен отговор по правилата на разума: В съществуването на всяко нещо има напътствие (един предводител). Ще поясним това твърдение със следващите примери:

1. Приключенията на змиорката. С навлизането в зряла възраст тези чудновати същества напускат вирове и реките. Например змиорки, които се намират в Европа, изминават хиляди километри разстояния, за да стигнат до Бермудските острови, където се втурват в най-дълбоките води на морето. Тук раждат и след това умират. Малките риби от необятната шир, без да знаят защо, също тръгват на път. Намират пътя, по който са пристигнали техните майки, откриват морския бряг, но не спират дотук, а продължават към вирове и реките, където са живели. По този начин всяка капка морска вода се запознава със рибата змиорка. Да помислим как тези животинки, за да стигнат дотук, са преодолели бурни течения, издържали са на приливи и отливи, гмуркали са се в чудовищни вълни. Когато впоследствие настъпи зрялост, отново някаква сила ги подтиква да се върнат обратно, да тръгнат за мястото, откъдето са дошли.

При това откъде се поражда тази сила, която им дава такава посока? Както в европейските води не се среща нито една американска змиорка, така също и в американски води няма нито една европейска змиорка. (Из „Човекът, Вселената и Отвъдното“ на А. Морисън.)

2. Има видове паяци, които живеят край водите. Когато настъпи времето за размножаване, те правят от своите паяжини съвършен балон и слизат в дълбочините на водата. Там прикрепят балона. После излизат на повърхността на водата и вземат между космите на корема изкусно въздушно мехурче, което свалят на дъното и пускат в балона. Накрая паякът влиза в балона, изпълнен с въздух, и там снася яйцата си. Така той обезпечава наследството си от външните опасности. (Из книгата на Иismet Хасенекоглу „Еволюционните теории и мутации".)

3. Осата хваща скакалеца, изкопава дупка в земята, ужилва животинчето на подходящо място, без да го умъртвява и го оставя в състояние на жива консерва. По-късно на удобно място снася яйцата си, така че още с появата си малките да се изхранват от това консервирано месо. Вероятно осата още отпреди е вършила тази дейност, тъй като в противен случай този вид не би оцелял. (Из „Човекът, Вселената и Отвъдното".)

4. В град Нови Енгиад е установено, че вид скакалец, след като прекарва цели седемнадесет години в цепнатини под земята, се появява на открито. След дългото пребиваване под земята, претърпявайки частично изменение под въздействието на топлината, излъчвана от земята, на 24 май излиза на повърхността. Човекът, който използва календар, често забравя или обърква дните, а това обикновено животинче никога не обърква тази дата, за да се появи.

5. Един американски учен се опитал да излюпи пилета без помощта на кокошката. За яйцето осигурил такава топлина, каквато им осигурява кокошката, когато лежи върху яйцето. Когато положил яйцата в люпилнята, един земеделец го забелязал и го предупредил, че от време на време трябва да преобръща яйцата, защото това правела кокошката. Но ученият с насмешка му казал: Кокошката обръща на опаки яйцата, за да им осигури необходимата топлина и от другата страна. Но аз за разлика от

кокошката осигурявам еднаква топлина от всички страни на яйцата. При това положение няма нужда от преобръщане.

Въпреки старанията на учения, въпреки че осигурил еднаква температура от всички страни на яйцата, когато времето за излюпване изтекло, нито едно пиле не се излюпило. Тогава ученият започнал опита си отначало, но този път изпълнил съветите на земеделеца и тогава наистина от всяко яйце се излюпило пиле. След време науката обяснява този факт с това, че когато пилето се развива в яйцето, ако то не се обръща, хранителните вещества се събират на дъното му. При това положение пилето не може да поема никаква храна, не се развива и преждевременно умира вътре. Тайната на обръщането на яйцето от първия до последния ден се дължи именно на това. Несъмнено с тази си дейност кокошката предизвиква продължение на потеклото си. В противен случай не би могла да оцелее.

6. Животните, наричани аксилокопи, живеят изолирано, не е имало случаи на съвместно съжителстване. След снасянето на яйцата те умират. Поколениято се явява без ходила като червеи. Незащитени от опасностите, те не могат да си осигурят и прехрана. При това положение каква подготовка прави майката за рожбите си, преди да умре? Какви мерки взима? Когато наближи времето за снасяне на яйцата, майката намира някакво дърво и прави т.нар. мазе, което наподобява коридор. След това започва да носи там храна, с която да се отгледат малките в течение на една година. Храната, която осигурява, се състои от жълтите пращинки на цветята и листа, съдържащи захари. Майката ги донася и пълни дъното на мазето. Накрая снася едно яйце върху събраните продукти. Осигурява талаш, (стърготини), от който меси тесто и покрива първото яйце. От същия вид и в същото количество зарежда втори път храна. Отново снася едно яйчице върху тестото.

Това се повтаря, докато снесе всичките си яйца, след което умира. (Из „Забележки по тълкувателя“ на Абдуллах Айдемир.)

7. „Ако оставите някъде стария си кон сам, колкото и да е тъмно, той ще се оправи и ще намери пътя си. Конят вижда и в тъмното и усеща въздействието на шестте червени цвята, които излъчва пътят. Същевременно усеща и топлинната разлика между пътното платно и краищата му. Кукумявката, колкото и да е тъмно през нощта, различава пълзящата по хладната трева мишка с топла кръв. (Из „Човекът, Вселената и Отвъдното“.) На всеки е известно, че котките заравят изпражненията си. Има и такива животни, които не ги оставят там, където живеят, а ги изхвърлят. Отиват надалеч и там се облекчават. Лисицата, язовецът, хамстерът, дивият островен заек и други подобни са именно от тази група. (Из „Еволюционни теории и мутации“ на Исмет Хасенекоглу.)

9. „Прилепът притежава най-тънката кожа измежду кожата, които познаваме. Благодарение на това, когато срещне препятствие, може да реагира. Според изложената в последните години теория, чрез ултра-трептене прилепът разпространява звуци, които ако срещнат някаква преграда, се връщат обратно като ехо. Така той усеща препятствието. (Из „Аллах и модерната наука“ на Абдуразак Науфал.)

10. Хиляди нишки, по-тънки от косъм, са свързани с корените на дървото. По тях поемат хранителните вещества и във вид на течност ги изпращат по ред на корените, тялото, та до най-крайните клончета на дървото. При узряването на плодовете тези тънки влакна играят голяма роля. Например плодовете на фурмите се състоят от три различни слоя. Във вътрешността се намира костилката, около нея дебелата сладка плодова част и накрая кората, която я обгражда. Между всеки пласт има толкова тънка ципа, която, както се казва, не може да се види с просто око. Ролята на тези тънки влакна за твърдостта на костилката е голяма.

11. По земното кълбо съществуват дървета, високи над 100 метра. Не съществува никакво описание за изкачването на водата до най-високата част на дървото. Загадката е как с помощта на тези влакна се изкачват стотици килограми вода чак до върха на тези високи дървета, без този воден стълб да се прекъсне. И да бъде изяснен този механизъм, темата не губи актуалността си. (Из „Еволюционни теории и мутации“ на Исмет Хасенекоглу.)

12. Живите сперматозоиди в движенията си напомнят пиявица. Притежават плоска глава, късо тяло и дълга опашка, която чрез трептене осигурява движението. Благодарение на опашката сперматозоидите правят тласъци напред. Ако намерят подходящи условия, продължават живота и дейността си. Чакат цели години, за да се съединят с яйцето, освободено от яйчника на женската. Ето как без намесата на химически процеси или на човек по един разумен път поддържат поколението на рода, извършвайки правомерни и точни действия.

13. В етапа на кърменето всичко се върши с напътствие. През време на бременността млечните жлези освобождават секрет. Сигнал за това се получава малко преди раждането. Детето още с раждането си без никакви наставления и без да знае защо, насочвано от непозната сила търси гърдата на майка си. Сученето не е така лесно, както изглежда. За извършването на това действие играят роля мускулите на лицето, езика, гърлото, долната челюст и носната кухина, която осигурява свободното дишане. Детето от началото до прекъсване на кърменето се нуждае от службата на всички тези органи, за да поема храната. Казват, че умението на бебето, което е на няколко часа, не е възможно да бъде постигнато от страна на възрастен човек.

Всичките тези примери дадохме, за да привлечем вниманието към довода. След задълбочен анализ на всичко съществуващо наоколо разумът ще има възможност да съзре този довод във всички творения. От електроните в атомите до

елементите, земята, планетите и Млечния път с всички явления; от клетките на живите същества до всичките им органи; от едноклетъчните живи до пчелата и цялата Вселена е пълно с доводи за явния ред и порядък.

Каза: „Нашият Господ е Онзи, Който дава на всяко нещо облика му, после го напътва.“ [20:50]

Това е словото на Корана. И словото на разума е в тази посока. И словото на науката потвърждава това. Според науката и разума, напътствие без предводител е неприемливо.

Всевишният Аллах е Хади (Напътстващ), чието проявление е във всяко нещо. Въпреки това неверниците, оставайки далеч от Аллах, почерният сърцата си, като използват напътствията в полза на заблудата и отклонението. Доказано е, че постигнатият житейски опит посредством волята, свободата и силата, въпреки индивидуалните способности във всяко дарование се проявява и напътствието на Аллах Всеславния:

[Кълна се] ... и в душата, и в Онзи, Който я е създал, и на нея е посочил [що е] нечестивост и богобоязливост! Сполучва онзи, който я пречиства. А губи онзи, който се омърсява. [91:7-10]

За който се е страхувал да не застане пред своя Господ [с грях] и е въздържал душата от страстта, обиталището е Раят. [79:40-41]

Рече [Мухаммед]: „Моят Господ знае всяко слово на небесата и на земята. Той е Всечуващия, Всезнаещия.“ А те рекоха: „Объркани сънища. Той само си го е измислил. Той е само поет. И нека ни донесе знамение, както предишните бяха изпращани!“ [21:4-5]

Днешните неверници пък смятат, че нещата, в които те не вярват, са суеверия и легенди и че няма никаква научна стойност. Двете тактики и в миналото, и в настоящето поотделно доказват,

че човешката душа е една и съща. Тези претенции, дори и да са с философска насоченост или да изглеждат чисти и откровени, в противоречие на тези, които са достигнали до истинската вяра, водят към заблудата. В света, обкръжаващ човека, винаги е възможно да се прочете името на единствения който напътства – Всевишния Аллах.

Ние му показahme пътя – или признателен, или неблагодарник. [76: 3]

Неверникът смята, че без Аллах може да оцени и критикува всички доказателства, които съществуват на този свят. Изтъква, че за онова, за което не може да говори сега, ще го направи в бъдеще. Правейки тази оценка, той смесва науката с гадаенето и предположенията, в които е повярвал. И дори да притежава познания и разум, той няма да уважи чуждото мнение, защото според него даже и да са много вариантите, това няма да попречи да се реализира единствено възможното. Него може да го задоволи само собственото му тълкуване въпреки съществуването на множество други. Той смята, че извор на всичко са неговите знания, сила и воля. Докато се залъгва с това убеждение, той не е в състояние да помисли над факта, че природата е лишена от знание, мощ, воля и душа и казва, че всяко нещо, което вижда, е възможно.

В действителност при нас, мюсюлманите, твърдението, че всичко е възможно, означава неверие и напускане на Исляма. Разграничавайки се от това, добавяме: Всичко е възможно в рамките на знанието, силата и волята на Аллах. Нищо не може да съществува извън Неговото знание и сила.

Съществуването на Аллах колкото е явно, толкова е и тайно. Чрез проявлението в Неговите творения у мюсюлманите се формира такава вяра, че все едно виждат Него. Ако се премахне съществуващата завеса между нас и Него, вярата, която вече

имаме към Него, няма да се усили. Неговото тайно съществуване е въвлякло неверниците в заблудата, че мюсюлманите грешат. Възможно е в един и същи момент да не може да се поеме от рационалния ум едновременно и явното, и тайното съществуване на Аллах. Няма съмнение, че Аллах както е скрит за очите, така е и явен за сърцата. Явни за очите са само Неговите творения. Тези творения спомагат сърцето да съзира Аллах.

Тайнственото съществуване на Аллах не представлява довод за неверието на неверника. В това отношение частично дадохме пояснение и в предишните си теми. Когато заблудените имат предводител, който ги води встрани от истината, те виждат всичко наопаки. Доказателството, което води мюсюлманите към вярата, би трябвало да се възприеме като истински предводител към правия път. За достигналите правия път в довода „Напътствие" има категорично доказателство. За отклонилите се от правия път, както ще видим занаяпред, също има доводи, които ги въвеждат до това отклонение. Всичко това е доказателство за съществуването на напътстваща личност.

Признаците, доказващи съществуването на Аллах във всяко нещо, са съвсем ясни. Условие за тяхното откриване обаче е човечността. Изисква се също и висок морал.

От Моите знамения ще отклоня онези, които без право се възгордяват на земята. Каквото и знамение да видят, те не вярват в него. И да видят пътя на разума, не ще го приемат за път. А ако видят пътя на заблудата, ще го приемат за път. Това е, защото взимат за лъжа Нашите знамения и са нехайни към тях.
[7:146]

Истината не може да се отрече. Високомерието и небрежността спрямо творенията на Аллах насочват по пътя към неверието. Подчинението на Аллах и съобразителното отношение към Неговите творения е пътят, който води към вярата.

Повишаването на човешкия морал и желанието за истината непременно отвеждат човека към Аллах. Първата инстанция в напътствието е волята на Аллах.

Ако пожелаехме, щяхме да дадем на всекиго неговото напътствие. Но ще се потвърди Словото Ми – ще напълня Ада с джинове и хора заедно... [32:13]

Във всяко нещо първата инстанция е волята на Аллах. На тази тема никой с нищо не може да бъде извинен. Този, който не държи на думата си, нито онзи, който е безразличен или бяга от отговорност, не могат да посочат оправдание, което да ги оневини.

Това е само поучение за световите – за всеки от вас, който желае да е на Правия път. [81:27-28]

Когато Абу Джехил казал: Това (достигането до истинското напътствие) зависи единствено от вашето желание, Всевишният Аллах е низпослал следното знамение от Корана:

Тогава ще пожелавате само онова, което желае Аллах, Господът на световите. [81:29]

Следователно всичко зависи от желанието на Аллах. Но това не означава, че така се премахва влиянието на човешката свобода и воля.

Аллах насочва с него онези, които следват Неговото благоволение... [5:16]

Аллах не се свени да дава пример всякакъв – и колкото комар, и по-голям от него. Които са повярвали, знаят, че това е истината от техния Господ. А които са неверници, изричат: „Какво цели Аллах с този пример?“ Заблуждава с него Той мнозина и напътва с него Той мнозина. Ала заблуждава с него само нечестивците. [2:26]

Когато Всевишният Аллах пожелае да остави в заблуда някого, в качеството си на Мудил (Оставящ в заблуда) Той отваря пред него тъмните врати на заблудата до степен, при която да не може да вижда творенията, които го доказват. Той изпада в състояние, в което не би могъл да види знаменията на Аллах, сочещи Неговото съществуване. В действителност Аллах Всеславният не прави това насилствено. Самият човек в резултат на своето високомерие и гняв избира пътя на отклонението от истинската вяра, вижда знаменията и проявлението на Аллах изопачени. Всяко нещо, което дава основание за вяра, неверникът тълкува като доказателство по пътя на отрицанието. Ето защо казваме, че Аллах е онзи, който посочва двата пътя (към доброто и злото), и вследствие на волята си човек сам поема отговорността за това отклонение. Аллах е далеч от желанието да промени начертаните от Него закони. На човека се пада дългът в рамките на тези закони да възжелава осъществяване на своите желания.

Неверниците казват: Щом Аллах е способен да насочи хората към това, което обича, защо тогава не ни посочи пътя към доброто? Щом е способен да спаси света от всякакви злини, защо не го направи? А последните им думи са: На този свят има и отклонение и злини. При това положение светът не може да е творение на Аллах. А на мюсюлманите казват: Според вашата вяра в участва и съдбата ние никога не можем да се отървем от отклонението, предопределено ни от Аллах, като повеля на съдбата. Ето защо (за извършено от нас зло) действителната отговорност се пада на Него, а не на нас. Не ни порицавайте дори веднъж! И освен това Аллах не казва ли:

И сторихме пазители на Огъня само ангели, и сторихме броя им единствено за изпитание на неверниците, за да се убедят дарените с Писанието и да се усили вярата на повярвалите, и да не се съмняват дарените с Писанието и вярващите, и за да кажат онези, в чиито сърца има болест, и неверниците: Какво цели

Аллах с този пример?" Така Аллах оставя в заблуда когото пожелае и напътва Той когото пожелае. И никой освен Него не знае войнствата на твоя Господ. А този [Огън] е само напомняне за хората. [74:31]

В отговор на тези твърдения казваме: Тези думи бяха казани и от предишните неверници. Свещеният Коран им даде необходимия отговор:

И рекоха съдружаващите: „Ако Аллах желаше, нямаше да служим на нищо освен на Него, нито ние, нито бащите ни, и нямаше да възбраним без Него нищо. Така постъпваха и онези преди тях. А нима пратениците имат друг дълг освен ясното послание? И при всяка общност изпратихме пратеник: „Служете на Аллах и странете от сатаните!" Някои от тях Аллах напъти, а някои заслужиха заблудата. Вървете по земята и вижте какъв е краят на отричащите! [16:35-36]

Изразите, станали вече клишета, са използвани от неверниците както през времето на пророка, така и днес.

Онези, които Го съдружават, ще кажат: „Ако пожелаеше Аллах, нямаше да съдружим нито ние, нито нашите бащи, и нямаше да възбраним нищо." Така отричаха и онези преди тях, докато вкусиха Нашето мъчение. Кажи: „Имате ли знание, та да го изявите пред Нас? Вие следвате единствено догадката и само предполагате." [6:148]

Каква стойност може да има защитаването от неверниците становище? Свещеният Коран им е дал необходимият отговор, казвайки, че уличават пророците в лъжа и че са невежи. В посланията на пророците са изложени факти против тези неверници.

Съсредоточавайки се върху абсолютната воля на Всевишния Аллах, те забравят да хвърлят поглед на своята собствена. В отговор на стремежа им да прехвърлят всичко на Аллах,

базирайки се на Неговото съвършенство, с упражняването на притежаваната от тях свободна воля извън правия път, Аллах ги е накарал да млъкнат. Без съмнение, предписаното от Аллах, Неговото знание и воля не изключват свободата на човешката воля. Погрешна е представата, че Аллах не знае за това какво ще се случи или да смятаме, че Неговото знание за нещата, които ще станат, може да отнеме нашата свобода. Науката означава изнамиране на нещо съществуващо. Както знанието на Аллах не премахва нашата свободна воля, така и Неговата воля и сила не обезсилват нашата. Сила означава осъществяване на предназначенията от волята.

Волята от своя страна е обвързана с изпълнението на неща, които са в рамките на знанието.

Погрешно е от думите на Всемогъщия Аллах **„Когото пожелае оставя в заблуда, когото пожелае напътва“** да правим извода, че Той ни принуждава със своите напътствия или ни тласка към заблуда. Напротив:

Сполучва онзи, който я пречиства. А губи онзи, който се омърсява. [91:9-10]

Това е само поучение за световите – за всеки от вас, който желае да е на Правия път. Тогава ще пожелавате само онова, което желае Аллах, Господът на световите. [81:27-29]

Човек притежава воля, но това не ни дава основание да мислим, че човешката воля е извън волята на Аллах. Наличието на универсалната воля на Аллах не премахва човешката свобода и воля.

Заклучение: „Всевишният Аллах е благоволил своето напътствие за човека и за другите същества чрез множество особености, било то духовни или материални, като се започне от лошия и се стигне до добрия характер. Високомерието е извор на напътствие (към лошия път). Завистта, отклонението, и всяко

нещо, водещо към заблудата, са под същия знаменател. И напътствието (в добра насока – в предводителството към добрите стойности) е също такъв източник. Например лозата се увива около всяко нещо, което срещне, и продължава пътя си. Така е и със Слънцето и Луната. Тялото, душата и всички органи на човека се устремяват към доброто, ако не бъдат отклонени от естественото (природното) им състояние. Освен това на човека му е отредена воля, която да се подложи на изпит посредством доброто и злото.

Всяка душа ще вкуси смъртта. И ви изпитваме със злото, но и в доброто има изпитание... [21:35]

Като последица от това той е оставен да се бори с редица склонности, желания и страсти и заедно с всичко това да се добере до същността на напътствието. Божията повеля го е наставила с определени принципи, за да следва един ясен път.

Отклонението на човека от този път е заблуда, дори да е взел своя дял от напътствието, дадено на всяко нещо.... **и му посочихме двата пътя. [90:10]**

Даже да бъде засегнато материалното положение, безусловно задължение е предпазването от изпадане в тази заблуда. Само тогава изпитанието ще има смисъл. „Раят е обграден с трудности, а Адът със сладострастия.“

С позволенията на Аллах в следното доказателство ще отделим още място на тази тема. Съществуващото свършено напътствие, материално или духовно, във всяко творение сочи Напътстващата личност.

Нашият Господ е Онзи, Който дава на всяко нещо облика му, после го напътва. [20:50]

Няма същество, което да не е повлияно от универсалното напътствие. Било добро или зло, дори в духовен аспект

съществува следа от универсалното напътствие. Но човек е отговорен заради частичното напътствие и от него се иска да го осъществи. В заключение ще кажем: Неоспорима истина е, че напътствието, съществуващо във всяко нещо, което разгледахме, не може да се прояви без действителен изпълнител.

Шести довод: Неповторимото сътворяване

Чувал ли си да казват за картината на някой художник, че е величествена? Кой е този фактор, който подбужда хората да изкажат подобно мнение? Несъмнено нейната универсалност, свършеното въображение на майстора, небето, сенките, хармонията, неповторимото изпълнение. Вложените в картината знания са причина картината да бъде харесвана от наблюдателя. Казваме, че това произведение принадлежи на еди-кой си. Надали е имало случай, когато поглеждайки неповторимата природа около нас, с която общуваме всеки миг, да помислим за великия майстор, който я е сътворил така свършена?

Или навикът е притъпил това чувство у нас? Няма съмнение, че онзи, който мисли нормално, непременно ще стигне до това заключение.

Красотата и неповторимостта са двете основни характеристики, присъщи на всяко нещо във Вселената. Синьото небе, изящните движещи се звезди, които пръскат в небето различни цветове, Луната като полумесец или четвъртина и появата ѝ по средата на небето, или положението на слънцето по изгрев и залез, руменината при тях, дневната светлина... Всичко това е плод на едно неповторимо и велико свършенство. И най-великия художник може да съумее да възпроизведе част от природата, но само в един момент. Докато в природата постоянно се сменят една след друга различни картини, чиято красота се прелива в душата.

Всеки лист от дърветата притежава едно прекрасно свършено устройство. Оформено е с най-хубавите очертания. Тези очертания и неповторимост не могат да бъдат пресъздадени,

а само се правят усилия да бъдат копирани. Забележи всичко това, заедно с цветята?! Който умее да оцени красотата на картината шедьовър, значи е забелязал специфичните тонове в нея. Когато едно до друго са представени неща от един вид, показват едно неповторимо творение, а когато са от различни видове – картина-шедьовър. Листата, цветята, стеблото, клоните, плодовете заедно или поотделно са едно неповторимо творение.

Зеленото поле, реката, високите полета, камъните, планините с върхове, покрити със сняг или слели се почти със синьото небе, пясъчните дюни в пустинята, вълните в океана, които се преследват и удрят, шуртенето, шумоленето, чуруликането, пеенето, ехото, гърма, светкавицата не притежават ли пословична прелест въпреки съществуващите в тях загадки?! Летящите с хиляди над морета и планини прелетни птици, бягащи от нас на сушата, стоящи опечалено в ръцете ни, с цветовете, движението и пеенето си, с изяществото на всяко перо и движение са галещи пейзажи, които разпалват сърцето.

Снежинките с различните геометрични фигури, бляскащи и угасващи поединично или скопчени, различните цветове хора по земното кълбо, очарованието на Марс, повърхността на Луната и всяко нещо, подложено под микроскоп или наблюдавано с просто око, притежава изключителна красота. Красотата на камилите, овцете, козите, кучето и котката, през деня или нощта, в покой или в движение, всяко творение на Аллах притежава своеобразна красота. Движението на рибите и водата, зеленината на дъното на морето, житата и тревите по земното кълбо заслужават възхвала. Възстановяващите се счупени кости, затварящата се рана, кръвообращението, оздравяващото след операция сърце, кръженето на пчелите между цветята, които, опрашвайки ги, изпълняват своето задължение да ги оплождат...

Пеперудата, която просмуква водата от цветята и едновременно изпълнява задачата да опложда, способността на

мъжа и жената взаимно да се допълват, или накратко казано, абсолютната неповторимост, съвършенството във всяко нещо... всичко това несъмнено е произведение на Абсолютен Творец...

Хармонията, която виждаме във всяко творение, връзката между части и органи... Всичко, което изредихме дотук, сочи един нямащ равен на себе си творец – Аллах:

Който сътвори със съвършенство всяко нещо... [32:7]

Първосъздателя на небесата и на земята!... [2:117]

Това съвършенство е за теб, о, човек!

Не виждате ли че Аллах подчинява за вас всичко на небесата и всичко на земята, и щедро ви дава Своята благодат.... [31:20]

И ако пресмятате благодеянията на Аллах, не ще ги изчислите. [14:34]

Всичко това е за теб, за да опознаеш Аллах Всеславния. Да Му благодариш и с обич и любов да Му служиш. Твоята радост от красотата и удивлението ти от съвършенството са ти дарени за това. Когато човек размисли, ще разбере, че за всяко нещо има причина.

На човека са дадени мисъл, въображение и интуиция, за да може да получи наслада от красотите и да открива в паметта си всичко със светкавична бързина. През ума му като на филмова лента да преминават природните пейзажи на небето и земята. За кратко време той се забавлява с тях, обича, мрази, ядосва се, приятно му е или изпада в лоши мисли. Вижда живота като изкуство, а чрез мисълта се опитва да го възпроизведе. Накратко, в материалния и духовния свят на човека и във всичко, което е в неговите възможности, има един шедьовър. Например: ако художникът с нарисувания красив портрет създава нещо несравнимо, с появата на нещо грозно прави същото. И двете

произведения остават сами по себе си съвършени. Във Вселената съществува от красивото по-красиво и от грозното по-грозно. Красивото може да бъде познато чрез грозното, а по-красивото чрез красивото.

Приятелю! Виждайки доброто, не забравяй неговия творец. Отдавайки се на красотата, не оставяй сърцето си далеч от възхищението към този, който я е създал.

Страданието, преживявано заради Теб, е приятно.

Отдалечаването заради Теб е близост.

За мен Ти си като моята душа. И от нея Ти си по-обичан. Да любя това, което Ти любиш.

За мен е достатъчна любов.

Седми довод: Мъдрост

Божествената цел във Вселената и в сътворяването, скритата причина, тайната.

Кажи: “Погледнете какво има на небесата и на земята!” Но знаменията и предупредителите не ще избавят хора невярващи. [10:101]

Нима не погледнаха към владението на небесата и на земята, и към нещата, които Аллах е сътворил, и че може срокът им да е наближил? И в кое слово подир това ще повярват? [7:185]

И край колко знамения на небесата и на земята минават, отвърщайки се от тях! [12:105]

Създадохме за Ада много от джиновете и от хората. Имат сърца, с които не схващат, имат очи, с които не виждат, имат уши, с които не чуват. Те са като добитъка, даже са по-заблудени. Те са нехайните. [7:179]

Аллах иска от вярващите във всяко нещо да виждат признак за вяра. Отправяйки този призив към нас, Всевишният Аллах ни повелява да не забравяме размисъла.

Мюсюлманин, който не се е издигнал до това важно стъпало би трябвало да бъде по-наблюдателен, повече да размишлява над нещата и да извлича поука от тях.

Творящата Божия ръка намира проявление в своето творение. Волята на Аллах, която отрежда, съзира себе си в неповторимите шедьоври. Мъдростта на Аллах се проявява открито във всяко творение.

Сърце, което не вижда знаците и следите на Аллах навсякъде, е сляпо.

Не очите са слепи, а сърцата в гърдите са слепи. [22:46]

Той е в извора на състраданието:

Не погубвай себе си от скръб по тях [о, Мухаммед], ако не повярват в това послание. [18:6]

Всевишният ни повелява да проучваме всички Негови творения във Вселената. Самата Вселена притежава способността да привлича вниманието върху себе си. Неверници и вярващи са я изследвали равнозначно. Не може да се твърди, че този или онзи притежава повече или по-малко познания за света. Не е възможно да се направи някаква особена разлика между двете групи от гледна точка на науката. Голямата разлика е в начина, чрез който е изследвано миналото на Вселената и в това, че на творенията се гледа само като на нещо материално, без да се използват законите на разума и без да се вложи душа в това изследване. Свещеният Коран казва:

...за хора мислещи. [39:42]

...за хора проумяващи. [41:3][45:5]

Това означава, че за утвърждаване на законите на разума главното условие е познаването на Аллах. В това отношение вярващите и невярващите са равнопоставени. Разликата помежду им се състои в това, че съществуването на доказателството първите обясняват с методите на разума, а неверниците се обявяват срещу този метод. Това положение прилича на двама архитекти, застанали пред много красива сграда. От плана до най-дребните детайли за изграждането ѝ те я познават отлично. Докато единият обаче твърди, че тази прекрасна сграда е плод на случайността, построена без помощта на специални указания и без участието на воля, мощ или план, то другият категорично вярва, че тя е построена в резултат на специална подготовка, знание, воля и мощ от страна на специално обучен архитект. Темата ни по нищо не се различава от този случай. Първият, който

(уж) изхожда от разума си, твърди следното: В близко бъдеще ще докажа как тази сграда се е самосътворила. Повелята на разума е, че времето ще бъде в наша полза.

В действителност, с течение на времето колкото повече се разкрива Вселената, толкова повече тя ни насочва към Аллах Всевишния.

Нима са равни онези, които знаят, и онези, които не знаят?

[39:9]

Боят се от Аллах само знаещите сред Неговите раби...

[35:28]

Обсъжданото в момента доказателство за съкровената тайна е най-убедително в случая. Нормалният човек вижда мъдростите, които насочват към Аллах, Владетеля на Вселената. С разширяването на знанията му се увеличават и познанията за тези тайни. Знаем, че науката не играе друга роля, освен да множи мъдростите, когато ги разкрива (и не проповядва противоположен принцип).

Най-голямата беда, обземаща мюсюлманина днес, е вярването, че неверниците са поели по пътя на неверието от позицията на науката. Възприемат поведение, чрез което още повече подкрепят неверниците. За съжаление болшинството от мюсюлманите са с по-малко познания. Но появилата се отскоро у тях голяма симпатия към науката и факта, че са разбрали, че колкото повече увеличават знанията си, толкова повече се усилва вярата им, е много голям успех.

Мъдростта обясняват така: Това е способността да бъде поставено всяко нещо на мястото му. Определението за мъдростта, като се сравни с природата, гласи: Всяко същество и състоянието, в което се намира, е най-сполучливо спрямо всяко друго, допустимо от човешкото въображение. Приемането на този вид не е случайно,

а се основава на причина. Всяко нещо във Вселената носи цел, свързана с мъдростта.

Базирайки се на мъдростта, умът не може да си въобрази друго по-добро състояние на Вселената от настоящето. Това, което ще кажем по-нататък за мъдростта в намиращите се във Вселената частици и тела, е, че те ще говорят така: „Положението, в което се намирам аз е възможно най-сполучливото." Ето примерите:

1. Какво щеше да стане, ако не съществуваше смъртта? След сношение на две мухи се появяват нови, които ако не умрат, за период от пет години ще се увеличат до такава степен, че ще създадат пет сантиметрова покривка. Това е само едно от всичките създания, а какво щеше да се получи на земното кълбо, ако всички същества се размножаваха, без да умират? Оттук можем да отгатнем тайната на болестите и ефекта на микробите.

Чували сте някой да казва: „Не е ли по-добре човек да умре, без да боледува?" Или пък: „Щом се разболе, да умре (без да бъде засегнат от други болести)?!" Авторите на тези слова са забравили мъдростта на надеждата за живот у човека, на страха, способността да вижда и съзерцава.

2. Само човешките фекалии са достатъчни, за да запълнят земята. Представете си до какви резултати щеше да се стигне, ако ги нямаше бактериите и факторите за премахването на тези нечистотии?

И оттук разбираме, че в много неща, които човек смята за излишни, се крие голяма мъдрост. Ако някои същества притежаваха само хубави страни, те щяха да ни бъдат достатъчни. Също така, ако някои от съществата имаха само особености, от които да се плашим, и страхът би бил достатъчен като мъдрост. Съществуването на страха е една от най-големите мъдрости. (Не може да се твърди, че страхът е излишен). Благодарение на страха в живота си човек е бдителен и се предпазва от редица опасности.

Така, използвайки възможностите и силата си, предвидливо напредва в своята професия. Ако някои от съществата само с наличието си ти дават информация за миналото и бъдещето си и показват единствено синхрона помежду си, това е достатъчно като мъдрост.

Ако други служат за доказване на прелестите или Всемо-
гъществото на Аллах, и това е достатъчно като мъдрост.

3. Някои хора казват: И в злото ли има мъдрост? И в скръбта ли? Не е ли по-добра справедливостта от потисничеството? Със траданието не е ли по-добро от грубиянството? Не е ли по-добре да имаш родители, отколкото да си сирак? Вярата не е ли по-добро от неверието? Изпълнението на една заповед не е ли по-добро от нейното незачитане? И щом е така за какво ни е злото и недостатъците, след като съществуват доброто и съвършенството?

Изхождайки от това, някои поставят въпроса: Защо Аллах е сътворил злото? Те стигат до следното заключение: Наличието на злото е доказателство, че Бог не съществува. Защото самият Бог трябва да е добър и всичко, което произлиза от Него, трябва да е добро.

На такива им отговаряме: Допустимо е желанието ни да разкрием мъдростта във всяко нещо. Допускането на грешка обаче при опознаването на мъдростта не означава, че тя не съществува. И после не можем да питаме Аллах, защо направи това?! Един такъв въпрос може да отправи само невежият, който няма представа за могъществото на Аллах и за Неговото всеобхватно знание. Само хора, които са далеч от човечността, могат да отричат съвършенството на Аллах. Когато знаещият върши нещо, невежият не може да го пита: Защо правиш това?

Аллах определя степента на познанията на хората по следния начин:

... и ви е дадено само малко от знанието [17:85]

Не Той ще бъде питан какво върши, а те ще бъдат питани.

[21:23]

Съществуването на злото се утвърждава още по-категорично поради безплодните усилия на онези, които искат да го премахнат. За да можем да разберем същността на мъдростта, трябва да отговорим на следните въпроси:

Прелюбодеянието е лошо нещо. Но лошо ли е създаването на органи, които осъщесвяват това? Дарявайки мъжа и жената с органи, Аллах им е дал съответното желание. В това съзидание мъдростта на Аллах е съвсем ясна. Човек обаче може да ползва тези органи за продължаването на рода, за създаване на нови поколения, а също така и за разврат, противно на сътворението. Лошото не е в сътворяването на тези органи, а в престъпването на нормите, в погазването на повелите и използването на даденостите, противно на тяхната цел.

Употребата на алкохол е лошо нещо, но лошо ли е създаването на гроздето? Мъдростта, заложена в неговото сътворяване, е ясна. Човекът е този, който отклонява гроздето от предназначението му и го превръща в нещо лошо, което предизвиква поквара. Лошо е ползването на желязото за убийство. Лошо нещо ли е създаването на желязото? В желязото има безброй много мъдрости. Лошо е използването му от човека за отмъщение.

Завистта, повеляваща ликвидиране на добрия нрав и възможностите на другите, е нещо лошо. Но може ли да е лошо съществуването на желание за надпревара у хората (с цел просперитет)? Склонността към това допринася за цивилизоването и благодействието им. Злото не е зложено у човека, то се придобива.

Подценяването на хората, пренебрежителното отношение към правдата и високомерието е лошо! Но лошо ли е да последваш примера на друг с цел прогрес и издигане? Всевишният Аллах е

дарил човека със склонност да желае възход и напредък. Но самият човек е този, който използва дадения му дар за лошо и го превръща в презряно високомерие.

Следователно човека, когато не желае да покаже мъдростта на Аллах, превръща доброто в лошо, правото - в грешно.

Въпросът този път е: Каква е мъдростта човек да има възможност да използва тази склонност за добро и за зло?

Отговорът е:

а) За да се използва всеобхватно всичката сила на човека, без да бъде оставена да бездейства нито една негова страна - както умствените и духовните му качества, така например и способността му да разсъждава, както и физическите му качества. След като всички те бъдат използвани в правилна посока, тогава изпъква величието на човека. Освен това, ако между тези отделни способности се осъществи една отмерена връзка, тогава се разбира благодатта на Аллах върху човека. Обратно на това е използването на част от тези способности неприродосъобразно, което поражда отклонението от Божия закон. Човек, който осъзнае, че върши нередности, лесно се връща към правия път.

б) По този начин човекът най-добре може да опознае Бога. Докато той не изпадне в грях и не потърси Божието опрощение, не е в състояние да усети, че Той е извиняващ. Без да е извършил грях, той не може да разбере, че Аллах е Опрощаващ. Едва след изпадане в подобно положение човек вярва, че Аллах ще приеме покаянието му... Без да съществуват правият път, заблудата, доброто, злото, не може да се разбере доброто и лошото напътствие и абсолютната мъдрост в сътворението на злото. И накрая, докато човек не знае в какво положение се намира (добро или лошо), не може истински да опознае Аллах. Мъдростта за

сътворението на хората и джиновете се обяснява по следния начин:

Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да Ми служат.

[51:56]

Човек, докато не изпадне в затруднено положение и не се помоли на Аллах Всевишния, не може да знае, че Той ще приеме зова. Докато не узнае как препитанието достига до всяко живо същество, не е в състояние да съзре, че Той, Всеславният, е Даващият препитание. Днес започнахме по-добре да разбираме тайните на множеството постъпки на Пратеника, мир нему.

в) Нека дойдем на въпроса на онези, които желаят земята да е изпълнена с добрини и красота във всяко отношение. Това не може да представлява основната тайна на Вселената за съществуването на човека от времето на Адам. Ако благодарение на силата и волята си човек успее да се отдалечи от лошото и склони към доброто, ще бъде от тези, които са положили успешен изпит.

... И ви изпитваме със злото, но и в доброто има изпитание и при нас ще бъдете върнати.

[21:35]

[Кълна се] и в душата, и в Онзи, Който я е създал, и на нея е посочил [що е] нечестивост и богобоязливост! Сполучва онзи, който я пречиства. А губи онзи, който се омърсява.

[91:7-10]

Той е, Който сътвори смъртта и живота, за да ви изпита кой от вас е по-добър в делата. Той е Всемогъщия, Опрощаващия,

[67:2]

Печелейки изпитите в земния живот, човек е кандидат за истински добрия и прекрасен живот в отвъдното.

За тях е Домът на мира [Рая] при техния Господ.

[6:127]

Този, който не издържи изпита, сам си е заслужил лошия живот.

Не видя ли ти онези, които подменят благодатта на Аллах с неверие и заселват своя народ в Дома на гибелта -Ада, в който ще горят. Колко лош за

пребиваване е той!

[14:28-29]

4. Ако човек употреби разума си целесъобразно, ще разбере, че всички същества, като се започне от най-малките частици и се стигне до най- големите тела, са изпълнени с мъдрост и че нищо не е сътворено безцелно. Всички посочени примери, както и доказателствата за напътствието и сътворяването сочат, че във всяко творение на Аллах има вложена голяма мъдрост.

Който сътвори със съвършенство всяко нещо...

[32:7]

Сторено е от Аллах, Който всяко нещо прави съвършено...

[27:88]

За да достигнем още по-близо до мъдростта, нека да дадем още няколко примера.

а) Възможно ли е да мислим, че очите на човека могат да бъдат отгоре на главата, отзад, под брадата или някъде другаде?! Ако бяха на някое от посочените места, дали това щеше да бъде по-подходящо? Не е ли най- сполучливо сегашното им място? Допускаш ли си, че всеки човешки орган може да бъде на по-подходящо място от това, на което се намира сега?

Онзи, който уважава своя ум, е невъзможно да мисли другояче.

Най-ярък пример за предназначението и функциите на човешките органи, който може да се даде във връзка с темата за мъдростта, е ръката. Не е лесно дори за миг да допуснем, че ръката на човек може да бъде заменена с друго. В никакъв случай в представата ни не може да изникне нещо по-подходящо за заместител.

Книгата, която четеш, винаги държиш на подходящо разстояние, за да можеш сполучливо да възприемеш текста. Когато искаш да прехвърлиш страниците, правиш това, поставяйки пръстите от двете страни на листа. Даже плъзгането на един пръст по страницата е достатъчен за това. Държейки молива, пишеш. Всяко едно съоръжение се задвижва с ръцете. Човек се храни с тях, отваря прозорците, носи желаните от него предмети и се докосва до тях. Ноктите предпазват ръцете, които поради съприкосновението си с всичко, са подложени на похабяване. Без ноктите човек не може да взима дребните неща, не може дори да се почеше. Петте пръста на ръката, които вършат невъобразимо важна работа, улесняват пренасянето. Ако ръцете не бяха в днешното си положение, нямаше да изпълняват тези функции.

б) Горната устна на камилата е цепната, за да може да пасе безпрепятствено тревите и тръните в пустинята. Ходилата ѝ също са сътворени така, че да не потъват в пустинния пясък. Ако тя беше едно или двукопитно животно, както другите, движението ѝ в пустинята щеше да бъде невъзможно. Дългите ѝ като кепенци мигли предпазват очите ѝ от пясъка. Гърбицата ѝ изпълнява функцията на резервоар за вода, необходима за дългите преходи.

в) Оросяването на растенията е резултат от изпарението на водата през порите на листата. Ако тази вода не се освобождаваше чрез изпаренията, влакната, които са свързани с корените на растенията, нямаше да бъдат в състояние да изсмукват необходими храна от почвата и да я изпращат на листата. Естествено, това изпарение зависи от техния сорт и месторазположение. Изпаренията при плодородните почви са по-

малко, от тези при по-слабите. Ако те бяха еднакво пропорционални навсякъде, растенията по степите или намиращите се на по-слаба почва за кратко време щяха да увехнат и съответно нямаше да се развиват.

г) Въпреки своя обем птиците в сравнение с. Останалите животни са по-леки. Направените изследвания показват, че за да се осигури тази лекота при тях, костите им са плоски и съвсем тънки. Тази лекота улеснява полета им.

д) През зимата в най-страшните студове, когато всичко е покрито в сняг, женската при пингвините крие яйцата в горната част на краката си, където се намират кожни наслоения, които на помнят джоб. Така пингвинчетата, които се раждат, прекарват топли, далеч от всякакви студове дни, докато укрепнат.

е) От двете страни на тялото на рибата, от единия до другия край, се простират две линии. Благодарение на тези много тънки и добре виждащи се под микроскоп нишки рибата се предпазва от сблъсък с приближаващо препятствие. Тези нишки с лекота улавят препятствието, предупреждават рибата и я насочват в друга посока.

ж) Прилепът, който лети през нощта и се движи много бързо, макар че е тъмно и очите му са малки, не се сблъсква с никакво препятствие, изпречило се на пътя му. Изследванията показват, че трептенията, отправени по посока на летенето, определят разстоянието между птицата и близкото препятствие и по този начин тя се предпазва от сблъсък. Способността лесно да открива предмети, които не вижда, ни напомня за радара.

Тези примери ни показват ясно не само безкрайната мъдрост, която носи в себе си всяко същество във Вселената, а така също потвърждават и доказателството за мъдростта. Само слепите души, глухите уши и замъглените умове са неспособни да открият дори и следа от Бога.

И край колко знамения на небесата и на земята минават, отвърщайки се от тях!

[12:105]

И ще кажат: „Ако се бяхме вслушали или размислили, нямаше да сме сред обитателите на Пламъците.

[67:10]

Онзи, който твърди, че радарът е изработен от луд, нем, глух или сляп, няма ли да бъде взет за ненормален? Не е ли по-голяма лудост тогава трептенията на прилепите да се приписват на нямата, глухата и мъртвата природа?

Онези, които изопачават Нашите знамения, не са скрити за Нас. Дали онзи, който ще бъде хвърлен в Огъня, е по-добър, или онзи, който ще дойде в безопасност в Деня на възкресението? Вършете, каквото пожелаете! Той съзира вашите дела..

[41:40]

Сред милиардите атоми и клетки във Вселената се съдържат безброй различни мъдрости. Такива крият и съединението на атомите и клетките във всички различни същества, във всяка материя. Този, който свързва съществуването на всичко това със случайността, може ли да бъде взет за разумен? За тези, които не вярват в Аллах Г осподстващия и упрекват вярващите в измисляне на мъдрости, безсрамието им не е ли довод за тяхната лудост! Нун. Кълна се в калема и в онова, което пишат! Ти [о, Мухаммед] - по милостта на твоя Господ -не си луд. За теб има несекваща награда. Ти наистина имаш велик нрав. Ти ще видиш и те ще видят кой от вас е безумният. Най-добре твоят Господ знае кой се е отклонил от Неговия път и най-добре Той знае напътените. И не се покорявай на отричащите!

[68:1-8]

Осми довод: Благоволение (помощ, благосклонност)

Зад всяка благодат стои дарител. След преглед лекарят предписва най-подходящото лекарство за болния. Гладните биват нахранени от заможен благодетел. Отглеждането на дете, докато порасне, е благодат, идваща от родителите. Спокойствието във всеки дом се дължи на трудолюбивите му стопани. Даренията, които се правят на даден човек, също се дължат на благодетел. Всичко това е благодат, която се регулира от определено място и от определена сила. Зад всяка благодат, която се поднася на човека, не можеш ли да съзреш нечия ръка, която не е негово изобретение?

Това доказателство е Благоволението, върху което Свещеният Коран се спира най-обстойно. То е изградено върху щедростта, милостта и благосклонността на Всевишния Аллах. В това доказателство се описва признателността към Аллах от трезвомислещия и е довод срещу човека неверник. Същността на Свещения Коран показва, че оставените на човека благодат и дарове представляват довод за съществуването на Всевишния Аллах.

I. Аллах Всеславният повелява:

И ако пресмятате благодееанията на Аллах, не ще ги изчислите. Аллах е опрощаващ, милосърден. [16:18]

И ако пресмятате благодееанията на Аллах, не ще ги изчислите. Човек е голям угнетител, голям неблагодарник. [14:34]

Едно от знаменията завършва с израза:

„Аллах е Опрощаващ, Милосърден“, а другото, окачествявайки човека, завършва така: „Наистина човек е голям угнетител, голям неблагодарник.“

Резултатът от съответствието между двата цитата поражда следните изводи:

а) Безбройните блага на Аллах са достатъчни, за да обхванат мюсюлманите, които са грешни и не Го познават достатъчно или не са Му достатъчно признателни.

б) Невежеството, извор на неверието и високомерието, предизвиква престъпването и възпрепятства ясното виждане на благодатта на Аллах вследствие на което я приписват на други.

И щом бива споменаван единствено Аллах, сърцата на онези, които не вярват в отвъдния живот, се отвращават, а щом биват споменавани други [богове] освен Него, те се радват... [39:45]

II. Всевишният Аллах в Свещения Коран ясно упоменава благодатта и даренията, които предоставя на човека:

Той е, Който сътвори за вас всичко на земята... [2:29]

Не виждате ли, че Аллах подчинява за вас всичко на небесата и всичко на земята, и щедро ви дава Своята благодат – и явна, и скрита... [31:20]

И подчини Той за вас всичко на небесата и всичко на земята – всичко е от Него. В това има знамения за хора мислещи. [45:13]

От това ясно обяснение могат да се направят следните изводи:

а) Основното доказателство за благодатта на Аллах към човека е преди всичко съвършената му физическа и духовна структура.

б) Тези два вида дарове за човека са от Аллах. Друго не може и да се допусне. Защото връзката между човека и Вселената, и нейното подчинение пред човека, показват, че това не би могло да се осъществи, без да има кой да натъкми това..

в) Земята и небето, заедно с всичко съществуващо във и върху тях, са предоставени на разположение на заповедите на човека.

III. Доказателствата за благоволението на Аллах можем да проследим в Свещения Коран:

И почетохме Ние синовете на Адем, и ги пренасяме по сушата и морето, и им даваме от благата. И ги предпочетохме да превъзхождат повечето от онези, които сътворихме. [17:70]

Пратеникът на Аллах (мир нему) повелява:

„Аллах сътвори Адем по Свое подобие”, т.е. даде му качества, подобни на Неговите. Както Аллах, така и човекът има своя воля и свое знание. Аллах е Жив, човекът също. Аллах вижда и човекът вижда. Аллах владее слово, човекът също. Аллах е търпелив, но и човекът има търпение. Успоредно с милостта на Аллах човекът притежава състрадание. Въпреки това ние казваме, че от гледна точка на съществуването, качествата, названията и действията Аллах няма равен, няма съдружник.

Тайните и явни блага, които са дарени на човека от Аллах, не са дадени на нито едно творение.

Не виждате ли, че Аллах подчинява за вас всичко на небесата и всичко на земята, и щедро ви дава Своята благодат – и явна, и скрита? А някои от хората спорят за Аллах, без да имат нито знание, нито напътствие, нито просветляващо писание. [31:20]

Само умът е достатъчен на човека като благодат от Аллах. Благодарение на това благо човекът е станал притежател на власт, с която да покорява Вселената.

По-нататък, Всевишният Аллах изброява богатата във Вселената, които са в служба на човека. Като довод по тази тема е достатъчно да си припомним една от най-големите сури „Енам“, която от началото до края описва тази благодат. А нима и сура „Немл“ не е такава?! Ще предоставим само някои примери, избрани от Корана.

Той е Онзи, Който създаде за вас звездите, за да се напътвате с тях в тъмнините на сушата и на морето. Разясняваме знаменията на хора знаещи... [6:97]

Един от тълкувателите казва така:

Единствените предводители на човека в нощния мрак по море и суша в търсенето на пътя, са звездите. В миналото това имаше много по-важна роля, отколкото днес. Звездите както сега, така и в бъдеще ще останат пътеводители на човека. Пътникът, който преминава през пустинята, воинът в отстъпление и нападение или човекът въобще, където и да се намира, уточнява и установява пътя си единствено с помощта на звездите. Корабът, снабден с компас, също прибягва до помощта на звездите.

Ако не бе Полярната звезда например, не биха могли да бъдат установени нито меридианите, нито паралелите.

Ако пък не съществуват другите звезди, не може да се определи Полярната звезда. Без звездите човек изпада в беда, обърква пътя си, забавят се действията му и делото му изостава.

И положи на земята непоклатими планини, за да не се люлее с вас; и реки, и пътища, за да се напътите. [16:15]

Аллах е, Който сътвори небесата и земята, и изсипа вода от небето, и извади с нея от плодовете – препитание за вас, и

подчини за вас корабите да плават по морето според Неговата повеля, и подчини за вас реките, и подчини за вас слънцето и луната – усърдни [в движението си], и подчини за вас нощта и деня... [14:32,33]

Не виждат ли неверниците, че небесата и земята бяха съединени, а Ние ги разделихме? И сторихме от водата всяко живо същество. Не ще ли повярват? И направихме по земята непоклатими планини, за да не се люлее с хората. И направихме в тях клисури за пътища, за да се насочват! И сторихме небето пазен свод. А те от Неговите знамения се отвърщат. Той е, Който сътвори нощта и деня, и слънцето, и луната. Всички по орбита плават. [21:30-33]

Той сътвори човека от частица сперма и ето го – явен противник! И сътвори Той добитъка. В него има топлина за вас и ползи, и от него ядете. В него има и хубост за вас, когато го прибирате вечер и когато го подкарвате на паша. И носи вашите товари към страни, които не бихте стигнали освен с тежък труд. Вашият Господ е състрадателен, милосърден. [Сътвори] и конете, и мулетата, и магаретата – за да ги яздите и за украса. И сътвори Той каквото не знаете. Аллах насочва по Правия път, а другите [пътища] отклоняват. И ако Той пожелаеше, би ви напътил всички. Той е, Който изсипва вода от небето. За вас от нея има за пиене и от нея [израстват] храсти, откъдето пасете [добитъка]. С нея Той за вас изважда посевите и маслините, и палмите, и гроздето, и всички плодове. В това има знамение за хора премислящи. И подчини Той за вас нощта и деня, и слънцето, и луната, и звездите са подчинени на Неговата повеля. В това има знамения за хора проумяващи. И това, което създаде за вас по земята в различни цветове... В това има знамение за хора поучаващи се. Той е, Който подчини морето, за да ядете оттам прясно месо и да извличате оттам украшения, които носите. И виждаш корабите да го браздят, и за да търсите от Него

благодат, и за да сте признателни. И положи на земята непоклатими планини, за да не се люлее с вас; и реки, и пътища, за да се напътите; и други знаци; и по звездите се насочват. И нима Онзи, Който сътворява, е като онзи, който не може да сътворява? Не ще ли се поучите? И ако пресмятате благодеянията на Аллах, не ще ги изчислите. Аллах е опрощаващ, милосърден. [16:4-18]

Нима не видяха всяко нещо, което Аллах е сътворил? Свеждат се сенките му надясно и наляво, кланяйки се на Аллах със смирение. [16:48]

И изсипва Аллах вода от небето, и съживява с нея земята след нейната смърт. В това има знамение за хора чуващи. И в добитъка има поука за вас. Даваме ви да пиете от онова, което е в стомаха му помежду нечистотии и кръв – чисто мляко, приятно за пиещите. И от плодовете на палмите и гроздето взимате опияняваща напитка и хубава храна. В това има знамение за хора проумяващи. И внуши своят Господ на пчелите: „Вземете си жилища сред планините и по дърветата, и в онова, което [хората] градят! После яжте от всички плодове и следвайте пътищата на вашия Господ, улеснени [за вас]!“ Излиза от стомаха им пиение с различен цвят. В него има изцеление за хората. В това има знамение за хора премислящи. [16:65-69]

Аллах ви отреди съпруги от самите вас и ви отреди от съпругите ви деца и внуци, и ви дава препитание от благата. И нима в лъжата вярват, а щедростта на Аллах отхвърлят? [16:72]

И ви извади Аллах от утробите на вашите майки, %ез да имате знание, и Той направи за вас слуха и зрението, и сърцата, за да сте признателни. Не виждат ли те птиците, покорни [да летят] в небесния простор? Само Аллах ги крепи. В това има знамения за хора вярващи. Аллах стори за вас домовете ви за отдых и стори за вас от кожите на добитъка домове, които са ви

леки в дните на вашето пътуване и в дните на вашето отсядане; и от вълната и козината, и косъма им – обзавеждане и ползване до време. И стори Аллах за вас сенки от онова, което е сътворил, и стори за вас в планините убежища, и стори за вас одежди, които ви пазят от жегата, и одежди, които ви пазят в битка. Така изпълнява Той Своята благодат за вас, за да се отдадете Нему. А отметнат ли се [о, Мухаммед], твой дълг е само ясното послание. Те узнават благодатта на Аллах, после я отричат. Повечето от тях са неверници. [16:78-83]

Не сторихме ли Ние земята постеля и планините – подпори? И ви сътворихме по двойки, и сторихме съня ви покой, и сторихме нощта покров, и сторихме деня за препитание, и съградихме над вас седем непоклатими небеса, и сторихме [слънцето] горящ светилник, и изсипваме от дъждовните облаци обилна вода, за да извадим чрез нея зърна и растения, и гъсти градини. [77:6-16]

О, хора, помнете благодатта на Аллах към вас! Има ли друг творец освен Аллах, който да ви дава препитание и от небето, и от земята? Няма друг бог освен Него! Как тогава бивате подлъгвани? [34:3]

Нима [такъв е като] онзи, който се моли в часовете на нощта изправен и свеждащ чело до земята в суджуд, и се опасява за отвъдния живот, и се надява на милост от своя Господ? Кажете: „Нима са равни онези, които знаят, и онези, които не знаят? Поучават се само разумните хора.“ [39:9]

Нима не виждаш, че Аллах изсипва вода от небето! Чрез нея вадим плодове с различни цветове и [прокарваме] сред планините пътища: бели и червени, с различни цветове, и гарвановочерни. [35:27]

Той е, Който създаде градини от растения с подпори и без подпори, и палмите, и насажденията с разни плодове, и

маслините, и нарове – сходни и несходни. Яжте от плодовете им, когато са дали плод, и раздайте дължимото от тях в деня на беритбата им, но не прахосвайте – Той не обича прахосниците ... и от добитъка – превоз и постеля. Яжте от онова, което Аллах ви е дал за препитание и не следвайте стъпките на сатаната! Той е ваш явен враг. [Ето] осем чифта: от овцете – два и от козите – два. Кажи [о, Мухаммед]: „Двата салеца ли Той възбрани или двете самки, или онова, което съдържаха утробите на самките? Известете ме със знание, ако говорите истината!" [6:141-143]

Аллах разпуква зърното и костилката. Изважда Той живото от мъртвото и изважда мъртвото от живото. Това е Аллах! Как сте подлъгани! Той разпуква зазоряването и Той създаде нощта за покой, а слънцето и луната – за изчисление. Така е отредил Всемогъщия, Всезнаещия. [6:95-96]

Той е Онзи, Който ви сътвори от една душа – и обиталище, и хранилище. Разясняваме знаменията на хора проумяващи. [6:98]

Той е Онзи, Който ви стори наследници на земята и въздигна по степени някои от вас над други, за да ви изпита в онова, което ви е дарил. Твоят Господ е бърз в наказанието. Той е опрощаващ, милосърден. [6:165]

В последното знамение са резюмирани всички блага на Аллах по следния начин:

а) Отреждането на човека за „халиф" – наместник на земята. В това има знак за два вида благодат: първо – материалните и духовните способности на човека, дадени му да управлява създанията както той желае, и второ – Всевишният Аллах е посветил на човека земята, заедно с всичко съществуващо на нея.

б) От гледна точка на ползването на благата на Аллах хората са разделени по степени. Различното облагодетелстване в мислите на някои хора се оформя като въпрос. Това питане е

резултат от погрешното разбиране или неправилното оценяване. Земният живот не е възможен без подобна мярка. Ако от гледна точка на красотата, проникателността, силата, разума, познанията и възможностите всички хора бяха еднакви и се намираха на едно стъпало, то тогава нямаше да има нито чистачи, нито обикновени работници, фактът обаче, че хората са на различни равнища, прави всеки човек влиятелен в своята област, като по този начин се обезпечават непрекъснатото движение на всичко в един свършен кръг от най-простото до най-сложното. На това основание някои от хората стават управници, други – народни представители, трети – военни, и т. н. И това е вид изпитание за човешкия род.

Както става ясно и от свещения цитат, всеки човек според неговата сила и отговорност, в рамките на дарените му възможности, бива подлаган на изпитание и съответна проверка. Този, който използва правилно способностите и възможностите си, полага успешно изпит, в противен случай губи. Така че загубилият пада по-долу от равнището, на което се е намирал. Печелившият се възвисява. Оттук разбираме, че най-важното благоволение на Аллах е изпращането на пророците на земята.

И те изпратихме [о, Мухаммед] наистина като милост за световите. [21:107]

Аллах облагодетелства вярващите, когато измежду тях самите им проводи Пратеник, който им чете Неговите знамения и ги пречиства, и ги учи на Писанието и на мъдростта, въпреки че преди бяха в явна заблуда. [3:164]

Пророците са тези, които правят всичко възможно, за да могат хората да употребяват своите възможности и способности в правилна посока. По този начин нито един човешки талант не се оставя в бездействие и се осигуряват условия и възможности всеки да изпълнява задълженията си и да се сдобие с благоденствие и спокойствие. Благодарение на използването на посочените от

Аллах способности се придобиват необходимите човешки блага. Ако не беше тази мъдрост при разпределението на богатата на Аллах, едни ще са експлоатирани от други, ще има насилия, сблъсъци и ще се пролива кръв, както става днес.

Както в миналото, така и днес човекът директно или индиректно се възползва от растенията, плодовете, храните, дърветата, възлищата... цветята, за да се използва чрез пчелите меда... Овцата, чието месо човекът яде или пие млякото ѝ и от чиято вълна си приготвя дрехи, се храни с трева... От растенията човекът прави лекарства и безброй други неща. Не трябва да се пропуска, че петролът също произхожда от растенията.

Наред с преките и косвени блага, някои от които познаваме, а други не, има още одушевени и неодушевени, които ще се установяват в бъдеще. В случая намираме за уместен един характерен пример:

Вид храст, се използва за плет, пренесен в Австралия, за да се използва за ограждане на ниви и чифлици. Там той така се развива, че даже става опасен за посевните площи. Учените са объркани и култивират микроб, който може да вирее само в това растение, така че той да намали количеството на храста до приемливо ниво. Така този микроб не засяга храста, който не е вреден, а необходим. Излишната част от ден на ден увяхва, изсъхва и се изгубва.

Пеницилинът, който се произвежда от плесен и се употребява за смъкване на температурата на болния, представлява друго чудо. Посредством храната човек запазва силата си; дрехата, която облича, му придава по-привлекателен вид, а така също го предпазва от неблагоприятни климатични условия. С една дума, всяко нещо със своите особености е доказателство за мъдростта и милостта на Аллах и за грижите му над всички създания.

Желязото, медта, кислородът, азотът, въглеродът, златото или накратко цялата Вселена със своите елементи не се ли подчинява на човека? Придобитият подслон, земята с местата за отсядане и живеене не са ли за хората? Очарованието на Луната, светлината, красотата или мярката за времето не са ли за хората? Слънцето с топлината, светлината и енергията си не е ли за хората? Звездите, които изглеждат неподвижни, не са ли за тях? Не е ли същото и с водите, които непрекъснато текат? Силните ветрове не са ли също за хората? После, не съществуват ли конкретни доказателства, които да посочват как да се използват познанията, волята, силата, мъдростта, разумът и талантът, и че Вселената е създадена, за да е в служба на човека. И не съществува ли явен знак в това голямо доказателство, че всичко е сътворено за човека и е отредено за негово притежание? Този велик ваятел не е ли Аллах Всеславният, Господа на световите?

И прогласи вашият Господ: "Ако сте признателни, Аз непременно ще ви надбавя. А ако сте неблагодарни, мъчението Ми е сурово." И рече Муса: „Дори вие и всички по земята да сте неблагодарни, Аллах е пребогат, всеславен. [14:7-8]

Малцина от Моите раби са признателни. [34:13]

Девети довод: Единосъщност (Единство - Сплотеност)

Този, който изследва Вселената, ще види, че тя е сътворена от една единствена личност, притежаваща знание, воля и мощ, и че във всяко нещо е налице едно съвършено единство.

Да се спрем на една част от многото факти в това доказателство.

1. Съвършеното единство между отделните части на съществата е доказателство, че порядъкът между предметите е поставен от страна на един Създател. Покойният Хасан Бенна казва:

а) „Въздухът, който дишате, в голяма степен се състои от два елемента. Единият от тях е кислород, който е подходящ за дишането на човека, а вторият е въглерод, който може да навреди на дишането. Съществената връзка между творенията в чудноватата Вселена показва, че от въглерода, който се вдишва от растенията и който е вреден за човека, също така има голяма полза. Растенията, които вдишват въглерод, фактически правят точно обратното на човека, който пък приема кислород, а издишва въглерод.

Когато се увеличи количеството на отровните газове като въглерода, морето ги изсмуква, докато ги сведе до определено ниво.

Вижте, каква връзка съществува между най-важният елемент на живота – дишането, и морето, растенията и хората.

б) Храни от растителен и животински произход. Учените ги разделят на три групи – протеини, въглехидрати и мазнини. Слюнката разтваря редица вещества от рода на въглехидратите и

ги изпраща в стомаха. Стомашната киселина разтваря месото и твърдите протеини, подобни на месото. Жлъчката разтваря мазнините до подходяща степен, за да се абсорбират от организма. След това панкреасът или секретните жлези отделят още четири вида киселини, които спомагат за допълнителната обработка на протеина, нишестето и мазнините. Виждаш ли чудноватата връзка, която съществува в процеса на приемането на храната от човека.

в) Цветчетата на растенията притежават много красиви, различни на цвят венчелистчета. Когато попиташ за тайната на тази красива панорама, учените по анатомия ти дават следния отговор: „Това е за привличане на пчелата." Пчелата, която каца от цветче на цветче, за да събира мед. Смесвайки мъжките пращинки, полепващи се по крайниците ѝ с женските, тя извършва кръстосването. Виждаш ли как се осъществява опрашването, което започва от връзката между привличащите със своята ярка оцветеност венчелистчета на цветето и пчелата, което е условието за получаване на плодове от съответното растение. Това съвършено единство можеш да видиш и във всичко останало между нощта и деня, между земята и небето, между Слънцето и Луната, между мъжките и женските, между животните и растенията.

Във Вселената съществува едно голямо единство, което доказва съществуването на един абсолютен Творец. Добре, защо този Творец е един?

В много глави на Свещения Коран се споменава за това съвършенство, което е доказателство за съществуването и единосъщността на Аллах.

Кажы [о, Мухаммед]: „Слава на Аллах и мир за Неговите раби, които Той е избрал! Аллах ли е по-добър, или онези, с които Го съдружават? Или Онзи, Който сътвори небесата и

земята, и изсипва за вас вода от небето, и чрез нея сторваме да израстват прелестни градини? Вие не бихте сторили дърветата им да израстат. И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Не, ала те са хора отклонени. Или Онзи, Който направи земята устойчива и прокара през нея реки, и направи там непоклатими планини, и направи между двете морета преграда? И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Не, ала повечето от тях не знаят. Или Онзи, Който откликва на бедстващия, ако Го позове, и премахва злото, и ви сторва наследници на земята? И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Ала вие рядко се поучавате! Или Онзи, Който ви напътва в тъмнините на сушата и на морето, и Който изпраща ветровете като блага вест преди Своята милост? И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Превисоко е Аллах над онова, с което Го съдружават!" Или Онзи, Който начева творението, после го повтаря, и Който ви дава препитание от небето и от земята? И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Кажете: „Дайте своя довод, ако говорите истината!" [27:59-64]

Или [неверниците] се сдобиха от земята с божества, които възкресяват? Небесата и земята щяха да се разрушат, ако имаше на тях други богове освен Аллах. Пречист е Аллах, Господът на Трона, от онова, което Му приписват! Не Той ще бъде питан какво върши, а те ще бъдат питани. Или приеха вместо Него други богове? Кажете [о, Мухаммед]: “Дайте своя довод! Това е послание за онези, които са с мен, и послание за онези преди мен." Но повечето от тях не знаят истината и се отдръпват. И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението: „Няма друг бог освен Мен! Служете [единствено] на Мен!" [21:21-25]

Кажете [о, Мухаммед]: “Ако имаше заедно с Него други богове, както казват, тогава те щяха да търсят път към Владетеля на Трона." Пречист е Той и е много високо, превисоко над онова, което говорят! [17:42-43]

2. Съществуващото единство, задръжност, хармония, взаимодействие и порядък на Вселената в Свещения Коран са оповестени от Всевишния Аллах така:

Който сътвори седем небеса на слоеве. Не ще видиш несъразмерност в творението на Всемилостивия. Пак обърни взор! Нима виждаш пукнатини? После пак обърни взор веднъж и още веднъж. Взорът ще се върне към теб безсилен и морен.
[67:3-4]

Да посочим примерите, които са свързани с това всеобщо единство и синхрон в природата:

а) Съществуващите в атома електрони се движат обратно на часовниковата стрелка. Земното кълбо също се движи обратно на часовниковата стрелка. Слънцето и Луната също. Така се движат и планетите, и звездите. С една дума, системите заедно с всичко в тях се движат противоположно на часовниковата стрелка.

Венера, Нептун, Земята, Луната, Меркурий и всички останали планети, включително и Слънцето, имат наклонени оси.

б) Атомите на всички същества се базират на принципа на двойките. Положителни и отрицателни полюси...

Когато наблюдаваме растенията, виждаме оплождане между мъжките и женските. Така е и при животните, и при хората.

Пречист е Онзи, Който сътвори по двойки всичко от онова, което земята ражда, и от тях самите, и от онова, което не знаят!
[36:36]

Всички звезди са съставени от елементи, от които са изградени Земята, Слънцето и планетите. Всички елементи на Вселената са съставени от електрони, протони и неутрони.

в) Във Вселената съществуват големи енергийни мощности, които се базират на определени сили и закони. Най-голямата

хармония и единство можеш да намериш във взаимовръзките между тези сили и закони.

Например изворите за мощност и сила във Вселената са еднакви. Топлината, светлината, рентгеновите и радиационните лъчи се дължат на електромагнитно наелектризиране.

Всяко същество във Вселената – от най-малките частици до най-големите маси – се подчиняват на закона на привличането. Така че най-големите маси привличат тези, които са по-малки. Този закон показва своето влияние във всички точки на земята в еднаква степен.

Най-близката планета до Слънцето е Меркурий, която отстои от него на 36 млн. мили разстояние. Приблизителната отдалеченост на Венера е 67 млн., на Земята 93 млн., на Марс 142 млн., на Юпитер 484 млн., на Сатурн 887 млн., на Уран 1 милиард 782 млн., на Нептун 2 милиарда 792 млн. разстояние. В зависимост от отдалечеността на всички тези планети от Слънцето се образуват девет основни точки. Ако отбележим с цифрата 3 разстоянието между първите две точки, започвайки от нулата, следващите разстояния ще се увеличат двойно спрямо първите (3-6-12-24-48-96-192-384). След като прибавим цифрата 4 към тези числа и умножим полученото с 9 млн., ще се получи отдалечеността на планетите от Слънцето. След прибавянето на числото 4 към всяко се получават цифрите 4-7-10-28-52-100-196-388. Ако всяко избрано от нас число се умножи с 9 млн., се получават 36 млн. мили. Въпреки някои незначителни разлики ние сме в състояние да уточним приблизителното разстояние между всяка планета и Слънцето.

Учените са установили, че под №28 няма планета, а след Марс под №16 е Юпитер - №52. Каква е тайната на тази празнота? Вероятностите са две: Или има грешка в горната номерация и числа и в точката под №28 съществува някаква планета, която все

още не е открита и е на разстояние 252 млн. мили, или пък в пространството между Марс и Юпитер се намира установена, но не приета за планета звезда, или пък се приема, че тази точка е място на разпаднала се звезда.

Каквато и да е вероятността, твърденията, които се застъпват, ни изясняват, че това творение, елементите и масите и всичко останало са създадени под въздействие на силата и законите на една определена ръка.

г) Това, което се казва за звездите:

Човекът има известни познания за звездите. Придобива информация за специфичната им светлина, техния брой и система. В миналото са открити 6 системи, на които са дадени имена. Но по-късно бе открита 20-ата и 21-вата система. Тези системи действат различно, понякога според броя на системите, а друг път според светлината, която отразяват. Срещу 14 звезди, които се намират в рамките на първата система, в 20-ата система има 76 млн., в следващата – 21-вата, достигат милиарди. По-различно е състоянието със светлината. При системите от 1 до 10 например с увеличаване броя на звездите се изменя и увеличава и съотношението на лъчите. След десетата система положението се изменя обратно пропорционално. Колкото се увеличава броят на звездите в системата, толкова намалява светлината, която отразяват.

д) Най-очевидната особеност на доказателство за Единството е хармонията и връзката между света на растенията, животните и човека. Прави впечатление, че при растенията, от най-малките до най-големите, има непрекъсната връзка. Най-високата точка на развитие при растенията е свързана с последната точка на развитие на животинския свят. Развитието на животните, техният растеж и редица особености и действия ни напомнят за същите тези особености у човека. Етапите, през които преминава както

най-малката клетка, така и най-голямото същество от гледна точка на редица особености, изразяват единство. Съществуващото единство и хармония между живите същества във Вселената доказва наличието на същество, което ги разпределя на различни породи и видове.

И няма твар по земята, нито птица, летяща с крилата си, без да са в общности, подобно на вас. Не пропуснахме нищо в Книгата. После при техния Господ ще бъдат събрани. [6:38]

е) Едно друго доказателство за Единството е първоначалната прилика между гените на хората и тези на животните. От тази близка прилика след няколко месеца произлизат съвсем различни същества.

Всички тези примери ни разкриват хармонията и единството, което съществува между одушевените и неодушевените същества. При разясняване на доказателствата Сътворение и Единство ние се срещаме с дадена личност, едно знание, определена воля и една единствена сила. Тази личност, предизвикала гореспоменатия порядък, е Аллах, Господът на световите.

Каква е причината да свързваме съществата в природата заедно с тяхното единство с определен създател? Защо решаваме, че този творец е един-единствен? Отговора на тези три въпроса ще разработим в следните три теми.

1. Причинност.
2. Природа.
3. Единобожие (Тевхид).

Въпросните три раздела са от произведението на д-р Хасан Хулейди „Уджуду-л-Хак" („Истинското битие").

I. Причинност

Щом човекът започне да съзрява (осъзнавайки света), започва да задава въпроси. Той не се задоволява с въпроси за началото и края. Обсегът на неговите мисли надминава границите на света. Той не се задоволява само с това, че преди да се появи на този свят е бил в утробата на своята майка и е капка от баща си. Не остава на повърхността на събитията и външната форма на предметите и явленията. Основното, което в случая занимава неговия мозък, е изследването на първопричината, предизвикала появата на всичко.

Въпросите, възникнали с появата на човечеството, които са неизменно свързани с него и обграждат неговата душа, и онези, които се пораждат от тази дълбока причина, са занимавали множество изследователи. В резултат на това са се появили различни течения и противоречиви теории. Успоредно с достоверността на едни, други са се отклонили. Всеки път, когато гледаме небето и земята, разбираме, че дъждът идва от облаците, плодовете се раждат от растенията, а те са плод на земята. Водата се получава от два основни елемента – въглерод и кислород. От появата си насам човек никога не е бил свидетел на същество, което да е сътворено без причина. Категорично е установил, че създателят не се е появил след създанието.

Това противоречие е получило такава яснота, че разумът не може да допусне обратното и не може да се задоволи с друго. На това становище могат да се противопоставят единствено тези, които не разсъждават. Това прилича на детето, което е счупило съда, но обяснява, че той се е счупил от само себе си. Виждаме даже и бедуина с чистата си природа да проумява и прогласява: „Изпражненията от камилата сочат камилата, а следите от стъпките, движещият се. Тъмната нощ, светлият ден, звездното небе не свидетелстват ли за техния Творец, Който е Всезнаещ!"

Тази явна истина, предизвикателния разум, закона, който творенията са принудени да следват, са причина да бъде формиран един принцип във философията, назован „Източникът на причинността, Първопричината“.

Този принцип определя основите на първоразума – ръководния.

Защото Той е основата на логическото разсъждение и на разумното решение. Обръщайки се към хората сутрин и вечер, даваш съвети за живота. Ако се замислиш над казаното току-що, ще ти стане ясно, че в каквато и ситуация да попаднеш, в основата си всичко почива на една причина.

Несъмнено всяко породено изпитва нужда от такъв, който да го е породил. Казаното е убедително правило, освен което разумът не приема друго. Отпосле сътвореното в никакъв случай не може да бъде сътворено от само себе си. Не е възможна появата на нищо без Сътворител. В Свещения Коран се повелява:

Нима нищо не ги сътвори, или те са творците? [52:35]

Към това правило допълваме следното: Невъзможно е Вселената, която се състои от земя, планини, дървета, животни, звезди и планети, да няма свой създател. Безбройните и различни същества се раждат вследствие на определени причини, които са свързани с други, по-малко на брой. В крайна сметка стигаме до Единствения Сътворител на всички същества, Който е първопричината. Докато стигнем до нея, се докосваме до всички причини, които тръгват от нея. Това е като клонките, обвързани с основните клони, които от своя страна са събрани в стебло. Подобни примери е възможно да се дадат до безкрайност.

Отричането на това, че творенията имат Единствен създател, означава да вървим против логиката и да отстояваме погрешното. Този логичен Творец, избавлението от Когото е невъзможно и към Когото е необходимо да се привържем, е определен от Ибн Сина

като „Абсолютното Същество". С това той е спасил разума от объркване, грешки и противоречия и из основи е отхвърлил разбирането, че съществата са се породили от само себе си.

Всеки разумен човек вижда истината и като размисли логично, вярва, че Вселената е сътворена от едно Абсолютно Същество. Изключение правят изоставилите истината и отклонили се в неверие, които са станали заложници на високомерието и своите страсти. За такива няма какво да се каже. Отричането на Аллах е присъщо на немислещи, духовно бедни и високомерни хора. Някой може да каже: „Великата сила, сътворила всичко, е природата." (Темата за природата ще бъде разгледана по-нататък.) Или пък да каже: „Да приемем, че съществува Създател. Той от кого е сътворен?" (Обяснение ще има по-нататък.)

Дотук можем да резюмираме нещата така: невъзможно е да няма създател за всяко появило се нещо. Щом като е така, значи светът си има творец. Ние го назоваваме Аллах, Първоизточникът.

Някои критици излагат различни гледища за Вселената и казват: „Ако приемем, че Вселената е създадена отпосле и същевременно отричаме нейната вечност, то този извод от само себе си доказва, че Аллах е Творец."

Ние им отговаряме по следния начин: Доказателството дава основание да се каже, че Вселената не е вечна, а се е появила впоследствие. За движението и покоя Имам Газали казва:

„Едно последно завъртане на Вселената може да се случи на четно или нечетно число. Ако това завъртане е четно, означава, че е завършило едно четно число, а ако е нечетно – едно нечетно число. И при двете положения единствено предното число е ограничено. Според това, че е ограничено, с категоричност може да се каже, че Вселената се е появила впоследствие (т. е. с въртенето на Вселената допълващите се едни с други четни и нечетни числа възникват впоследствие. Това доказва, че

Вселената не се е намирала в неизменно положение. Докато Вселената съществува и се върти, числото на въртенето постоянно ще се увеличава и изменя. Това е едно категорично доказателство, че се е появила впоследствие).

Когато критикът настоятелно твърди, че същността на света (на Вселената) се състои от първоматерия (Хеюла), т.е. първоизворът на всичко е материята, и че движението се е породило впоследствие, ние отговаряме: Как тогава се е породило движението, което съществува с нея? Даже това е доказателство за съществуването на притежател на абсолютна воля и предпочитание. Без да са необходими много усилия, това гледище е достатъчно, за да се приеме връзката на Вселената с един създател. При това положение критикът е длъжен да приеме един от двата варианта: Първо, ако приеме, че Вселената е сътворена впоследствие, следователно признава Създателя. Или, както бе казано по-горе, същността на материята е една първоматерия, с което е принуден да приеме наличието на Пътеводител и притежател на предпочитание, т.е. да признае Създателя. Каквото и да е твърдението на критика (материалист), то е безпочвено. Да твърдиш, че светът е вечен, е неправилно, непочиващо на аргументи твърдение. Диалектическият материалист, който изтъква вечността на Вселената, фактически избягва да признае съществуването на Създателя.

Може да ви учуди фактът, че неочаквано завършвам изложението на мислите си по тази тема. Но казвам, че с падането на първото зърно от една огърлица, нанизана в определен ред и образувана от хиляди зърна, всички останали следват едно след друго. Ако искаш да видиш това с очите си, премахни принципа за „вечността на Вселената“, върху който почива диалектическата философия. При това положение първото нещо, което ще разтрогнеш, е твърдението за отричане на Създателя. В отговор на това с приемането на Създателя на света се пораждат различни

решения, които провалят възгледите на горната философия и отхвърлят необходимостта от задълбочаването в нея. Гнилостта на неверническите материалистични претенции проличава от само себе си. Ето и отговора от Свещения Коран:

Дали онзи, който основава постройката си върху боязън и благоволение пред Аллах, е по-добър, или онзи, който основава постройката си накрай ронлива стръмнина и рухва с нея в огъня на Ада? Аллах не напътва хората-угнетители. [9:109]

Следователно Вселената не е вечна, а е сътворена впоследствие. Тези, които твърдят, че светът е вечен, правят това, без да се позовават на доказателства, обръщат гръб на истината и я отхвърлят, без да дават обяснения. Както изяснихме в първото доказателство, светът е сътворен впоследствие и си има своя Творец – Господ на всички светове.

II. Природа

След като стана ясно съществуването на Сътворителя със Своето абсолютно съвършенство, стават безпредметни въпросите в тази връзка. Всички съмнения в тази област се разсейват. Остава само едно актуално съмнение, което води в заблуда. То се базира на въображения, стоящи далеч от реалността. За съжаление, въпреки че е изкуствено и няма никаква основа, то е обградило много хора, които твърдят, че са културни и цивилизовани. Колко жалко, че това съмнение ги е обхванало напълно, без да вникнат в същността на въпроса. Като последица от това се явява природата, измисленият бог на нашия век.

Когато към материалист отправиш този въпрос, отговорът, който ще даде, е известен:

- Кой сътвори небесата и земята?
- Природата.

- Кой сътвори растенията и животните?
- Природата.
- Кой сътвори човека?
- Природата.
- Кой сътвори астрономическите явления, живота и нравите, които са подчинени на определен ред и устройство?
- Природата.

Такъв човек, без да отрича закона за „причинността“, без да казва, че гореспоменатото е възникнало от само себе си, по своя воля, предпочита улеснението да свърже всичко с природата. В действителност, основавайки се на закона за „причинността“ и твърдейки, че появата на всяко нещо е свързана с някаква причина, той мълчи по отношение на главната причина. В отговор на това нашата задача в случая е не да го корим или упрекваме в невежество, а да анализираме темата обстойно в рамките на науката. По този начин утвърждаваме истината и установяваме перфектно грешките и ги отхвърляме. Разумният човек се позовава на логиката. Невежият се подчинява на страстите си и предпочита нередното, дори и да вижда истината. Що е природа? Какъв смисъл носи? Каква е степента на истинската ѝ роля и въздействие?

Значение на думата природа според речника означава характер, поведение и нрав. Днес природата, намерила място в мисленето на хората, има две значения:

Първо: Преди всичко това са самите предмети и същества. Неодушевените предмети, растенията и животните, Вселената като цяло е природа. Това описание, както ще изясним по-нататък, по този начин е затворено и погрешно.

Второ: Природата се състои от особеностите и качествата на предметите и съществата. Тези качества включват състоянията, в

които могат да бъдат предметите и съществата, а именно: топло – студено, меко – твърдо, равно – хълмисто. А способите са форми на поведение като движение – покой, размножаване, хранене, женитба, раждане. Ето всички тези качества и способности представляват самата природа.

Кое от двете гледища има връзка с истината? Да преценим първото понятие. Нито едно нещо, наречено природа, не може да се самосъздаде. Твърдението, че водата е сътворила водата, земята – земята, небето – небето, и че всякакви други групи са сътворили себе си, са празнословия и безсмислици. Според това гледище предметът и е сътворен по-късно, и същевременно е творец. В едно и също време е творение и творец в своята същност. Грешката в това твърдение е съвсем явна. Според закона за причинността твърдението, че съществата са се самосътворили в този си вид, е нереалистично. От друга страна, дори причинност и причинител да са събрани в едно същество, то пак се явяват много противоречия и неясноти.

Да се върнем на твърдението, че съществуването на предметите и съществата се основава на техните качества и способности. Веднага трябва да кажем, че тези, които свързват сътворяването с тези качества и способности, обединяват нещата само по тяхната външност и избягват да вникнат в същността им. Опитват се да се освободят от отговорност, без да разкрият истината. Ако вложат поне малко усилие, ще разберат, че теорията за сътворяване чрез способите, в която вярват, е една измама. Който смята видението за вода, щом стигне до него, не намира нищо. Да вземем следния пример, за да изясним темата научно:

Когато посеем зърно и започнем да го поливаме, то набъбва и се разпуква. След това се появяват кълнове. Корените започват да растат надолу в земята, а стеблата и клоните нагоре към небето. По-късно се оформя короната с листата и плодовете. Така семето ражда плод.

Процесите набъбване, разпукване и прорастване на кълновете образуват специфичната природа на зърното. Ако не бяха тези последователни способности, нямаше да се появят признаците на живот и плодът нямаше да се развие. Да проследим тези способности отблизо. Ако зърното не набъбне и не се разпукне, няма нищо да се получи. В такъв случай кой е този, който го кара да набъбне и да се разпукне?! Ако зърното имаше мисъл и проникателност, щяхме да кажем, че това е вследствие на разума. Ако това, което го уголемява и разцепва, беше водата, тази вода щеше да направи същото и с желязото. Следователно невъзможно е да не съществува един абсолютен фактор, който да въздейства и влияе. Ако семето (превъзмогвайки пречките) в резултат на борбата, набъбваше и се разцепваше от само себе си, защо тогава, вместо да покълне и да се развие, не се омаломощи и погуби? Защо е това усилие за непрекъснато размножаване и продължаване на рода? Всичко това се нуждае от разум, от разсъждение и програма, начертана още преди семето да се е появило. Семето обаче не притежава нито едното, нито другото.

Този, който добре проучи твърденията на материалистите, ще разбере, че те защитават вероятността, растенията да възникват, след като зърното набъбне и се разпукне. Създадена е клетката, която се дели. Всичко това е изградено върху безпочвени разсъждения незнание в стремеж към прикриване на истинския Творец. Материалистът, затворил очите си към действителната причина, е приписал действието на неизвестността. Кой кара зърното да набъбне? Кой подготвя клетката за размножаване? Нито едно изследване на материалистите няма отговор на тези въпроси. Те се задоволяват само с външни белези, без да достигнат до причините. По този начин изпадат в грешка, като поставят създаденото качество на мястото на Създателя, а способът – на мястото на Въздействащия. Набъбването е една особеност, породила се от нещо създадено (т.е. от творение). Как

е възможно това действие да сътвори предметите, които притежават особености? Разпукването на зърното е също качество, както и неговият растеж и развитие.

От обединяването на качествата материалистът достига до заключение, което не се свени да назове като „Размножителна способност и развитие". Така при все че предметът е един признак (т.е. който може да се променя и е сътворен впоследствие), неговият способ се възприема като причина за сътворяване. Едно такова действие той определя като активен фактор при образуването на предметите. Кой тогава вмести природата в елементите? Кой видоизменя природата? Сливовите и кайсиевите костилки, когато попаднат в почвата, дават плодове, които са съвсем различни едни от други. Макар че дърветата и костилките се поливат с една и съща вода и не притежават разсъдък, плодовете им са различни по вкус, цвят и мирис. Как корените на дърветата, които нямат разум, изсмукват водата? Как избират частиците и ги изпращат на плода, който узрява? Как в зависимост от плода изчезва горчивината и се поражда специфичен вкус? Всичко това ни задължава да поставим въпроса за истинския Причинител, без да оставяме нещата на неизвестността. Не може да се задоволяваме само с външните белези. Няма да сгрешим, ако приемем тези външни качества като следствие на истинския Създател. Когато наблюдаваме растенията имаме право да поставим следните въпроси: Каква е истинската същност на така наречената природа? Коя е причината, която кара природата да сътворява предметите? Какво въздействие оказва тя върху природата? Може ли природата от нищото да сътвори нещо? Или само монтира готовите части в едно цяло? Или пък самата тя е автор на тези творения? Или те са творения на някоя друга сила? Уверихме се, че естествоизпитателите ни водят от една неизвестност към друга. Въпреки положените усилия, те не са в състояние да стигнат до нещо конкретно. Ако не обикаляхме с

оскъдни мисли сред толкова излишни и странни неща, щяхме с лекота да открием правилен и логичен отговор в заключението на Свещения Коран:

Аллах разпуква зърното и костилката. Изважда Той живото от мъртвото и изважда мъртвото от живото. Това е Аллах! Как сте подлъгани! [6:95]

С това всичките причини се връщат към Първосъздателя. За да изясним още по-добре темата, нека дадем един пример: След като се включи двигателят на автомобила и съответно започне изгарянето на бензина, налягането, което се създава, го привежда в движение. Всички тези действия обхващат особеностите и възможностите на мотора. В случая можем ли да твърдим, че законите на механиката, способите на горенето и налягането са създали двигателя и изобретили автомобила? Несъмнено способът не представлява същността на самия предмет. Ако има някакъв дял при образуването му, то той участва преди всичко при регулирането и формирането и се проявява не в етапа на сътворяването, а в следващите етапи на съществуване. Например горенето на бензина в мотора предизвиква увеличаване на налягането и поражда движението. При това положение за възникването на мотора задвижващата сила има голямо значение. Ако този, който поддържа тезата за природата, за да се отърве от тази безизходица, каже, че „способите и качествата в съществата при размножаването и оформянето им не са задвижващият първичен фактор", а второстепенен, то ние му отговаряме: Вече дойде на точката, която доказваме. По темата Вселена не можа да покажеш нито едно доказателство, което да потвърди, че природата е способна да сътвори нещо от нищото.

За да се разбере причината, породила измислянето на този фалшив бог (природата), който някои приемат, може да се вземе примерът с верижното обвързване. Те твърдят следното:

Човекът, който вижда качествата на предметите, прехвърля една част от тях на друга. И така съвкупността на качествата нарича „способ“ или „природа“.

Тези, които се задоволяват с това, считат, че са намерили решение на въпроса, като приемат природата за единственото дейно същество. Ето така въображението на човека се замразява. Притежателят на тази мисъл, мислейки, че е намерил Създателя на съществата и е повярвал, че това, което сам е създал, ще му бъде от полза или вреда (като идолопоклонниците), е започнал да се подчинява на природата и да ѝ се кланя.

Колко голяма прилика има между онзи, който преди се е кланял пред идолите и се е борил в тяхно име, и този, който днес боготвори природата и се бори за това! Всъщност недостатъците и грешките и в двата случая са едни и същи. Някои цитати от Корана, споменаващи за тези измами, звучат така:

Вместо на Него, служите само на имена, които вие и предците ви сте именували. Аллах не е низпослал довод за това. Властта е само на Аллах. Той повели да служите единствено Нему. Това е правата вяра, ала повечето хора не знаят. [12:40]

Казаха: „Нима дойде при нас, за да служим единствено на Аллах и да изоставим онова, на което са служили бащите ни? Донеси ни онова, което ни обещаващ, ако говориш истината!"
Каза: „Вече заслужихте наказание и гняв от вашия Господ. Нима спорите с мен за имена, които вие и вашите бащи именувяхте? Аллах не им е низпослал довод. Чакайте! И аз ще чакам с вас."
[7:70-71]

Виж как първите са се отклонили. Виж по какъв начин се отклоняват и днес. И в двата случая в началото е измислено нещо, а след това е последвала борба заради него така, че все едно е действителност... В заключение за природата може да се каже: Да се приема, че предметите са се самосъздали, от всяка гледна точка

е безсмислица. Още по-безсмислено е да се твърди, че качествата сътворяват самия предмет. Защото, ако същността на нещо е неспособна да се самосъздаде, то качеството на това нещо е още по-безсилно в това отношение.

Твърдението, че способите представляват причини при сътворяването, поражда необходимостта от първопричината (т. е. Аллах), чието съществуване защитаваме ние. И при трите варианта е невъзможно да не отидем до Първосъздателя. Така самата природа изпада в положение на същество, нуждаещо се от Аллах.

Ето това е природата – фалшивото божество на нашия век, което не се базира на нито една логична основа и научно обяснение, не притежава силата да създава нито чрез своето съществуване, нито чрез своите характеристики и качества. Този, който казва, че природата е един действащ творец и притежава сила извън кръга на предметите, не се различава от онзи, който говори за съществуването на птицата феникс.

III. Единобожие

Когато призракът „природа“ изчезне от взора ти и в теб се натрупат познания за Първосъздателя, проучването на качествата на този, който те е извел до това умение, опирайки се на минали истини, за теб се определя като неминуемо задължение. Ето защо казваме, че:

Той е Изначалният. Преди Него няма нищо друго. Защото приемането, че съществува нещо друго преди Него, означава, че установяваме определено начало. А тази особеност се отнася единствено за сътворените отпосле неща.

Той е Сетният. След Него няма нищо друго. Такава вероятност да има нещо друго след Него е в пълно противоречие с Неговото съществуване. Той, Всевишният, е от вечността и във вечността.

Той е Живият. Той е притежателят на абсолютния живот. Защото Той е, който дарява с живот всички живи същества. Затова животът му трябва да е абсолютен. Обратно, поставянето Му в определени рамки, Го оприличава с творенията.

Той притежава сила, знание, слух и съзерцание. Защото те са основна специфика на качеството Живот. Когато качеството живот стане абсолютно, тогава и другите качества са абсолютни. Например нищо не е в състояние да въздейства върху Неговите зрение, слух, сила и знание.

Той е Единствен. Няма съдружник в управлението. Тъй като това качество засяга много чувствителна тема и има голямо значение, сметнах за необходимо да я опиша малко по-задълбочено и по-обхватно.

След като разкрихме схващането за политеизма (многобожието) заедно с обяснението за качествата и стигнахме до извода, че Аллах е притежател на абсолютното съвършенство, не са необходими доказателства, за да се приеме, че монотеизмът се очертава съвсем ясно. Твърденията за повече от един бог се нуждаят от доказателства. Въпреки това ще се спрем на темата от гледна точка на връзките ѝ с живота.

Да предположим, че съществуват два бога. Ако може да се докаже това, ще бъде приет политеизмът. Но когато се уверим в несъстоятелността на подобно нещо, би трябвало да се съгласим с монотеизма. Когато говорим за два бога, погрешно е да приемем, че техните качества са еднакви. Следователно, ако са еднакви, второто божество няма да има нужда от качествата на първото. При това положение се получава единство. Обратно, ако по качества едното превъзхожда другото, то поради своите слабости второто ще има нужда от първото и пак се поражда единство. На този, който отрича съществуването на един-единствен Създател, ако приеме, че между двата бога са налице различия в качествата

им, ще отговорим така: Допускайки превъзходство между двата бога, вие предлагате доказателства против себе си. Наличието на специфични качества означава, че те се различават един от друг и това води до нарушаване на равенството. Когато то изчезне, ще започне противодействие, при което превъзхождащият ще унищожи другия и пак остава само Единствен Бог.

Приемането на две числа в математиката означава, че те съществуват като две отделни числа. Така че невъзможно е съществуването на едното да изисква отсъствието на другото. Ако този абсолютизъм обаче е по-силен в първото, тогава второто същество държи първото в своя обхват, то остава да съществува, а първото изчезва. Следователно абсолютизмът (съвършенството във всяко отношение) обхваща в себе си всичко. Ако ли не, то не може да премине обръча на независимостта на другите. В заключение абсолютното същество се отличава със своята единосъщност.

Това едновременно е доказателство и за Единобожието, и че светът е сътворен впоследствие и за това не е вечен. Ако приемем вечността и Вселената, отново ще се появят две абсолютни същества. Както виждате, това е невъзможно. И така още по-ясно разбираме значението на знанието от Свещения Коран.

...Негови са творението и повелята... [7:54]

Може би е необходимо по-ясно да установим смисъла на появилото се доказателство при сравнение на монотеизма и политеизма: Когато говорим за двама Творци, истината е, че единият от тях по мощ и знания непременно ще подпомага другия. Ако единият от тях е лишен от тези качества, той не може да бъде бог. В случая остава само единият. Но ако притежава съответните качества, за да надделее другия, тъй като ще отпадне неговата божественост, пак остава само Единствен Бог. Някои философи определят това като „анулиране на едното божество от другото" и

към това допълват: „При съществуване на две божества по едно и също време едното може да желае Зейд да е прав, а другото – седнал. При това положение в едно и също време е невъзможно да се изпълни волята и на двамата. Следователно, ако волята на единия надделее над волята на другия, то тогава този, който ще остане безсилен, тъй като ще бъде победен, не може да бъде бог и остава с другия единствен Бог."

Ибн-и Джерир от Табари, засягайки темата, казва: „Не е възможно по качества и способности единият бог да изпревари или да изостане от другия. Ако единият от двамата е безсилен спрямо другия, Той е надминат и е несъстоятелно да бъде бог. Ако двамата притежават еднаква сила, единият все пак трябва да притежава специфични способности, с които оставя другия зад себе си. По-слабият не може да бъде бог.

В заключение както на земята, така и на небесата съществува една абсолютна сила, единствен Бог, който не може да бъде подвластен. Умът на всеки, който защитава политеизма вследствие на неговата изостаналост, не може да се освободи от идолопоклонническата си мисъл и от въображаемото си разсъждение. Той е далеч от изследователя и е в постоянна борба с рационалното мислене.

Считам, че не съществува такъв, който може да защити политеизма, опирайки се на разума и логиката. Изследванията водят към монотеизма, Единния Бог, който е лишен от качествата на онова, което се е появило впоследствие. Или пък ако всеки от тях е по-силен от другия, то поради отликата пак е безсилен вследствие на делене, съединяване и раждане. Въпреки фалшивите вярвания днес многобожието (политеизма) е рухнало."

В множество знамения на Свещения Коран се излага погрешността на политеизма:

Небесата и земята щяха да се разрушат, ако имаше на тях други богове освен Аллах. Пречист е Аллах, Господът на Трона, от онова, което Му приписват! [21:22]

Аллах не се сдоби със син и няма друг бог заедно с Него. Иначе всеки бог щеше да отнесе онова, което е сътворил, и едни от тях щяха да надделеят над други. Пречист е Аллах над онова, което описват – Знаещият и скритото, и явното – превисоко е над онова, което съдружават с Него! [23:91-92]

Кажи [о, Мухаммед]: „ Той е Аллах – Единствения, Аллах, Целта [на всички възжеления]! Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Нему.“ [112:1-4]

По този начин се установява Единосъщността на Вечния създател, без да остава място за съмнение и колебание. Дълг на всеки учен изследовател е да призове хората към тази Единосъщност и да разкрива погрешността на многобожието там, където могат да се открият следи от него.

О, човече! Знай, има страшни думи, които излизат от устата на хората и нашепват неверието. Вярващите ги употребяват само несъзнателно. Ще обясним три от най-важните:

Първо: „Причините сътворяват.“

Второ: „Възниква от само себе си.“

Трето: „Природата създава по необходимост.“

Да, съществата са налице и не могат да бъдат отречени. И всяко от тях се появява с изкуство и мъдрост. И щом не е вечно, то има начало. О, невернико! Ще кажеш, че това същество, например животното е сътворено от определени земни причини, т.е. че се поражда в сбора от причини... или то възниква от само себе си... или възниква като природна потребност под нейно въздействие... или се създава чрез могъществото на Аллах Всемогъщия! Щом като по пътя на разума не съществува друг път освен тези четири

и бъде доказано, че трите са безсмислени, неприемливи, недопустими, тогава остава непоклатим единствено четвъртият път на Единобожието.

Първият път: Светът на причинността като цяло се определя от предметите и съществуващите творения. Ще споменем три от многото безсмислици.

Първата безсмислица. В една аптека се намират различни лекарства. Необходимо е да се направи животворна смес. Идвайки в аптеката, виждаме компонентите за нея. От всяка необходима съставка със специални везни се отмерват по няколко грама – от една 1 грам, от друга 2 грама, от трета 3-4 или 6-7 грама и т. н. Ако се вземе частица повече или по-малко от някое вещество, то тази смес няма да стане животворна и няма да покаже същността си. Възможно ли е случайно, да речем от силна буря, от всяко шише да падне такова количество, каквото е взето с везните, и да се образува тази смес... Дали има нещо по-суеверно, по-безсмислено и по-нередно от това?! Дори и магарето ще удвои ината си и превръщайки се в човек, ще каже: „Не приемам тази мисъл“, и ще избяга.

По подобие на този пример всяко живо същество несъмнено е една животворна смес, всяко растение е съставено от много и различни компоненти, сякаш взети с много чувствителна везна. Ако се позовем на причинността и на нейните елементи и се каже, че „причините създават“, така както става в аптеката, където сместа се създава случайно, вършим стотици пъти по-голямо безумие.

Втората безсмислица: Ако всяко творение не бъде приписано на Аллах, който е Единствен, а се припише на причинността, то това е такава безсмислица, че и този, който притежава разум дори колкото крилото на муха, ще заяви: „Не, невъзможно е!“ Безсмислица е да се твърди, че обединяването на

противоположните и противоречиви причини ще предизвика синхрона и съвършенството във всяко живо същество на света.

Да, даже малкото тяло на мухата е свързано с повечето от многобройните елементи във Вселената и може би е едно нейно умалено превъплъщение. Ако не беше приписано на Всемогъщия, Вездесъщия, тогава материалните причини можеха да се окажат в нейното тяло и вероятно да се наложи да влезнат в него. Може би ще трябва да влезнат в клетката на окото, която представлява умален модел на тялото. Защото ако причината е материална, трябва да присъства и да бъде вътре в нея. При това трябва да се приеме, че в клетката, в която не могат да се поберат дори и пипалата на мухата, които са като върха на игла, причините трябва да действат като изкусни майстори.

Трета безсмислица: Тя се основава на безспорното правило:

„Единството се поражда само от единосъщност". Съществата се намират в определен порядък и е ясно, че те не произхождат от объркани, противоречиви и несъвместими помежду си многобройни причини, а произхождат от Единствен Всемогъщ Творец, който властва над всичко. Всичко това да се приписва на безбройните бездушни, невежи, неразумни, слепи, неми и объркани ръце на природните причини, в крайна сметка да се свързват с този организиран и синхронен ред, да им се приписва сътворяването е далеч от разума. Да речем че категоричното гледище от тази безсмислица е, че влиянието на материалните причини се осъществява чрез въздействие и контакт. Контактът на природните причини обаче се осъществява чрез външните признаци на живите същества.

Виждаме обаче, че вътрешният ред на живите, до които не може да достигне ръката на материалните причини, е десетки пъти по-изряден, по-изящен, по-съвършен и от външния. На земята има още толкова живи същества, дребни животинки, които

са много по-разнообразни и по-привлекателни от големите и не могат да се докоснат не само вътрешно, но и външно от ръцете на материалните причини. Да бъдат приписани на мъртвите, невежи, груби, далечни и противоречиви причини означава безпределна слепота и глухота.

Втори пример: „Възникване от само себе си." Дори в самото изречение няма логика. Погледнато отвсякъде, е фалшиво и безсмислено. За пример избираме три от безсмислиците:

Първа: О, фанатичен безбожник! Твоето високомерие те е заслепило толкова, че приемаш сто глупости наведнъж. Ти съществуващ, защото не си просто материя, не си бездушен и непроменящ се. Може би си като перфектно изрядна машина или като чуден и непрекъснато променящ се дворец. В твоето тяло непрекъснато работят частици. То се намира във взаимоотношения с Вселената откакто съществува твой род. Частиците, които работят в него, внимават да не нарушат това. Постъпват така предпазливо, че все едно виждат цялата Вселена. Заемат положение, след като видят твоята позиция във Вселената. Ти със своите вътрешни и външни чувства се ползваш от уникалното разположение на тези частици. Ако ти не приемеш частиците в тялото си като мънички служители, които действат според законите на Всемогъщия или като негова армия, или като перото на съдбата, т.е. че всяка частица е точка на съдбата, тогава за всеки атом или молекула, които работят в твоето око, е необходимо око, което да вижда цялото ти тяло и цялата Вселена, с която си свързан... Също така трябва да има ум, който да знае източниците за миналото и бъдещето, за поколенията, корените, елементите, средствата за съществуване, за да може правилно да оцени същността на елементите и да изнамери изворите за живот и препитание... Според такива като теб, непросветени по тези въпроси, една частица трябва да притежава знания колкото

хиляда учени като Платон, което представлява безпределно налудничаво суеверие.

Втората безсмислица: Твоето тяло прилича на прекрасен дворец с хиляди куполи. Камъните на всеки купол са поставени самостоятелно без подпори и висят. Може би твоето тяло е хиляди пъти по-чудновато от този дворец, защото то непрекъснато се подновява със съвършена методичност. Душата, която е необикновено загадъчна, сърцето и всеки орган от твоето тяло представляват част с такъв купол. Частиците по подобие на камъните на купола са сложени една до друга в определен порядък, самостоятелно и показват една чудновата постройка, едно необикновено изкуство, чудо на могъществото, като езика и очите. Ако тези малки частици не са подчинени на Създателя на този свят като негови служители, то тогава всяка частица в тялото, както властвала абсолютно над другите частици, така би била и в противоречие с другите при управлението. Ролята им ще бъде колкото абсолютна, толкова и относителна. Да се приписва всичко това, което може да бъде плод само на единствен Творец на частиците, които нямат предел... Дори безумец ще разбере, че това е абсолютна безсмислица.

Третата безсмислица: Ако твоето тяло не е изписано с перото на Вездесъщия, Единосъщния и е отпечатано с клеймото на причините, принадлежащи на природата, тогава за устройството на цялото тяло, като започнем от най-малките частици до последната клетка, ще има нужда от толкова природни форми, колкото са съставките. Така например книгата, която държим в ръцете си, е едно писмо, което авторът, позовавайки се на науката, може да напише с единствено перо. Ако това не е писмо и не се припише на перото на писаря, а се твърди, че се е написало от само себе си или се припише на природата, то тогава както при печатната книга за всяка буква ще има нужда от един шаблон и още един за шрифтовете. Както се случва понякога с големите

букви с тънък шрифт да се вмести една страница, то тогава ще има нужда от хиляди такива пера само за една-единствена буква. Ако отделните частици, влизайки една в друга, с акуратност приемат форма като твоя организъм, то тогава за всяка частица ще са необходими форми според съчетанията. Дори да допуснеш, че е възможен един подобен случай между 100 невъзможни, то за направата на тези изкусно изработени железни букви, съвършени образци и моливи ще са необходими пак толкова пера, букви и форми, понеже и те са направени и изработени с голямо умение. И така веригата продължава...

Ето, разбери и ти! Това е такава мисъл, която се намира в противоречия и суеверия, числеността на които се равнява на броя на частиците в теб. О, фанатични самотнико! Не ще ли се посрамиш? Откажи се от тази заблуда!

Трети пример: „Природата създава по необходимост.“ Тази постановка също съдържа множество измислици. Взимаме само три от тях.

Първата: Ако проникателността и мъдростта, които се наблюдават в създанията и преди всичко в живите същества, се припишат на сляпата, глуха и неспособна да разсъждава природа, а не на силата и съдбовното перо на Изначалния, то тогава е необходимо природата да изобрети всяко творение така, че да притежава безброй духовни машини и печатници и във всяко нещо да вмести сила и мъдрост, които да сътворяват и управляват Вселената. Това е така, защото прелестните отражения на слънцето се виждат в малки стъклени парчета и капки по земното кълбо. Ако горния пример и отраженията на слънчицата не се припишат на единственото Слънце на небето, тогава ще се наложи в едно парченце, където не може да се помести и кибритена главичка, да настаним Слънцето съобразно естествените му размери. И така във всяко стъкълце да поставим по едно миниатюрно, но дълбоко по мъдрост слънце.

Ако качествата на съществата не се припишат безусловно на Вездесъщия, то във всяко творение и по-специално във всяко живо същество, трябва да се търси наличието на безгранична сила, воля и знание, на една природа, носеща мъдрост, и да се приеме съществуването на един Бог в тях. Това е най-невероятният и най-фалшивият начин на мислене. Този, който приписва изкуството и въображението във Вселената на една нищожна и лишена от съзнание Муха, или на мъртвата и безразсъдна природа, показва, че несъмнено е сто пъти по-глупав и от животното.

Втората измислица: Ако тези безкрайно изрядни, измерени с най-точни везни изкусни и смислени създания, бъдат приписани на природата вместо на една могъща личност, тогава тя навсякъде трябва да има толкова машини и печатници, колкото е общият брой в цяла Европа.

В една каса с пръст, която изпълнява ролята на саксия за цветя, при посяване на семена от различни цветя се вижда способност, която оформя и вае техния вид. Ако това не се припише на Всемогъщия и в почвата не съществуват отделни духовни машини за всяко цвете, това не може да се осъществи. И семената са като сперматозоидите и яйцеклетките. Материята им е една и съща, т.е. смесица от водород, кислород, въглерод и азот. Всичко това заедно с въздуха, водата, движението и светлината без ред и форма се смесва като тесто.

Всяко едно от семената просто и несъзнателно се насочва към другото и се образуват тези безброй изкусно подредени цветя, които излизат едно по едно от тази почва... Всичко това извиква необходимостта от голям майстор. Тази пръст в саксията трябва да притежава малки фабрики и печатници, за да може да изтъче толкова много жизнени и тъкани украси.

Преценете в каква степен са се отклонили от разума богохулните разсъждения на материалистите. А този, който смята

природата за изобретател, е опиянен и обезумял. Тези, които се смятат за „ерудирани и умни“, колко са се отдалечили от разума и науката, за която говорят. Виж, изсмей се и ги заклеими, тъй като те са приели за истина най-невъзможните фалшификации и суеверия, които са безпредметни от всяка гледна точка!...

Третата измислица: Ще вземем само два примера от брошури, които ще разяснят тези безсмислици.

Първият пример: В един дворец в безлюдна пустиня, издигнат и построен според всички изисквания на цивилизацията, завършен и украсен с голямо майсторство, влиза един напълно див човек и поглежда вътре. Вижда хилядите с изкуство изваяни предмети... От диващина и от глупост си казва: „Този дворец с всичко, което се намира в него, е построен с някои от предметите, без намеса отвън.“ Която и вещ да погледне, дивашкият му ум не допуска тя да го е построила. После намира книгата, която съдържа цялостния план за построяването и наредбите за управление. Написаното обаче не притежава ръце, очи или чук, също както и другите предмети в двореца, и не е в състояние да създаде и украси този дворец. Считайки тази книга за подходяща, казва: Ето тази книга е построила, подредила и украсила двореца. Така превръща диващината си в безсмислица на глупците и опиянените.

Ето още един подобен пример. В дворец, построен още по-изящно и по-съвършено от двореца в горния пример и около който прелива чудна тайнственост, влиза дивак богохулник, който отрича всичко божествено и не допуска, че това са творения на една съществуваща личност. Той предполага, че това е дело на човек на изкуството, който твори с божествена дарба, опирайки се на законите на науката, и казва: „Щом тези предмети изискват някаква причина, то за това най-подходяща е тази книга.“ Ние пък казваме:

О, ти, от глупостта си обезумял, опиянен глупако!

Извади си главата от блатото на природата, обърни се назад и погледни всичките създания, от най-малките частици до планетите. Виж Този, когото освидетелстват на различни езици и Когото показват с пръст. Виж Изкусния Създател... Виж прелестта на Този, който е съградил двореца и написал програмата в книгата – Извечния Ваятел, който е в основата на всичко... Погледни Неговото послание, чуй неговия Коран... Спаси се от тези безсмислици!

Вторият пример: Един див човек влиза в разкошно казармено помещение. Там наблюдава цялостното обучение и действия на дисциплинираната армия. Вижда, че по движенията на един войник цяла рота, бригада и дивизия става, сяда, върви... По една команда за огън стрелят всички. Неговият примитивен ум не възприема командата като ред в държавата, като заповед на царя, а си въобразява, че войниците са вързани един за друг с някакво въже. Изумен, мисли колко загадъчно е това въображаемо въже и си тръгва... Влиза във великолепна джамия като Света София в петъчен ден и наблюдава как мюсюлманите по гласа на един се навеждат и стават. Понеже не познава Шериата, от който произхождат духовните правила, той си въобразява, че тези хора са свързани един за друг с истински въжета и смята, че те ги правят роби, като ги разиграват. Така този неверник напуска джамията и си отива с мисли, които могат да разсмеят и най-свирепите хора и зверовете дори...

Още един пример: В света, който представлява великолепната казарма на безбройните воители на Изначалния и Вечен Владетел, който е величествен храм, за преклонение към Вездесъщият, влиза неверник, абсолютен дивак и носител на богохулната мисъл за природата творец. Представяйки си параграф по параграф духовните закони на вселенския порядък, които идват от мъдростта на Вечния Владетел, той ги приема като

материално съществуващи и обявява законите на властващия Творец за недействителни... Вместо Всемогъщия, на преден план той изкарва закони, които се дължат само на наука и слова, приписва им сътворението, после ги назовава „природа“, и възприема господната сила като независима сила.

Такъв не е ли хиляди пъти по-голям дивак от споменатия в примера?!

Накратко: Този въображаем творец, който натуралистите наричат „природа“, ако притежава същност, то тя може да бъде само изкуство, но в никакъв случай не може да е Творец. Тя е един декор, но не и декоратор. Тя е порядък, но не и Отредител. Тя е закон, но не и Законодател. Творението е прикриващо Твореца завеса, но не може да бъде Създател. То е дейно творение, но не и творящо действие. То е закон, но не и сила, могъщество. То е плодът на извора, но не и самият извор.

Доводите сочат Аллах и Неговите прекрасни имена

Има една всеизвестна максима: Творенията доказват имената. Имената доказват качествата. А качествата доказват личността.

За да изясним това правило, нека вземем един пример: След като анализираме една книга, малко или много добиваме представа и за качествата на автора. Ако тази книга е на художествена тема, стигаме до извода, че авторът е литератор, ако предлага някакво откритие или изобретение, творецът е изследовател. Ако е писал по правилата на граматиката, той е езиковед. Ако е предложил хубави стихотворения, е поет. Ако е успял да овладее темата, означава, че е майстор с вкус и чувство. Ако книгата притежава научна стойност, е учен... И така, всяко

открито доказателство в книгата е средство за опознаване на отделните качества на самия творец. Изхождайки от тях, ние назоваваме твореца с подходящо име. В заключение, ние опознаваме автора на книгата.

Да се постараем да съпоставим горния пример с нашата конкретна тема:

В предишните теми на книгата представихме девет доказателства, свързани с темата Вселена. Всяко от тези доказателства сочи едно или повече имена на Всевишния Аллах. Вселената е едно от творенията на Аллах:

И виж следите от милостта на Аллах!... [30:50]

Творенията на Аллах са доказателства за Неговите имена и имената на Неговите качества, а качествата са Неговата Личност.

Доводите за вечността и сътворяването на света отпосле сочат, че Аллах е Еууел (Изначалният) и Халик (Сътворителят); доказателството живот сочи, че Аллах е Мухий (Даващият живот), Бари (Изкусният), Мумит (Отнемащият живота); доводът за напътствието – че Аллах е Хади (Напътстващият) и Мудил (Оставащият в заблуда); доказателството за творението – че Аллах е Беди (Сътворяващият безподобни творения); доказателството за приемането на молитвите – че Аллах е Муджиб (Откликващият); доказателството за благодатта – че Аллах е Муним (Даряващият благодат), Мути (Даващият, Даряващият); доказателството за единосьщността – че Аллах е Уахид (Единосьщният); доказателството за мъдростта – че Аллах е Хаким (Премъдрият).

Множеството доказателства във Вселената, които споменахме или не, сочат по едно от имената на Аллах. Доводът за препитанието на всяко творение сочи, че Аллах е Раззак {Даващият препитанието}; доказателството за славата и унижението – че Аллах е Муиз (Издигащият) и Музил (Унизяващият); законността във Вселената – че Аллах е Мухеймин

(Наблюдаващият); съществуването на творенията – че Аллах е Кадир (Способният) и Муктедир (Всеспособният); доказателството за подреждането на предметите – че Аллах е Мукаддим (Ускоряващият) и Муаххир (Отсрочващият); доказателството за покаяването на хората – че Аллах е Теууаб (Приемащият покаянието), Гаффар (Опращаващият) и Афуу (Извиняващият); доказателството на мъстта – че Аллах е Мунтаким (Въздаващият отмъщение); доказателството за ползата и вредата – че Аллах е Уафи (Отдаващият заслуженото) и Дар (Сътворителят на нещата, предизвикващи огорчение); доказателството за позволенията на противоречащите да не изпълняват Неговата повеля – че Аллах е Сабур (Търпеливият). Не е възможно съществуването на доказателство, което да не сочи име от Неговите имена.

Успоредно с доказателствата за имената и качествата на Аллах според темите, които засягат и връзките помежду им, тези имена и качества се разпределят в различни групи:

Една част от тези качества са действени (Съфати фиилийе).

Друга част са физически качества (Съфати вюджудийе).

Третата част влиза в групата на Противоположните качества (Съфати селбийе). Всичките те заедно сочат Аллах.

Нека още малко разясним тези качества: Когато казваме за един човек, че е убиец, това качество (да убива) е свързано с неговите действия и постъпки. Ако кажем, че този човек е чуваш, то е свързано с физическите му качества. Но ако разкрием, че той не употребява алкохол, тогава засягаме негово противоположно качество. Всички тези различни качества свидетелстват за определен човек.

Качествата на Аллах, които могат да се узнаят са: противоположните (съфати селбийе); действениите (съфати фиилийе) и физическите (съфати вюджудийе). Неговата личност може да се разбере единствено чрез трите вида качества.

Да подчертаем какво искаме да кажем с гореизброените три групи качества.

Съфати селбийе са качества, които разграничават Аллах от неподходящи Нему неща, като например качеството уахданийет (Единосъщия). Съфати вюджудийе са качества извън неговата Личност, но Го допълват. Такива са Всезнаещ, Всечуващ. Връзките между неговата мощ и създанията влизат в качеството съфати фиилийе, като Даващ препитание, Създаващ...

Всички доказателства във Вселената сочат четири физически качества – Знание, Воля, Сила, Живот.

Ако не съществуваше сила, нямаше да съществува Вселената. Ако волята не бе отредила нещата в сегашния им вид, Вселената също нямаше да съществува. Без знанието нямаше да съществува нищо. Всичко съществуващо във Вселената свидетелства за знание, воля и сила преди тяхната поява. Тази личност, която се окачествява със знание, воля и сила, е необходимо да притежава Живот. Доказателствата, които свидетелстват, че тази личност владее знанието, волята и силата, фактически потвърждават, че Той благодарение на качеството Къдем (Извечния) е сътворил Вселената, която не е съществувала преди, с качеството Бекаа (Вечния) потвърждава, че Той е безкраен, чрез Вахданийет (Единосъщия) – че Той няма равнопоставен, чрез Мухалефтун Лил Хауадис (Различаващия се от творенията) – че няма нищо на този свят, което да прилича на Него, чрез Къям Бинефсихи (Самодостатъчния) – че Той не изпитва нужда от нито едно същество.

Всичките доказателства, които свидетелстват за Неговата Личност, също потвърждават, че Той е съвършен, без недостатъци, далеч от невиждащите – Басар (Всевиждащ), далеч от глухотата – Семи (Всечуващ), че Той не е ням, а притежава Слово (Калям)... И

въобще всички доказателства сочат същество, притежаващо всичките тези качества.

Това е същество, което няма начало – Първият (Еууел), и край – Сетният (Ахир); няма равнопоставено на себе си – Единосъщният (Вахид); няма и Себеподобен – Пресветият (Куддус); не изпитва необходимост от друго същество – Вездесъщият (Кайюм), притежава слух (Семи), знание (Алим) и воля (Марид).

Плодовете на знанието, волята и славата на Аллах са толкова много и толкова разнообразни, че изискват Той да има много имена. Ние се боим да Го назовем с други имена извън тези, с които Той се е назвал по пътя на откровението. Това е така, защото само Той знае своето Величие. Само нещата, които подобават Нему, можем да свържем с Неговата Личност. „Изцяло доброто е в Твоите ръце. Злото на Теб не може да се приписва."

Ние можем да Го назоваваме само с определените от Него имена. Всяко нещо, което описва Неговата личност, е приело категоричността на Негово име. Тези имена са назовани Есмаи Хусна - (Прекрасните имена):

Аллах! Няма друг Бог освен Него. Негови са Най-прекрасните имена. [20:8]

Кажете: „Зовеете [Го] Аллах или зовеете [Го] Всемилолюбивия! Както и да [Го] зовеете, Негови са Най-прекрасните имена. [17:110]

Аллах има Най-прекрасните имена. Зовеете Го с тях и оставете онези, които богохулстват с Неговите имена! Ще им се въздаде за онова, което вършат. [7:180]

Имената, които съществуват в Корана и сунната (мислите, делата и действията на Пророка), понякога определят противоположни качества (селбийе), а друг път – качества на Неговото съществуване (вюджудийа), качества на

съвършенството (камалийа) или действениите качества (фиилийа). Те обединяват в себе си всички качества.

Въпреки че в Корана и сунната имената на Аллах са много, те не отразяват всичките Му имена. В предание на Пророка (с.а.с.) по тази тема четем следното: „Аллах мой! Умолявам Те с всичките имена, с които Сам Ти си се назвал или низпослал в Корана, и с имената укрити в Твоето тайнствено знание."

Оттук става ясно, че споменатите дотук имена на Аллах не са всичките. Безпределно е величието на Аллах. Ние наблюдаваме във Вселената пряко или косвено споменатото в доводите. Синхронът между доводите, присъщи на разума, и доводите от знанията (в Корана и сунната) представлява най-категоричното доказателство за тяхната безупречност.

Под заглавие „Качествата на Аллах и качествата на творенията" Хасан Бенна казва: „Вярващият е необходимо да знае, че някои от словата, отнасящи се до качествата на Аллах, когато се употребяват за съществата, коренно се различават по смисъл едни от други. Например казваш: „Аллах е Знаещ." Знанието е едно от качествата на Аллах. Казваш и така: Този е знаещ. Знанието е една от особеностите или качествата и на човека. Дали в двата изрази смисълът е един и същ? Опазил Аллах от подобни мисли! Не е възможно да е така. Знанието на Всевишния Аллах е съвършено, безпределно. Знанието на творенията в сравнение с Неговото знание е нищожно. Животът, слухът, зрението, речта, мощта, волята – всички те са в същото съотношение. От гледна точка на качество и съвършенство качествата на създанията по значение са различни от качествата на Аллах, защото нито едно от създанията не прилича на Аллах. Добре вникни в тази тънка подробност! Преди да си възжелал навлизане в същността, ти трябва да се задоволиш с творенията във Вселената и с научаване на онова, което те интересува. Молим Аллах да ни осигури най- добър успех и да ни предпази от отклонение."

Пак Хасан Бенна под заглавие „Размисли върху личността на Аллах" казва: „Ибни Аббас (Аллах да е доволен от тях) отбелязва в предание, че Пророкът на Всевишния се е обърнал към хората, които размишлявали за Аллах, и им казал: *„Размишлявайте върху творенията на Аллах. Не размишлявайте върху личността Му. Защото вие нямате сили да разберете това."*

Препоръката да не се размишлява върху личността на Аллах не означава ограничаване на свободата, замразяване на изследванията или ограничаване на човешкия разум. Това цели само да предпази човека от влияния, които насочват към погрешни пътища, и да го предпази от загуба на време за изследвания, от които няма да получи никакъв резултат. Колкото и да се увеличават възможностите, те не ще бъдат от полза за откриване личността на Аллах. Ето така е определен пътят за опознаване Личността на Всевишния Аллах, които са следвали познавачите, знаещите, праведните.

Постарай се да откриеш величието на Аллах в размислите, които ще отделиш за Неговите творения. Не замъглявай тяхната прозрачност. Както ще се види и по-нататък, единствените източници, които покриват темата и почиват на откровението, са Коранът и Сунната.

Да обърнем внимание на казаното от Бенна в „Резюме на качествата на Аллах в Свещения Коран": Някои от цитатите в Корана насочват вниманието към качества, които изискват божественото съвършенство на Аллах. Ето някои от тях:

1. Уджуд: Съществуване

Това означава необходимост от съществуване на Всеславния Творец. В знаменията от Свещения Коран Той казва:

Аллах е, Който въздигна небесата без видима за вас опора. После се въздигна [безподобен] Той на Трона и покори слънцето и луната, всяко да се движи до определен срок. Той управлява

делата, разяснява знаменията, за да се убедите в срещата със своя Господар! Той е, Който разпростря земята и стори по нея непоклатими планини и реки, и от всички плодове стори там по два вида. Той покрива деня с нощта. В това има знамения за хора мислещи. По земята има съседни участъци и градини с грозде, и посеви, и палми с общ корен и поотделно, поливани с една вода. Ние правим едни от тях по-вкусни от други. В това има знамения за хора проумяващи. [13:2-4]

Той е Онзи, Който създаде за вас слуха и зрението, и сърцата. Колко малко сте признателни! Той е, Който ви размножи по земята и при Него ще бъдете събрани. Той е, Който съживява и умъртвява, и от Него е промяната на нощта и деня. Нима не проумявате? [23:78-80]

Тези знамения ти дават информация за съществуването на Всевишния и потвърждават, че владението във величавата Вселена, която наблюдаваш, сочи именно Него.

2-3. Къдем-Бека (Съществуване от вечността и във и вечността)

Той е Изначалния и Безкрайния, и Явния, и Скрития. Той всяко нещо знае. [57:3]

Всичко тук погива. Но пребъдва Ликът на твоя Господар, Владетеля на величието и почитта. [55:26-27]

Твореца на небесата и на земята. Създаде Той за вас съпруги от самите вас и от добитъка – чифтове. Така Той ви множи. Няма подобен Нему. Той е Всечувания, Всезрящия. [42:11]

И не призовавай друг бог заедно с Аллах! Няма друг бог освен Него! Всичко погива освен Него. Негово е отсъждането и при Него ще бъдете върнати. [28:88]

4. Мухалифетун лил хауадис (Различие с творенията)

Кажи [о, Мухаммед]: „Той е Аллах – Единствения, Аллах, Целта [на всички възжелания]! Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Нему.“ [112:1-4]

5. Къям бинефсих (Самостоятелно съществуване)

О, хора, вие сте нуждаещите се от Аллах, а Аллах е Пребогатия, Всеславния. [35:15]

Аллах държи небесата и земята да не се разрушат... [35:41]

Не ги сторих Аз свидетели при сътворяването на небесата и на земята, нито при сътворяването на тях самите, нито приемам Аз заблуждаващите за помощници. [18:51]

Аллах! Няма друг Бог освен Него – Вечноживия, Вездесъщия! [2:255]

В случая се разкрива, че Всевишният Аллах не изпитва никаква нужда от творенията Си.

6. Уахданийет (Единосъщност)

И отреди Аллах: „Не приемайте два бога! Един е Бог. От Мен се бойте, само от Мен!“ И Негово е всичко на небесата и на земята, и неизменно за Него е служенето. И нима се боите от друг освен от Аллах? И каквато и благодат да имате, тя е от Аллах. После, щом ви засегне беда, Него умолявате. [16:51-53]

Неверници са онези, които казват: „Аллах, това е третият от троицата.“ А няма друг Бог освен единствения Бог. И ако не престанат да говорят това, болезнено мъчение ще сполети неверниците. Не ще ли се покоят пред Аллах и не ще ли Го помолят за опрощение? Аллах е опрощаващ, милосърден. [5:73-74]

Или [неверниците] се сдобиха от земята с божества, които възкресяват? Небесата и земята щяха да се разрушат, ако имаше на тях други богове освен Аллах. Пречист е Аллах, Господът на

Трона, от онова, което Му приписват! Не Той ще бъде питан какво върши, а те ще бъдат питани. Или приеха вместо Него други богове? Кажете [о, Мухаммед]: „Дайте своя довод! Това е послание за онези, които са с мен, и послание за онези преди мен." Но повечето от тях не знаят истината и се отдръпват. И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението: „Няма друг бог освен Мен! Служете [единствено] на Мен!" [21:21-25]

Кажете: „Чия е земята и тези по нея, ако знаете?" Ще кажат: „На Аллах!" Кажете: „Не ще ли се поучите?" Кажете: „Кой е Господът на седемте небеса и Господът на великия Трон?" Ще кажат: „Аллах!" Кажете: „Не ще ли се побоите?" Кажете: „В чии ръце е владението на всичко, щом Той покровителства, а не е покровителстван, ако знаете?" Ще кажат: „На Аллах!" Кажете: „Как тогава сте омагьосвани?" Да, Ние им дадохме истината, а те са лъжци. Аллах не се сдоби със син и няма друг бог заедно с Него. Иначе всеки бог щеше да отнесе онова, което е сътворил, и едни от тях щяха да надделеят над други. Пречист е Аллах над онова, което описват – Знаещият и скритото, и явното – превисоко е над онова, което съдружават с Него! [23:84-92]

Кажете [о, Мухаммед]: „Слава на Аллах и мир за Неговите раби, които Той е избрал! Аллах ли е по-добър, или онези, с които Го съдружават? Или Онзи, Който сътвори небесата и земята, и изсипва за вас вода от небето, и чрез нея сторваме да израстват прелестни градини? Вие не бихте сторили дърветата им да израстат. И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Не, ала те са хора отклонени. Или Онзи, Който направи земята устойчива и прокара през нея реки, и направи там непоклатими планини, и направи между двете морета преграда? И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Не, ала повечето от тях не знаят. Или Онзи, Който откликва на бедстващия, ако Го позове, и премахва злото, и ви

сторва наследници на земята? И така, има ли друг бог заедно с Аллах? Ала вие рядко се поучавате! [27:59-62]

Този и много други цитати, подобни на него, сочат, че Той е Един-единствен и че освен Него няма друг бог въпреки безбройните действия и владения.

7. Кудрет (Могъщество)

О, хора, ако се съмнявате във възкресението, [вижте как] Ние ви сътворихме от пръст, после от частица сперма, после от съсирек, после от късче, сякаш надъвкано месо – оформено и неформено, за да ви изявим [Нашата сила]. И оставяме в утробите когото пожелаем за определен срок, после ви изваждаме като деца, после [ви препитаваме], за да стигнете своята зрелост. И някой от вас умира, а някой от вас бива доведен до най-окаяната възраст, и тогава не знае нищо, след като е знаел. И виждаш земята безжизнена, но когато изсипваме вода върху нея, тя се раздвижва и набъбва, и отглежда всякакъв прелестен вид. Това е, защото Аллах е Истината и Той съживява мъртвите, и Той за всяко нещо има сила. И защото Часът непременно ще настъпи. Няма съмнение в това. И ще възкреси Аллах онези, които са в гробовете. [22:5-7]

Не ги сторих Аз свидетели при сътворяването на небесата и на земята, нито при сътворяването на тях самите, нито приемам Аз заблуждаващите за помощници. [18:51]

Той е, Който разположи в съседство двете морета, едното – сладко, утоляващо жаждата, а другото – солено, горчиво. И стори между тях граница и възбранена преграда. Той е, Който сътвори човека от вода и му отреди кръвно и брачно родство. Твоят Господар е всемогъщ. [25:53-54]

Не виждаш ли, че Аллах подкарва облаците, после ги съединява, после ги сторва на купчина и виждаш как дъждът излиза от тях. И спуска от планини в небето градушка, и поразява

Той с нея когото пожелае, и я отклонява от когото пожелае. И блясъкът на Неговата мълния едва не отнема зрението. Аллах променя нощта и деня. В това има поука за прозорливите. Аллах сътвори от вода всяка твар. Някои от тях се движат по корем, някои от тях вървят на два крака, а някои от тях вървят на четири. Аллах сътворява, каквото пожелае. Аллах за всяко нещо има сила. [24:43-45]

8. Ираде (Воля)

Повелята Му, когато желае нещо, е само да му каже: „Въди!“ И то става. [36:82]

И ако пожелаем да изтребим селище, повеляваме на живеещите в охолство там [да се смирят], а те престъпват Тогава се сбъдва срещу него словото и напълно го опустошаваме. [17:16]

...И твоят Господар поиска да стигнат зрелост и да извадят съкровището си като милост от твоя Господар. А не по своя воля го направих. Такова е тълкуването на това, за което ти не можа да изтърпиш." [18:82]

Аллах иска да ви разясни и да ви насочи по пътищата на онези, които бяха преди вас, и да приеме покаянието ви. Аллах е всезнаещ, премъдър. Аллах иска да приеме покаянието ви, а онези, които следват страстите, искат съвсем да ви отклонят. Аллах иска да ви облекчи. Човекът бе сътворен слаб. [4:26-28]

Тогава ще пожелавате само онова, което желае Аллах, Господът на световите. [81:29]

9. Илм (Знание)

Слава на Аллах, Комуто принадлежи всичко на небесата и всичко на земята! Негова е славата и в отвъдния живот. Той е Премъдрият, Сведущият. Знае Той какво прониква в земята и какво излиза от нея, и какво се спуска от небето, и какво се издига към него. Той е Милосърдният, Опрощаващият. [34:1-2]

Той знае всичко на небесата и на земята. И знае какво спотайвате и какво разкривате. Аллах знае съкровено в сърцата. [64:4]

[И рече Локман на сина си:] “О, синко мой, всяко твое дело, дори и да е с тежест на синапено зърно, и то да е в скала, или да е на небесата, или на земята, Аллах ще го покаже. Аллах е всепроникващ, сведущ. [31:16]

Знатните от народа му, които се възгордяха, казаха: „Ще пропъдим от нашето селище теб, о, Шуайб, и онези, които повярваха с теб, или ще се върнете към вярата ни.“ Каза: ”Дори и ако сме отвратени от нея? Ние ще сме измислили лъжа за Аллах, ако се върнем към вашата вяра, след като Аллах ни е избавил от нея. Не ни подобава да се върнем към това, освен ако пожелае Аллах, нашият Господар. Обгръща нашият Господар със знание всяко нещо. На Аллах се уповаваме. Господарю наш, отсъди между нас и нашия народ с правдата! Ти си Най-добрият съдник.” [7:88-89]

С каквото и да се заемеш, и да четеш за него от Корана, и каквато и работа да вършите, над вас Ние сме свидетели, още щом навлезете в него. И нищо не убягва от твоя Господар, дори и с тежест на прашинка, както на земята, така и на небето, нито по-малко от това, нито по-голямо, без да е в ясна книга. [10:61]

10. Хаят (Живот)

Аллах! Няма друг Бог освен Него – Вечноживия, Вездесъщия! Не Го обзема нито дрямка, нито сън. Негово е онова, което е на небесата и което е на земята. Кой ще се застъпи пред Него, освен с Неговото позволение? Той знае какво е било преди тях и какво ще бъде след тях. От Неговото знание обхващат само онова, което Той пожелае. Неговият Престол вмества и небесата, и земята, и не Му е трудно да ги съхрани. Той е Всевишния, Превеликия. [2:255]

Елиф. Лям. Мим. Аллах! Няма друг Бог освен Него – Вечноживия, Вездесъщия! Той ти низпосла Книгата с истината, потвърждаваща онова, което бе преди нея. И низпосла от порано Тората и Евангелието [3:1-3]

(В Свещения Коран под „Евангелие“ (Инджил) се имат предвид не познатите ни евангелия от Новия завет, а цялостно Писание, низпослано на пророка Иса, мир нему, което идва, за да потвърди истината от низпосланото на пророка Муса, мир нему.)

11. Семи и Бесар (Слух и зрение)

Видя ли ти онзи, който пречи на раб, когато отслужва молитвата? Видя ли дали той бе на правия път, или повелява богобоязънта? Видя ли дали той отрича и се отмята? Не знае ли той, че Аллах вижда? [96:9-14]

Чу Аллах думите на онази, която спореше с теб за своя съпруг и се оплака на Аллах. Аллах чу вашия разговор. Аллах е Всечуваш, Всезрящ. [58:1]

Идете при фараона! Той наистина престъпи. И му говорете с благи слова, за да си припомни или да се побои!" Казаха: „Господи, страхуваме се да не избърза с наказанието или да не престъпи [още повече]." Каза: „Не се страхувайте! Аз съм с вас. Чувам и виждам.“ [20:43-46]

12. Келям (Реч)

...и Аллах говори пряко на Муса... [4:164]

Нима копнеете да ви повярват, щом част от тях слушаха Словото на Аллах, после го преиначаваха, знаейки, след като го бяха проумели? [2:75]

И ако те моли за защита някой от съдружаващите, защити го, та да чуе той Словото на Аллах! После го заведи на безопасно за него място! Това е, защото са хора незнаещи. [9:6]

В Свещения Коран Всевишният Аллах е споменал още имена за Себе си освен тези, които споменахме дотук.

Успоредно с множеството цитати от Корана има много предания от Пророка, споменаващи имената на Всевишния Аллах:

„Аллах има деветдесет и девет имена. Този, който ги научи наизуст, отива в Рая. Той е един, обича единствеността.“

Това е предадено от Бухари и Муслим. В друго едно предание вместо израза „Този, който ги научи наизуст“, е използван изразът „Този, който знае броя им“. Предавайки това, Тирмизи добавя следното:

„Той, Аллах, е Богът освен Който друг бог няма, Той е Рахман (Всемилоствият), Рахим (Милосърдният), Малик (Владетелят), Куддус (Пресветият), Селям (Съвършеният), Мумин (Заслужаващият доверие), Мухеймин (Наблюдаващият), Азиз (Всемогъщият), Джеббар (Подчиняващият), Мутекеббир (Превъзходният), Халик (Сътворителят), Бари (Изкусният), Мусауир (Ваятелят), Гаффар (Опращаващият), Каххар (Покоряващият), Уеххаб (Даряващият), Раззак (Даващият препитание), Феттах (Благоволяващият), Алим (Всезнаещият), Каабид (Отнемащият), Басит (Даващият), Хафид (Закрилящият), Рафи (Въздигащият), Муиз (Прославяният), Музил (Унизяващият), Семи (Всечуващият), Бесир (Всезрящият), Хаким (Премъдрият), Адл (Най-справедливият), Летиф (Всепроникващият), Шекур (Признателният), Алий (Всевишният), Кабир (Превеликият), Хафид (Принизяващият), Мукит (Въздаващият), Хасиб (Преценяващият), Джелил (Съвършеният), Керим (Прещедрият), Ракиб (Всенаблюдаващият), Муджиб (Откликващият), Уаси (Всеобгръщащият), Хаким (Съдникът), Уедуд (Любящият), Меджид (Предостойният), Уекил (Довереникът), Кауи (Всесилният), Метин (Всездравият), Уели (Управляващият), Хамид (Всеелавният), Мухси (Всеобхватният), Мубди (Първоизточникът), Муид

(Пресъздателят), Мухйи (Даващият живота), Мумит (Отнемащият живота), Хай (Вечно живият), Кайюм (Вездесъщият), Уаджид (Всеизвестният), Маджид (Предостойният), Уахид (Единосъщият), Самед (Вечният), Кадир (Способният), Муктедир (Всеспособният), Мукаддим (Ускоряващият), Муеххир (Отсрочващият), Еууел (Изначалният), Ахир (Сетният), Захир (Явният), Батин (Скритият), Уелий (Покровителят), Мута-али (Всевишният), Барр (Добродейният), Теууаб (Приемащият покаянието), Афуу (Извиняващият), Рауф (Състрадателният), Малик ал-Мулк (Владетелят на Владението), Зул Джеляли уел Икрам (Притежателят на съвършенството и щедростта), Муксит (Правдивият), Джамиа (Събиращият), Ганий (Самодостатъчният), Мугни (Обогатяващият), Мания (Възбраняващият), Дарр (Владетелят на вредата), Нафия (Благодетелният), Нур (Осветляващият), Хади (Напътстващият), Баки (Вечният), Уарис (Всенаследяващият), Рашид (Разумният), Сабур (Търпеливият).

Искаме пак да отбележим, че Творецът не е творение. В никакво отношение Всевишният Аллах не прилича на своите творения:

Твореца на небесата и на земята. Създаде Той за вас съпруги от самите вас и от добитъка – чифтове. Така Той ви множи. Няма подобен Нему. Той е Всечувания, Всезрящия.
[42:11]

Основното отклонение във вярването на човечеството се определя от оприличаването на Бога с творенията. Свещеният Коран дава обстоен отговор на всички подобни въображения и представи. Според евреите например, след като за шест дни Бог е сътворил света, на седмия ден се оттеглил на отдых. Това е едно оприличаване с творенията. Всевишният Аллах им дава отговор със следното слово:

Сътворихме Ние небесата и земята, и всичко между тях в шест дни, без да Ни засегне умора. [50:38]

На християните, които имат претенцията, че Всевишният се състои от три части и че човекът, т.е. Иса, представлява една от тези части, Аллах е дал следния отговор:

И Му приписаха [неверниците] част от Неговите раби. Човекът е явен неблагодарник. [43:15]

Мюсюлманинът остава привързан единствено към имената и атрибутите, които сам Аллах е изложил за Себе Си и Го разграничава от онова, от което сам Аллах се е разграничил.

Пречист е Аллах от онова, което Му приписват тези, но не и преданите раби на Аллах! [37:159-160]

Всевишният съществува и в съществуването Си е безподобен. Вижда - виждането на нищо не прилича на Неговото. Чува - слухът на нищо не прилича на Неговия. Всички Негови качества са като тези. За Аллах не знаем нищо друго освен това, което научаваме чрез Неговото Послание или Неговия Пратеник. Не съществува противоречие в Книгата на Аллах.

По същия начин и в сунната на Пророка няма противоречие. Напротив, всяко от тях, разкривайки себе си, пояснява другото. Всевишният Аллах можем да опознаем и от Корана, и от Сунната, без да остане място за противоречие.

При възприемането на знаменията са излишни пресилванията а също да се подхожда към тях слепешката. Не изследваме тема, която не разграничава Аллах от недостатъци и не усилва вярата. Аллах съществува и Неговото съществуване не прилича на съществуването на нищо друго. Властването Му на Трона (Арш) е по начин, пожелан от Неговата воля. Господството Му над Трона не прилича на установяването на човека на едно място. Както е упоменато в цитатите от Корана, идването Му няма

подобие. Близко е. Доближаването му и всички останали качества са безподобни и нямат аналог.

...А знанието им не обхваща това. [20:110]

Сподвижниците никога не прекаляват с този въпрос. Знаят своята граница. Дарими предава от Сюлейман б. Йесар следното:

Един човек дошъл в Мека. Започнал да проявява интерес и да разпитва за цитатите от Корана с преносен смисъл, от които могат да се извадят различни и некатегорични разбирания. Омар (Аллах да е доволен от него) приготвил пръчка от фурма, след което му пратил известие да дойде. Когато той пристигнал, му задал въпроса:

- Кой си ти?

Той отговорил:

- Раб на Аллах съм, Субайг.

Тогава Омар взел пръчката в ръката и рекъл:

- И аз съм раб на Аллах, Омар – и ю започнал да му нанася удар след удар, докато потекла кръв от главата му.

Тогава човекът с окървавената глава казал следното:

- О, повелител на вярващите! Стига. Съмненията, които имах в главата си, изчезнаха.

Достойният Омар много добре знаел с какво са обременени въпросите на този човек. Откакто нашата общност започна да прекалява в анализа върху тази тема, изпадайки в противоречие, се раздели, и хората станаха врагове помежду си. Затова Малик отговорил на този, който отправил въпрос за властването на Аллах на Трона: „Задаването на въпроси на тази тема е нововъведение. Ние се молим на Аллах да държи чисти сърцата ни от всякакъв вид нововъведения."

Да приключим нашата тема с различните гледища, които са свързани с името на Аллах и с най-великото име Исми Азам.

А) Темата за най-прекрасните имена на Аллах

Хасан Бенна казва:

Някои твърдят, че малко или много всяко едно от имената на Аллах е носител на различни особености и тайни. Други пък, напускайки рамките на допустимото, започнаха да твърдят, че всяко име си има свой духовен слуга, така че докато човек споменава това име, този слуга започва да го обслужва. В тази връзка моето знание се състои в това, че над всеки знаещ има познаещ. С други думи, имената на Всевишния Аллах спрямо другите слова притежават превъзходна слава. В тях има благодат. Всяко тяхно споменаване носи голямо възнаграждение, особено споменаването на Аллах с отдадено сърце и вниквайки в смисъла. В Свещения Коран и Сунната обаче не се среща повече от това. Под възбрана е съкращаването или допълването на религията. Достатъчно ни е да се задоволим с изпратеното от Аллах.

Б) Темата за най-великото име на Аллах Исми Азам

Отново да се вслушаме в казаното от Хасан Бенна: Най-великото име на Аллах Исми Азам е споменато в много предания от Пророка:

1. Бурайда (Аллах да е доволен от него) казва: Пророкът видя един човек, който се молеше така: „Аллах мой! Умолявам те, свидетелствайки, че Ти си Богът. Ти си единствен. Няма друг бог. Ти си Вечният, който не знае гибел, който не ражда. Ти си Безподобният." За тази молитва Бурайда казва: „За тази молитва Пророкът казва: *„Кълна се в този, в чиито ръце се намира моята душа, че когато този човек се молеше на Аллах с тази молитва той се е молил с Най-великото име на Аллах, прието му е, когато е поискал, дадено му е.“* Този хадис е предаден от Ебу Дауд, Тирмизи, Несаи и Ибн Мадже. Мунзири споменава, че

Абдул-Хасан ал Макдиси, е казал: Свеждането е безпогрешно. На тази тема не зная да има предание с по-подходящ довод. И Хафиз бин Хаджер е казал: От гледна точка на доказването този хадис е най-силният на тази тема.

2. Предадено е, че Енес б. Малик (Аллах да е доволен от него) Свежда предание от Пророка: „Пророкът (Аллах да го благослови и с мир да го дари), когато влязъл в джамията и чул един човек след молитвата да се моли на Аллах, казал: *„Знаете ли той с какво име умолява Аллах! Той зове Аллах да приеме молбата му и да се осъществят желанията му с Най-великото име на Аллах Исми Азам.“* Този хадис е предаден от Ебу Дауд, Тирмизи, Несаи и Ибни Мадже.

3. По предание на Есма бинти Йезид (Аллах да е доволен от нея) Пророкът (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е повелил: *„Името Исми Азам се намира в тези две знамения“:*

Вашият Бог е единственият. Няма друг Бог освен Него, Всемилолюбивия, Милосърдния. [2:163]

Елиф. Лям. Мим. Аллах! Няма друг Бог освен Него – Вечноживия, Вездесъщия! [3:1-2]

Този хадис е предаден от Ахмед, Ебу Дауд, Тирмизи и Ибн Мадже. Тирмизи е казал, че е хубав и достоверен.

4. От Сад б. Малик (Аллах да е доволен от него) се свежда, че Пророкът (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казал: *„Да ви съобща ли най-великото име на Аллах Исми Азам, с което, когато отправяш молитвата, се приема, и когато поискаш нещо, се дава? (Това е молитвата на Юнус, когато е бил в три тъмници: през нощта, в морето и в корема на кита): „Няма друг бог освен Теб. Пречист си Ти. Несъмнено аз станах от престъпниците.“* Попитали: „О, Пратенико на Аллах! Тази молитва само на Юнус ли е присъща?“ *„Не чухте ли словото на Аллах: „И му откликнахме Ние, и го спасихме от скръбта. Така*

спасяваме вярващите." [21:88] – отговорил Пратеникът на Аллах. Хадисът е предаден от Хаким.

Виждаш, че това и други подобни предания, не определят с категоричност кое е Най-великото име на Аллах. При установяването му учените са на различни мнения. В тази връзка съществуват близо четиридесет становища. Изводът, който ще направим от това предание и от културата на религиозните учени, е, че Най-великото име на Аллах е съставено от няколко имена на Аллах. Когато човек зове Аллах с тях и спазва определените условия, без изключение Аллах приема зова му. Хадисите отразяват това многократно.

Когато истината бе разкрита, се появиха претенциите, че тази тайна е отредена само за определени хора и е ключ, посредством който се разкриват останалите тайни и се показват чудеса, че част от хората притежават нещо, което другите нямат. Всичко това е в противоречие със сведеното от Аллах и Пророка. Авторите на това твърдение се позовават на следното знамение:

И рече: „О, знатни, кой от вас ще ми донесе нейния трон, преди да дойдат при мен отдадени на Аллах?" Исполин от джиновете рече: „Аз ще ти го донеса, преди да станеш от мястото си. Имам сила за това и съм достоен за доверие." Един, който имаше знание от Писанието, рече: "Аз ще ти го донеса, преди да мигнеш с око." И когато [Сюлейман] видя трона при себе си, рече: „Това е от благодатта на моя Господар, за да ме изпита дали съм признателен, или неблагодарен. Който е признателен, той е признателен за себе си. А който е неблагодарен, моят Господар е над всяка нужда, прещедър." [27:38-40]

Според тях в изречението: „...който имаше знание от Писанието" става дума именно за Най-великото име на Аллах Исми Азам. На тях даваме следния отговор:

Според специалистите тълкуватели възнамереното значение в изречението е: „Я, Хай, Я, Кайюм!" („О, вечно Живия, Вездесъщия!") или „Аллаху ля иляхе илля Хуел Хайюл-Кайюм" („Аллах, няма друг бог освен Него, Вечноживия, Вездесъщия").

Някои казват, че това е вариант „Ахия Шорахия" на суранийски - език близък до арабския, но нямат никакви доказателства. По темата не трябва да се излиза извън обясненията на Всевишния Аллах и хадисите.

В резюме: хора с различни склонности непонятно се увличат по тайни извън откровеното. Така са изrekli много неща, за които не се споменава нито в Свещения Коран, нито в Сунната. На нас обаче ни е заповядано да се предпазваме от подобно поведение и да не излизаме извън рамките на оповестеното.

Всяко от деветте доказателства, изложени дотук, свидетелства за съществуването на Аллах. В тях засегнахме имената и качествата на Аллах и връзките им с творенията. След като съпоставим представите на мюсюлманите за Бога и разсъжденията на останалите по този въпрос, може да се каже, че мюсюлманите са тези, които най-добре познават Бога. Това е познание, което се опира на наука, логика и категоричност. В него няма недостатък за порицание. Това е доказателство, че тази религия е религията на Аллах и че Мухаммед е пророк, изпратен на земята, за да спаси хората от лъжата и във всяко отношение да ги насочва към истината.

Съпоставяне

Ще се спрем на някои моменти от книгата на Аккад „Истините на Исляма и измислиците на противниците на Исляма", отразени в раздела „Божествената вяра".

Тук са съпоставени ислямската концепция за вярата в Бога и мислите на неверниците по темата. Според някои това е съпоставяне между философското мислене днес и религиозното вярване.

Дискутира се върху вярата от времето на Пророка (Аллах да го благослови и с мир да го дари) и вярата, дошла чрез посланията на другите пророци.

Поради това, че Муса, Иса и всички останали пратеници са пророци на един и същи Бог, техният принцип на вярване с нищо не се различава от вярването на Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Само че вярването след всеки от предишните пророци е претърпяло изменения – появила се е необходимостта от корекция. Пророчеството на Мухаммед представлява подновяване, едно съвършено коригиране в отговор на променената вяра в Бога и в целия свят, което ще отстрани всички изопачения. Това е доводът, пророчеството на Мухаммед.

В случая няма да вземем цялостните теми на Аккад, а ще изберем отделни откъси от неговото произведение:

Божествената вяра

Вярата в Бога лежи в основата на всяка религия. Този, който познава вярата в Бога на едно общество, той разбира нивото на религиозната съвест, силата на нейното схващане и точността при възприемането на добро и зло. За религията със силна концепция във вярването няма упадък. Невъзможен е напредъкът в религия със слаба концепция на вярата. Такъв недостатъкът не подхожда на Изначалния, на Когото са подчинени всички същества.

Между най-големите философи и притежатели на религиозна мъдрост съществува съперничество по отношение на

атрибутите на Бога. Тук задачата на философите в сравнение със задачата на тълкуващите Корана е много по лека. Защото, когато философът отстоява едно или друго мнение по даден въпрос, не е подложен на никакво ограничение. Докато тълкуващият Корана е принуден да се съобразява с правилата и законите, проповядвани от религията. Тези, които са свързани с религията в ежедневието си или изобщо, също са обвързани с тези правила. Дори и сред философите, които се стремят да разграничат Аллах от различни недостатъци, има такива, които се отдалечават от чувства и разсъждения и се отдават на въображението.

Ислямът по безупречен начин е установил на Арабския полуостров вярата в Единния Бог. Така възниква възвишено вярване, което както променя и поправя вярването на другите религии, така става и повод теоретичната философия да развие едно ново направление. Най-голямото чудо е, че това вярване коригира двете гледища, които имат различни недостатъци, и се приема от безпристрастния ум, което доказва, че то е плод на откровение от Бога.

В резюме се казва: Божествените качества бяха теоретизирани и очистени от всякакви излишъци, като най-високата точка достигна философската школа на гръцкия философ Аристотел.

Защитниците на това становище не отминават принципите на привърженика на мистичната философия до последното столетие Платон. Те обаче забравят, че от гледна точка на прозрачната мисъл и логика, обхванатата от мистицизъм доктрина на Платон се въвлича в абстрактност при окачествяването на Бога. При разграничаването на своя единосъщен бог от всички същества Платон напуска границите на разума. Богът, според Аристотел не мисли за никого освен за личността си и го счита за най-възвишеното и славно същество...

Да, като Аристотел, който, очиствайки бога, в който вярва, и го издига до определена точка, Платон отива още по-далеч, оповестявайки, че бога, когото приема като един, не мисли дори за собствената си личност, тъй като той е разграничен от мисловната дейност.

При положение, че последовател приеме тази вяра, за да осъществи контакт с бог, лишен от недостатъци, по един или друг начин трябва да търси различни средства, за да осигури връзка между възвишените същества и низшите творения. Така Платон е принуден да каже: „Този единствен бог е сътворил разума. Разумът е създал душата, а душата – останалите същества... „И така в този ред всичко е сътворено на етапи. Според това той възприема света, наречен Хейула, т.е. това е светът на материята.

Когато Платон обяснява единосьщността на Бога, отрича неговото качество на единствен, казвайки следното: „Единствеността не е самата единица. Защото към такава единица могат да се прибавят числата две, три, десет..." Единствеността означава самостоятелност, която не предизвиква повторение на никое друго число.

Изхождайки от това, Платон отрича физическото качество на Бога. Той казва: „Бог не може да бъде окачествен с тяло, защото противоположното на съществуването е липсата. Аз разграничавам бога от същество, противоположното на което е липсата и в което се вменят създанията."

При очистването на Бога от недостатъците е възприето учението на Аристотел вместо доктрината на Платон, която нито със заключенията си, нито с мислите си е свързана с живота и изчезва в храма на заблудата. Според Аристотел Богът е от вечността и във вечността. Той притежава атрибутите на абсолютното съвършенство. Няма начало и край. Няма никакво действие или управление. Тъй като действията се пораждат от

желанията и стремежите, Бог не изпитва нужда от желания, той не притежава действия и воля. Всъщност волята участва при избора на едно от две неща. Бог обаче е избрал най-доброто и най-полезното от намиращото се при Него. Следователно, той няма нужда да прави избор между лошото и доброто, не изпитва нужда да отделя най-низшето от най-възвишеното. Според Аристотел Бог не е започнал да действа в рамките на определено време, защото Той е безкраен и вечен. Не съществува фактор, който да го принуди да предприеме някакво действие, или който да повлияе на неговата самоличност, която е без начало и край. Той трябва да бъде сред непреходната благодат и вечното щастие. Тъй като не става дума за никакво желание и благодат извън Него, нищо няма място над или отвъд Неговото щастие.

Богът, притежаващ абсолютното съвършенство, не е обвързан с интерес към творението във Вселената или първопродукта ѝ. Първопродуктът обаче също се опира на същество. Той притежава сила, която чрез желание и стремеж, дадени му от Бога, може да превърне в действие. Той е в състояние в зависимост от силата си, отдалечавайки се от недостатъците, да се издигне до съвършенството. Тласкащият фактор, даващ му тази сила, са желанието и стремежът. Вследствие на този стремеж и способност се усъвършенства. Не е правилно да се каже, че той е творение на Бога. Ако под сътворяване обаче се разбира гореспоменатото, то може да се приеме за нормално.

Бог е притежател на абсолютното съвършенство, непритежаващо никакво действие и желание. Или той е притежател на абсолютното съвършенство, лице срещу лице с абсолютното отсъствие. Преди всичко да споменем Аристотел, основателя на тази школа (Познанията на Аристотел и другите за съществата в сравнение с тези на пророците са като детски.). Истина е, че когато несравнимият Аристотел се появи на сцената с

описание на Великите атрибути, все още множество открития не бяха направени и липсваха някои данни и познания за особеностите на Вселената и света, който днес наблюдаваме. Ако обаче Аристотел имаше познания и знаеше подробности за природните закони и явления, които съществуват в природата и Вселената, това което е изложил за Великото Съвършенство, без да се позовава на факти, а само като производно от сравнения и предположения, непременно щеше да е по-различно.

Според него, сочените като притежатели на качеството съвършенство небеса и космически свят са възникнали от светлина и тъй като тя няма да изчезне, следователно няма да изчезнат и те.

Ако Аристотел бе живял в епохата, в която се знае, че материята се е появила от елементи и атоми, разпадащи се на малки частици, които наричаме радиация, със сигурност нямаше да изпадне в такава грешка спрямо абсолютното същество.

Именно тази грешка, в която изпада той по темата за съществуването и липсата, става причина да изкаже някои мисли, характеризирайки съвършения Бог. Умът на Аристотел не може да побере в една личност (в случая Бога) абсолютното съвършенство и безбройните атрибути, за които споменава Ислямът като Милост, Благоволение, Сила, Действие и Воля. Той не е знаел, че самите атрибути предполагат много неща. Не е схващал, че докато не съществува творение, в което да се демонстрира усилие, качеството Сила не може да съществува, че без помилване не може да има благоволение и без желание и стремеж няма воля, която да предпочита. Аллах Всеславният, когато пожелае нещо, не го прави заради Себе Си, а заради творенията, които могат да бъдат в различна форма. Творението, появило се в определено време по волята на Аллах, може да се появи в друго време и това не противоречи на разума.

Гледището на Аристотел за абсолютното съвършенство и Вселената понастоящем няма важно значение. Схващането му за абсолютното същество, което не притежава действие, воля и знание и не се различава от абсолютната липса, е много далеч от нашето.

При това имаме основание да поставим следния въпрос:

Дали Аристотел с философската си абстрактност успя да създаде такъв начин на вяра в Бога, както това успя да направи мюсюлманинът със своята концепция за вярата в Бога?

С пълно убеждение казваме: Не! Бог, според Исляма е без начало и край, без себеподобен, който обгръща всичко и не изпитва никакви нужди.

Следва въпроса: Религиозната концепция за вярата изцяло ли се противопоставя на философската?

Отговор: Не. Ако когато става въпрос за философия се има предвид здравия разум и нещо опиращо се на съждение, тогава религията е истинската философия. Качествата на Бога, изложени от Исляма, не противоречат на схващането за Бога в рамките на разума. Вярата на мюсюлманите в Аллах, че е Всезнаещ, че има сила над всичко и може да направи каквото пожелае, е сплетена с вярата, че Той е Керим и Рахим (Прещедър и Милостив) и че е очистен от всякакви недостатъци като безсилие, невежество, гнет и т. н..

Той е притежател на абсолютно съвършенство и воля, освободен от всякакви недостатъци и действа според Своята воля.

Той е очистен от самоизолацията, приписана му от Аристотел, тъй като притежава качеството творение.

Аллах Всевишният е, който помага чрез благодатта на Съвършенството със свойството Му да дарява.

Богът, според Ислямската концепция отхвърля както философията на Аристотел, така и вижданията на религиите и доктрините с писания или без писания.

Според Аристотел Бог не знае нищо друго освен своята личност. Пак според него поради това, че волята изисква желания, а Бог не възжелава нищо освен своята личност, той е лишен от воля. А тъй като знанието е свързано с ума на човека, Бог не притежава нито частични, нито абсолютни знания. Той не мисли нито добро, нито лошо на хората... Защото народът е свободен в желанията си по пътя на усъвършенстването (прави това, което пожелае). Според Исляма обаче Аллах е, Който съвършено знае и явното, и неведомото:

С каквото и да се заемеш, и да четеш за него от Корана, и каквато и работа да вършите, над вас Ние сме свидетели, още щом навлезете в него. И нищо не убягва от твоя Господар, дори и с тежест на прашинка, както на земята, така и на небето, нито по-малко от това, нито по-голямо, без да е в ясна книга. [10:61]

Кажи: „Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори първия път. Той знае всичко как се сътворява. [36:79]

И сътворихме седем небеса над вас, и не сме нехайни към творението. [23:17]

...Обгръща нашият Господар със знание всяко нещо... [7:89]

...Той знае съкровеното в сърцата. [35:38]

По същия начин Той е, който прави това, което желае така, както пожелае:

И рекоха юдеите: „Ръката на Аллах е стисната." Нека техните ръце са стиснати и те да бъдат прокълнати за онова, което са изrekli. Не, Неговите Ръце са разтворени – раздава както пожелае... [5:64]

Това знамение е отговор на евреите, които критикуват волята на Аллах по отношение на задължителната или по отношение на допълнителната милостиня.

Коранът посочва разногласията между различните религии:

Между вярващите и юдеите, и сабеите, и християните, и магите, и съдружаващите наистина Аллах ще отсъди в Деня на възкресението. Аллах на всяко нещо е свидетел. [22:17]

По отношение на поддръжниците на материалистическата философия или тези, които свързват земните събития единствено с природата и не вярват в деня на Второто пришествие, повелява:

Казваха: „Няма друг освен земния ни живот и не ще бъдем възкресени.“ [6:29]

И казват: „Съществува само земният ни живот. Умираме и живеем, и само времето ни погубва. А те нямат знание за това и само предполагат. [45:24]

Мисълта за Бога според Исляма играе допълваща роля за множество отвлечени религиозни доктрини и философии. Ето защо при окачествяването на Личността Му ислямската мисъл е достигнала най-високо развитие и е пречистила сърцата и умовете от всякакъв вид грешки по темата за съвършенството на Аллах чрез мярката на убеждението, погледа и сравнението.

Успоредно с това, цялото напътствие е от Бога, разсъждението на човека според Исляма се приема като един от пътищата, които водят към опознаването Му.

Вярата в Личността на Бога според Исляма може да се резюмира по следния начин: Човешкият ум е най очевидното проявление за получаване на най-добра представа за Бога от гледна точка на съвършенството и всичките Му качества. Разглеждайки темите за вечното и преходното, вечното съществуване и вечната липса, и Ислямът прави категорично

разграничение между тях: Разумът не е успял да предложи нещо по-значително от това, защото той не може да си представи две вечни същества. Всяко от тях да няма начало и край.

Умът може да си представи едно вечно същество, което сътворява друго в рамките на определено време. Или пък може да си представи постоянно същество и друго, което в рамките на времето се появява и изчезва.

Платон казва: „Няма никакви признаци за вечността на времето. Защото времето е творение. Вечността обаче не е творение. Съществуването на творенията е в рамките на времето. Съществуването на твореца е вечно и не може да бъде ограничено в рамките на миналото, настоящето или бъдещето. Защото и трите времена са свързани с възникване и изчезване и техните форми са осъдени на определени действия и изменения. Всяко изменящо се същество е осъдено на изчезване. За Вечния Създател обаче измененията не могат да представляват тема за дискусия.

И се уповавай на Вечноживия, Който не умира... [25:58]

Той е, Който съживява и умъртвява... [23:80]

Всичко погива освен Него... [28:88]

Частично се спряхме на постиженията на Аристотел и доктрините на неговия учител Платон относно божествената вяра. Казаното по темата от гръцките гадатели и духовници в сравнение с тях са необуздани и буйни претенции, които не отиват по-далеч от фантастиката.

Според гръците изображението на бащата на боговете Юпитер повече прилича на изображението на дявола. И окачествените с всякакви съвършенства мисли за бога намират отражение по такт в циничен начин.

Друг е въпросът за вярата в богове, жертва на страсти, гнет, увлечения, гняв и други чувства. Както например е при гръцките

богове, които не се интересуват от проблемите на хората, а правят всичко възможно да увеличат гнева си. Има разлика например между Юпитер и Зевс, които са угнетители, необуздани и т.н.

Ядосан на Прометей, който дава на човечеството огъня и изкуството, разгневен от това, че хората чрез знанието се сдобиват със сила, равна на тази на боговете, Зевс го осъжда на вечни мъки. За Прометей няма прошка, няма милост, а мъчение, което надхвърля човешките представи.

Древният индиец с вдъхновение прави своите идоли във вид на животни и растения, в които вярва. Тези божества искат човешки жертви като символ на близост.

Впоследствие тези многобройни богове изчезват, остават само Брахма – сътворяващият Бог; Вишно – богът пазител, и Сива, който е приет като бог на разрушението.

Става ясно как хората, вместо помощ на изпадналите в беда, приписват на боговете си злосторството и разрухата. За всеки бог измислят съпруга, любовница или приятели.

Статуите на всички тези богове са представени като дяволи, зли и лоши духове...

В тези кратки обяснения е невъзможно да се изложи историята на религиите, които съпътстват различните цивилизации. Важното е да се разбере как хората са се опитвали да представят боговете, с които са били обвързани и на които са служили. Като допълнение към гръцките и индийските богове можем да разгледаме накратко и религиозната система в Египет – от древните фараони до религиите, близки до монотеизма:

В Египет съществували различни идоли – хората се кланяли на елементи от природата или на зли духове. Вярата и религията на старите египтяни от гледна точка на вярата в единствен бог

достигнала върхната си точка при Атонската религия, фараонът Ехнатон също изповядвал тази религия.

От запазените до днес писания става ясно, че той обожавал единствен творец, молел се на единствен създател, а това много прилича на служенето при монотеистичните религии. Само че към това служене се добавя символът на Слънцето, запазил се от идолопоклонничеството.

Както се вижда, при цивилизациите на Египет, Индия и Гърция бавно, но последователно изчезва вярата в божествата, която се опира на идолопоклонничеството и природата и се насочва към единобожието.

Естествено, това развитие е валидно преди всичко за една малка част набожни хора, които имат религиозни познания. Не е възможно към тях да се причислят големите групи от хора.

Всички техни усилия обаче не са в състояние да очистят бога, на който се прекланят, от разни недостатъци...

Макар че религиозната система на Атон в Египет се ориентира към монотеизма, косвено продължава идолопоклонничеството, заради преклонението пред Слънцето.

В Индия не съществува концепция за определена божествена личност. Божественото изображение на Нирвана е останало в умовете като загадка...

В гръцката философия школата на Аристотел потъва в дълги спорове по темата на абсолютното същество и абсолютната липса. Изложената представа за Бога не заслужава внимание и не би могла да се възприеме нормално.

От гореказаното се вижда, че нито едно от тези вярвания по отношение на разграничаването на Бога от недостатъци не е могло да достигне до концепцията за вярването, сведена от Исляма.

Както е известно, Ислямът е последната религия, дошла чрез послание. Въпреки множеството съпоставки, направени от западните учени, той не е представен с истинската си чистота и прозрачност, която го откроява от юдейството и християнството.

Кажете: „Вярваме в Аллах и в низпосланото на нас, и в низпосланото на Ибрахим и Исмаил, и Исхак, и Якуб, и родовете [му], и в дареното на Муса и на Иса, и в дареното на пророците от техния Господ. Разлика не правим между никого от тях и на Него сме отдадени." [2:136]

Или ще кажете, че Ибрахим и Исмаил, и Исхак, и Якуб, и родовете [му] бяха юдеи или християни? Кажете: „Вие ли знаете повече, или Аллах?"... [2:140]

Необходимо е задълбочено съпоставяне между тези религии, за да се стигне до определено заключение. Няма нужда от сравнение извън темата за вярата в Бога. Достатъчно е да се изясни становището на всяка религия за Бога, за да бъде разбрана.

От вярването на старите евреи (ибрани) до днес, на съответния език има преведени единствено два източника – Старият завет (Таура) и Талмуда. В тези източници схващането за Бога посочва единствено Яхова като бог на Израилевите синове.

В свещените книги е казано: Той обича мириса на гозбата, когато се приготвя. За прохлада обикаля сенките на градините. Казани са още много други неща. Според тях той е в продължителна борба със сътворените от него хора. Както воините му, така и той се плаши от високите планински вериги. Дълго време се поставя равенство между него и полския дявол Азаил и на двамата са принасяни еднакъв брой жертви.

Иса, различно от другите народи, посвещава и първото си призоваване към евреите. Евангелията ни предават водения от Месията и жената от Кенан разговор. Жената казва, че в дъщеря ѝ

е проникнал Джин и моли Иса да я спаси. В Евангелието на Марко, глава седма, се разказва за това по следния начин:

„А веднага чу за Него една жена, чиято малка дъщеря имаше нечист дух, и тя дойде та падна пред нозете Му. (Жената бе Елинка, родом Сирофиникианка.) И молеше му се да изгони бесът от дъщеря ѝ. А Исус ѝ рече: Остави да се наситят първом децата, защото не е прилично да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата. А тя в отговор му каза: Така, Господи, но и кученцата под трапезата ядат от трохите, паднали от децата. И рече ѝ: За тая дума иди си; бесът излезе от дъщеря ти. И като си отиде у дома, намери детето легнало на постелката и духът излязъл."

Същата тема откриваме и в Евангелието на Матей, глава петнадесета:

„И Исус, като излезе оттам, се оттегли в Тирските и Сидонските страни. И ето една Ханаанка излезе от ония места та извика, казвайки: Смили се за мене, Господи, сине Давидов, дъщеря ми зле се мъчи от бяс. Но той не ѝ отговори ни дума. Учениците дойдоха та му се молеха, като рекоха: Отпрати я, защото вика подире ни. А той в отговор каза: Аз не съм пратен освен до загубените овце от Израилевия дом. А тя дойде та Му се кланя и каза: Господи, помогни ми. Той в отговор рече: Не е прилично да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата. А тя рече: Така, Господи, но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им. Тогава в отговор Исус ѝ рече: О, жено, голяма е вярата твоя, нека ти бъде според желанието. И дъщеря ѝ оздравя в същия час."

Тук виждаме, че жената от Кенан се обръща към Исус с думите: „О, Сине Давидов!" От това се разбира, че избраните вярват, че ще бъдат спасени от пророк от поколението на Давид, от рода на Якуб, син на Исхак, който пък е син на Авраам (Ибрахим).

Въпреки че приключва периода на Месията и идва пратеникът Павел, вярата, че те (евреите) ще бъдат спасени от поколението на Ибрахим продължава. В заключение става ясно, че те са принудени да признаят, че някой, който не е от рода на избраните (евреите), но следва пътя на Ибрахим, притежава същите качества на спасител.

В концепцията за вярването на избраните, която съществува от Рождество Христово до днес, без никакви изменения, не се съдържа единобожие. Справедливият изследовател приема, че вярването в Бога, към което призовава Ислямът, е много по-различно от тяхното.

Виждаме, че след възникването си християнството в периода след Исус и Павел приема тройния вариант – Баща, Син, Свети Дух. Според тях Спасителят, Месията, е Син на Бога, изпратен като жертва и изкупление на греха, сторен от Адам и Хаууа, когато яли от плодовете на забраненото дърво.

Ислямът отрича тройния вариант във вярването при християнството – Баща, Син и Свети дух, и предлага единобожието. Едно от християнските учения приема Иса като притежател единствено на божествена същност и се противопоставя на твърденията на друго учение, че едновременно е и Бог, и човек.

Никой от тези, които желаят да осъществят връзка между Исляма и християнството, не може да твърди, че Ислямът е копие на християнството...

Ако има такива, които, след като съпоставят двете религии, твърдят, че християнството е изворът на Исляма и е негов лидер, то това са християните, живеещи на Арабския п-в и около него. Англичанинът Жорж С, който превежда Корана на английски език, описвайки положението на християните в Хиджаз и в близките райони, казва:

„В началото на третото столетие от Рождество Христово поради гнет и размирици, предизвикани от страна на източноправославната църква, много привърженици на християнството потърсиха убежище в арабските страни. Най-голямата маса от тези християни са якубинците. Ето защо мнозинството от арабските християни се представят именно от този род. Начело на приелите с мнозинство християнството арабски племена са: Химер, Гассан, Рабие, Таглиб, Бахра, Тенух и някои от Таий, Хузаа, Неджран и Хирелите. Когато се разпространява християнството по арабските земи за организиране на политиката и дейността на църквата на различни места бяха обучени попове. Според някои център на поповете бе Неоран – якубинците имаха два попа... Според някои център на арабските попове бе град Екуле, известен като град Куфа. Според Аббулфида не бил Куфа, а място, близко до Багдад. Според други обаче тези два престола нямали представители, а имали само един поп, който бил в подчинение на патриарха."

По-нататък казва така: „Връзките на Източната църква с родовете започнаха да отслабват и да се рушат, включително и с Ариос, Настури и якубинците. По това време едни твърдяха за наличие на разногласия по вярването, а други отричаха наличието на такова и казваха, че има различия само в начините на изразяване. С цел преодоляване на разногласията свикваха събори, на които участваха безброй попове и патриарси. Всеки от участващите в тези събрания правеше всичко според възможностите си да се изкара прав. Имаше такива, чиято дума се слушаше и бяха на почит и уважение, имаха постове в императорския дворец или свои хора сред командващите войската. Постовете се продаваха с пари. Правата и правото се купуваха и продаваха явно... Сред арабските християни имаше общности, които вярваха, че заедно с тялото умира и душата и че в задгробния живот заедно ще им се търси равносметка... По този

начин по Арабския п-в се разпространиха множество нововъведения.

Някои вярваха в Дева Мария и ѝ се кланяха като на Бог и даряваха на околните вид хляб за нейно задоволство... Много християни избягаха от насилията и отмъщенията на императорите и намираха подслон под различни имена."

Ислямът е очистен от всякакви измислици за идолопоклонничеството, далеч е от расовата дискриминация, от родови пристрастия. Той е дошъл с призив за вяра в един Бог, при него липсват езическите притурки, с които са опетнени другите религии, появили се чрез божествено послание.

Той е Аллах, няма друг Бог освен Него – Владетеля, Пресветия, Съвършения, Утвърждаващия, Наблюдаващия, Всемогъщия, Подчиняващия, Превъзходния! Пречист е Аллах от онова, с което Го съдружават! [59:23]

Той, Всеславният, не е Бог на отделни народи, на отделни родове и няма предпочитания към едно племе или род. Той е Господът на световите. Сътворил е всички хора, за да се опознаят и да се надпреварват в набожността. За Аллах арабинът пред неарабина, човекът от племето Курейш пред етиопеца нямат превъзходство извън набожността:

О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият. Аллах е всезнаещ, сведущ. [49:13]

Той никога не търси отговорност от някой заради греховете на друг. От нито един народ не търси отчет заради греховете на друг, вече отминал народ:

Никой съгрешил не ще носи греха на друг. И ако някой натоварен с бреме призове, нищо от него не ще бъде облекчено,

дори и от роднина. Ти ще момееш да убедиш само онези, които и в уединение се боят от своя Господ, и отслужват молитвата. А който се пречисти, единствено за себе си се пречиства. Към Аллах е завръщането. [35:18]

Те са общност, вече отминала. Тяхно е онова, което са придобили, и ваше е онова, което вие сте придобили. И не ще бъдете питани какво те са извършили. [2:134]

Който се е напътил, за себе си се напътва, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблуждава. Никой съгрешил не ще носи греха на друг. И не наказвахме, докато не проводехме пратеник. [17:15]

Религията на Всеславния е религия на милостта и справедливостта. Всяка глава от Неговата книга започва така:

Бисмилляхир рахманир рахим (В името на Аллах Всемилолюбивия, Милосърдния).

Който върши праведни дела, то е за самия него, а който стори зло, то е в негов ущърб. Твоят Господ не е угнетител за рабите. [41:46]

Той е Първия и Сетния, и Явния, и Скрития. Той всяко нещо знае. [57:3]

В Деня, когато Той ги събере всичките, [ще каже]: „О, джинове, заблудихте много от хората." И ближните им сред хората ще рекат: „Господи, едни от други се ползвахме и достигнахме срока, който си ни насрочил." Той ще рече: „Огънят е вашето обиталище, там ще пребивавате вечно, освен ако Аллах пожелае друго." Твоят Господар е премъдър, всезнаещ. [6:128]

Кажи: „Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори първия път. Той знае всичко как се сътворява. [36:79]

Ислямът, който отхвърля расизма, е възникнал в район, център на расизма.

Тази религия е дала вярата в единния Бог – Господаря на световите, на Изтока и на Запада, на цялото човечество. Възниква, без да прави разлика между хората.

Повечето от тези, които съпоставят религиите на Запад, се занимават с изкуствено познание и не правят нищо друго, освен да повтарят това, което един на друг си казват. Не изследват безпристрастно и обстойно, със сериозност и чувство на отговорност тази велика религия.

Аллах Всеславният е Господът на световите. Той е Владетелят на Съдния Ден. В никое от качествата на Аллах, отразени в концепциите по вярването от Писанията, не съществува изопачение. За всеки отклонен от божествената вяра истинският извор е Той Всеславният.

Вярата в Аллах при Исляма е истинската вяра, която изправя грешките на всички преминали преди него религиозни течения и философски доктрини и показва начина на преодоляването им.

Ислямът е религията, която открива грешките на древната западна философия при окачествяването на Бога и призовава към истината...

Това е религията, която най-правдиво разкрива въпроса за вярата в Бога, допълва и коригира грешките на старите цивилизации и философски учения и доказва от кой пророк е представена и кой е нейният източник.

От Арабската пустиня.

От неграмотния сред пророците, изпратени с Писанията и служения, пророкът, който не може да чете и пише...

Ако това не е откровение от Аллах, какво тогава представлява откровението Му?!

Един неграмотен човек сред пустинята, ако не си служи с божие откровение, как може да изнамери по-съвършена вяра от тези преди него?!

За да се отрече това божествено чудо, би следвало умът и очите да са потулени с камъни... Тук завършва казаното от Аккад.

Няма по-смешно, по-страшно, по-глупаво и даже по-плачевно нещо от сравняване на казаното по темата за Бога в ислямската концепция по вярата и измислиците на хората.

Няма по-объркващо нещо от това да се сравнява една религия, която се намира в рамките на тези правила, с друга. Ето знамение от Корана:

И ако всички дървета на земята станат калеми, и в морето придойдат още седем морета [мастило], няма да се изчерпят Словата на Аллах. Аллах е всемогъщ, премъдър. [31:27]

Възможно ли е да бъде сравнявана божествената религия с измислените религии, които смесват Бога с хората, сътворени от Него самия, които казват, че той е във война с тях и някога ще го надвият, или че Той има син или съпруга!

Когато се изследва който и да е цитат в Исляма от гледна точка на красноречие и мъдрост, непременно ще се потвърди, че е низпослание от Аллах.

Но какво ще стане обаче, ако слепотата обърне хората и те не желаят да почувстват? Анализиранияте доказателства от Вселената ни предвождат по отношение на качествата на Аллах Всеславния.

Когато се обърнем към книгата на Аллах, нашите знания се увеличават и по-добре разбираме темата. Несъмнено, ако ние не сме мюсюлмани и не сме под въздействието на откровението и

познанието за Аллах, настанило се трайно в мислите ни, в момента нямаше да стигнем до тази степен на убеждение, в която се намираме. Не е възможно една религия, която чрез напътствието предвожда разума, вкопчва частите в цяло и ги отвежда към действителния източник, да е нещо друго освен истината.

Съществуват обаче хора, които не чуват, не проумяват и не размишляват. Тези хора, свързани с едно измислено вярване, когато са призовани към тази прозрачност и здрава логика, я отхвърлят. Това е така, защото стоят далеч от изследователската отговорност, следвайки грешно вярване. За тях Всевишният Аллах казва:

Не! Рекоха: „Заварихме предците си с религия. И ние по техните стъпки вървим. [43:22]

Забележка:

Слава на Аллах от все сърце, Който ми помогна да преведа тази книга. Очевидно е, че със съдържанието си книгата затруднява преводача, понеже обхваща различни науки; история, биология, зоология, химия, физика, астрономия, философия и тълкуване на Свещения Коран. Тъй като не е възможно човек да притежава задълбочени познания по всяка тема, възможно е да са допуснати някои грешки и неточности. Във връзка с недостатъците, които може да срещне читателят в книгата, аз го моля за извинение и да отправя молитви за мен. Всеки притежател на погрешно вярване е казвал това. Не е ли необходимо да бъде привлечено вниманието на такива! Това не е въпрос на желание. Това е важен въпрос, който ще бъде повод за влизане в Ада или Рая. Ако не достигнат до истинската вяра заедно с предците си, вечно ще ги гори огънят на Ада.

Идолопоклонниците са тези, които приписват подобия на Аллах, измислят недостатъци или придават на хората качества,

които са присъщи единствено на Аллах. Тези, които не виждат великите качества на Всевишния и прекрасните Негови имена, съвършенството Му, вечната Му власт, голямата Му помощ и властване над творенията, не могат да разберат Неговите знамения във всяко едно творение. Те не познават Аллах – Господаря на световите.

Ние, мюсюлманите, най-добре Го познаваме и Го разграничаваме от всякакви недостатъци. Ние сме тези, които по най-добър начин Му служим.

Преводачът